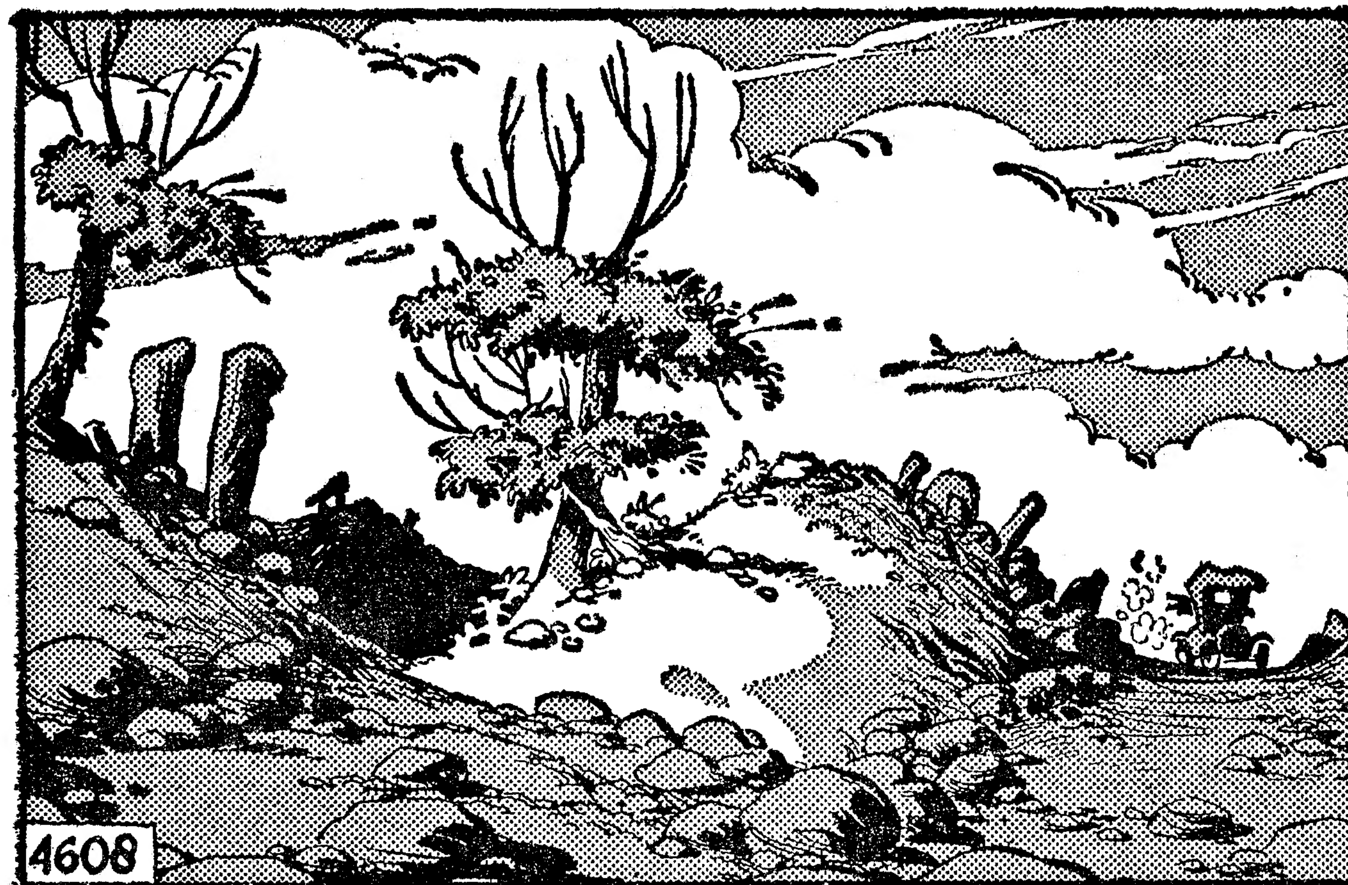
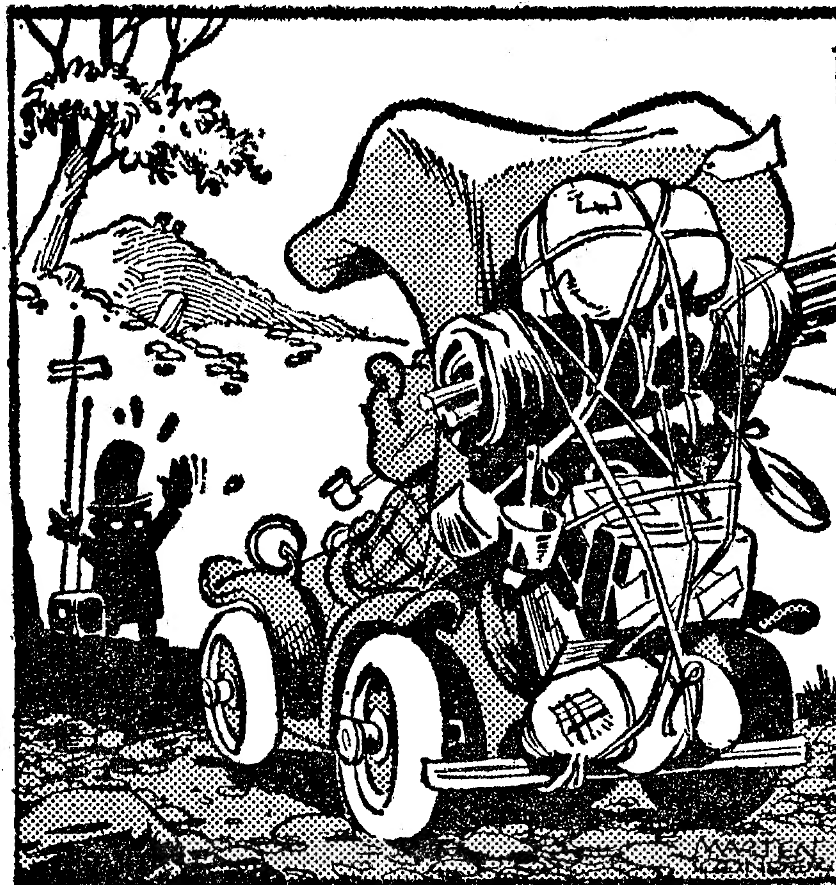
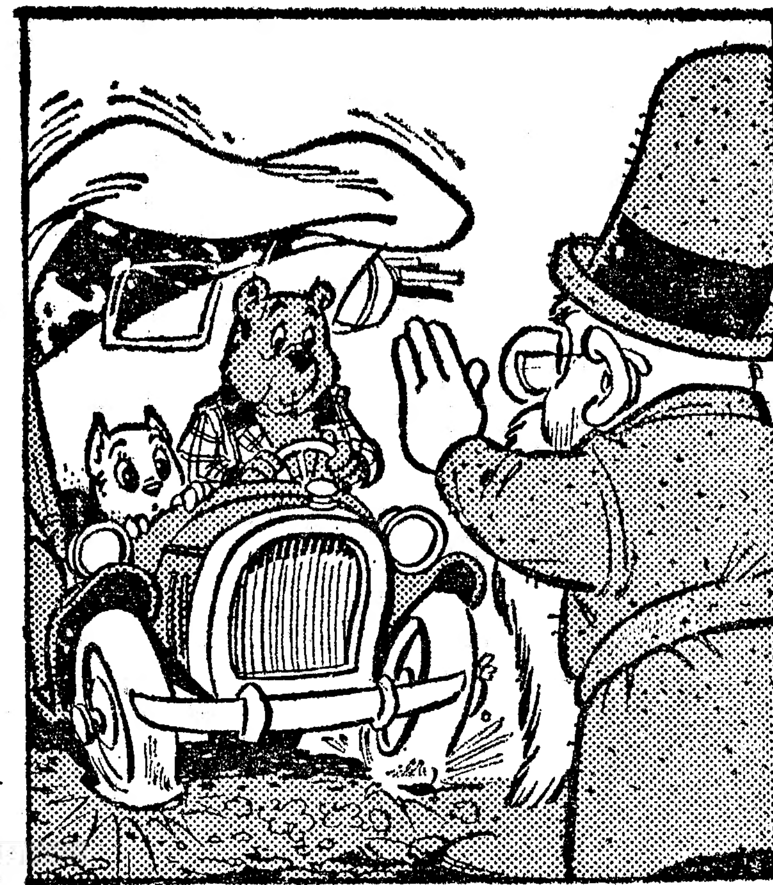

Achter het Donkere Bomen Bos strekt zich een wijd heuvellandschap uit, dat zelden door reizigers bezocht wordt omdat lichtzinnige journalisten het nog niet in hun periodieken hebben aangeprezen. Daardoor is het vreedzame, door zwerfstenen bedekte landschap onbekend met conservenblikken en draagbare radio's en ook is de industrialisatie er nog niet ter hand genomen. Dat er zelfs in een dergelijk gebied kommervolle omstandigheden kunnen heersen zal deze geschiedenis ons echter leren.

Heer Bommel had het plan opgevat om te gaan kamperen. Het fraaie weder en de zorgen van de afgelopen maanden noodden tot enige ontspanning en daarom had hij de Oude Schicht van allerlei kampeergerief laten voorzien. En omdat alleen zijn remmend werkt op de geestelijke ontplooiing van een heer en daar het ook prettig is wanneer men sommige werkzaamheden aan anderen kan overlaten, had hij ook Tom Poes uitgenodigd.

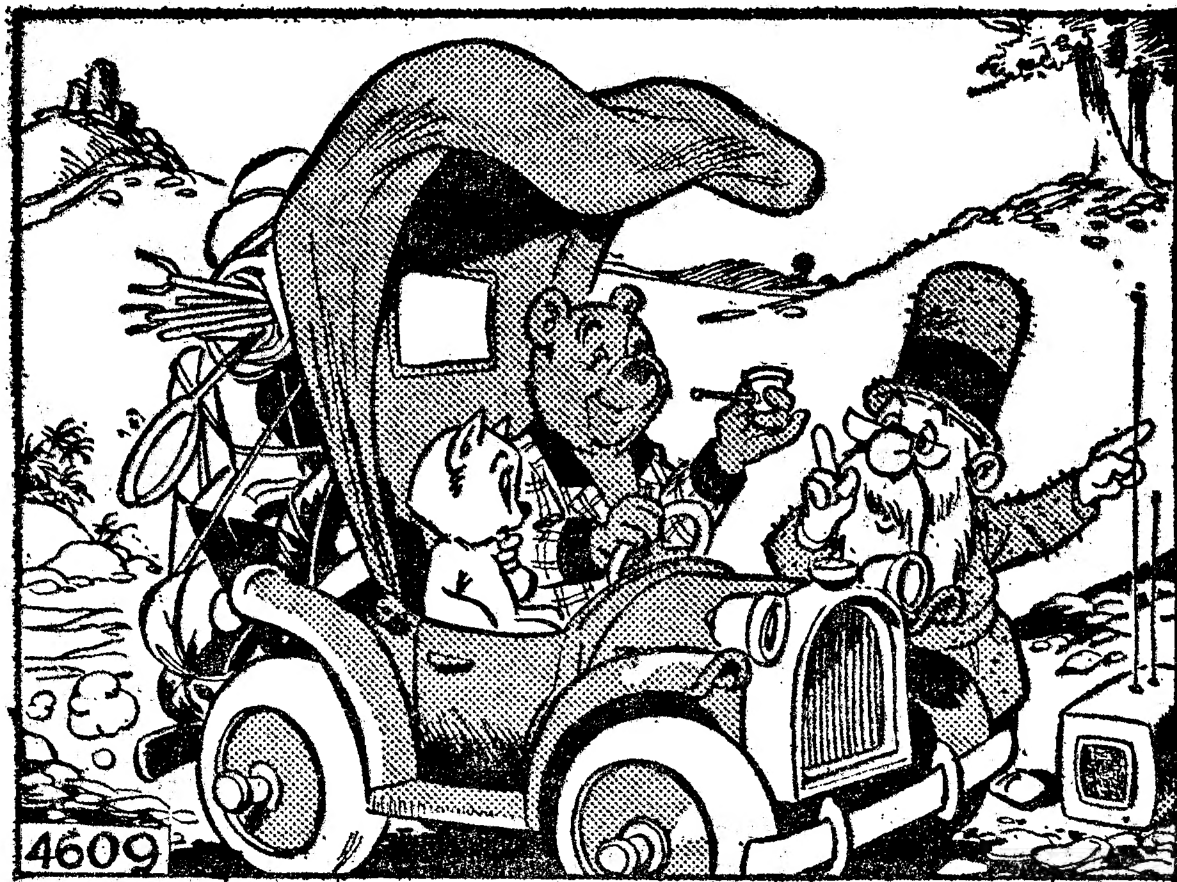
Zo werd de stilte in het landschap dan op een ochtend verstoord door het geronk van een automotor en na enige tijd kon men het voertuig een heuvel zien ronden.

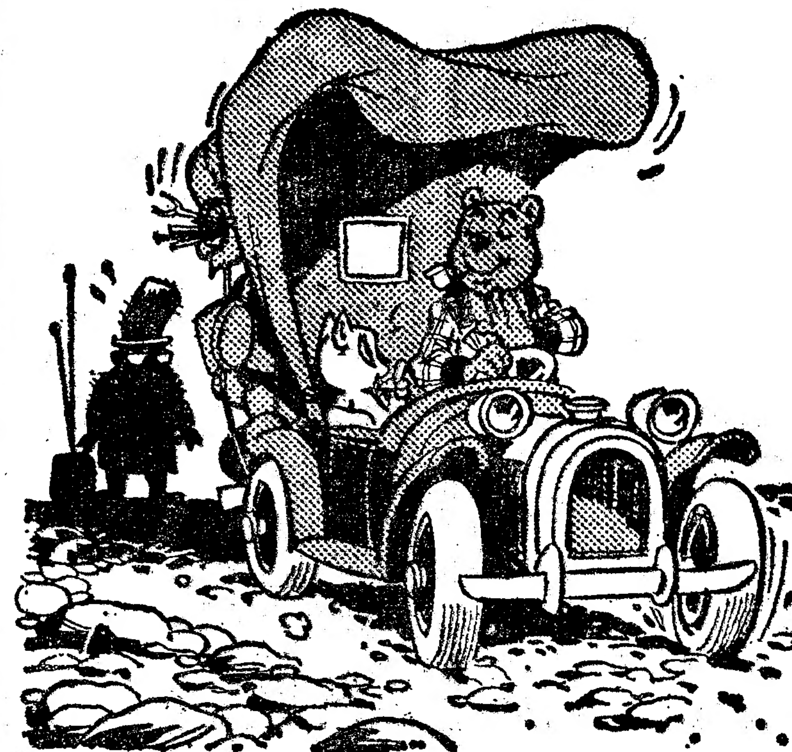
„Daar staat iemand!" zei heer Bommel verrast. „De heer in het reisbureau vertelde toch, dat hier niemand woonde, jonge vriend?"

„Ja", zei Tom Poes. „Maar dit is geen inboorling, heer Ollie."

Nu, daar had hij gelijk in. Oplettende lezertjes zullen in de figuur, die daar midden op de weg de hand opstak, zeker een bekend geleerde hebben herkend.

„Professor Prlwytzkofsky", sprak deze toen heer Bommel remde. „Aangenaam. Rijd niet verder, verbid ik u. Ik neem ener schrikkelijker onhoorbarer geluidstrilling waar in dezer dal."

Heer Bommel boog zich onthutst uit zijn voertuig.

„Wat zegt u?" vroeg hij. „Wat is er voor verschrikkelijks in deze buurt? Ik zie niets! Alles is hier prettig, precies zoals een heer aangenaam vindt. Waarom moet ik nu weer ongerust gemaakt worden, net nu ik het naar mijn zin heb?"

„Er is hier een onhoorbarer geluidstrilling", sprak de professor ernstig. „Gans wonderbaar en schadevol!"

Heer Ollie klaarde op. „Als dat alles is!" riep hij glimlachend uit. „Van onhoorbaar geluid zal ik geen last hebben, wat jij, jonge vriend?"

„Hm", zei Tom Poes.

„Ach wat", hernam heer Bommel enigszins geprikkeld. „Jullie zijn kniesoren. Altijd is er iets en altijd weer wordt een heer gehinderd in zijn ontplooiing. Maar door een geluid dat niet te horen is laat ik me niet tegenhouden; dat wordt te dol."

Zo sprekende schakelde hij in en reed verder, de geleerde eenzaam bij zijn toestelletje achterlatend.

„Domkoppen!" riep deze. „Men mag niet spotten met ener supersonischer frekwens!"

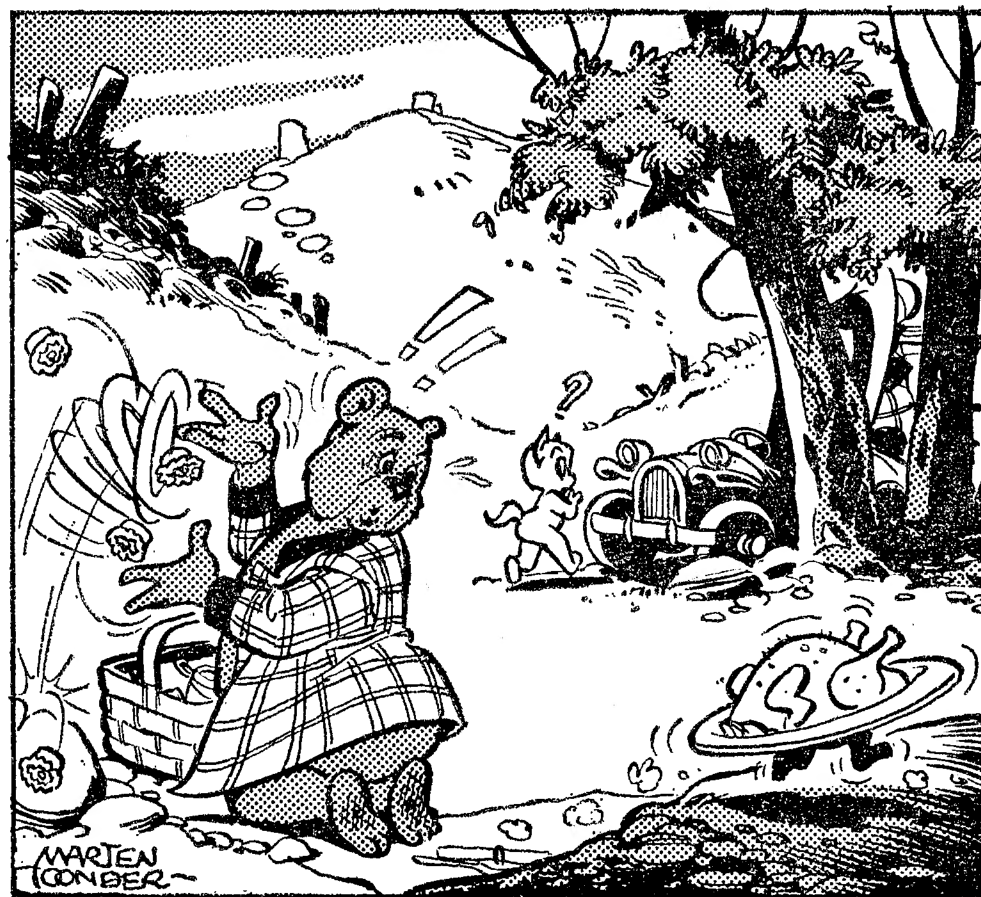
Zijn waarschuwing werd echter overstemd door het geraas van de verdwijnende Oude Schicht en de professor haalde berustend de schouders op.

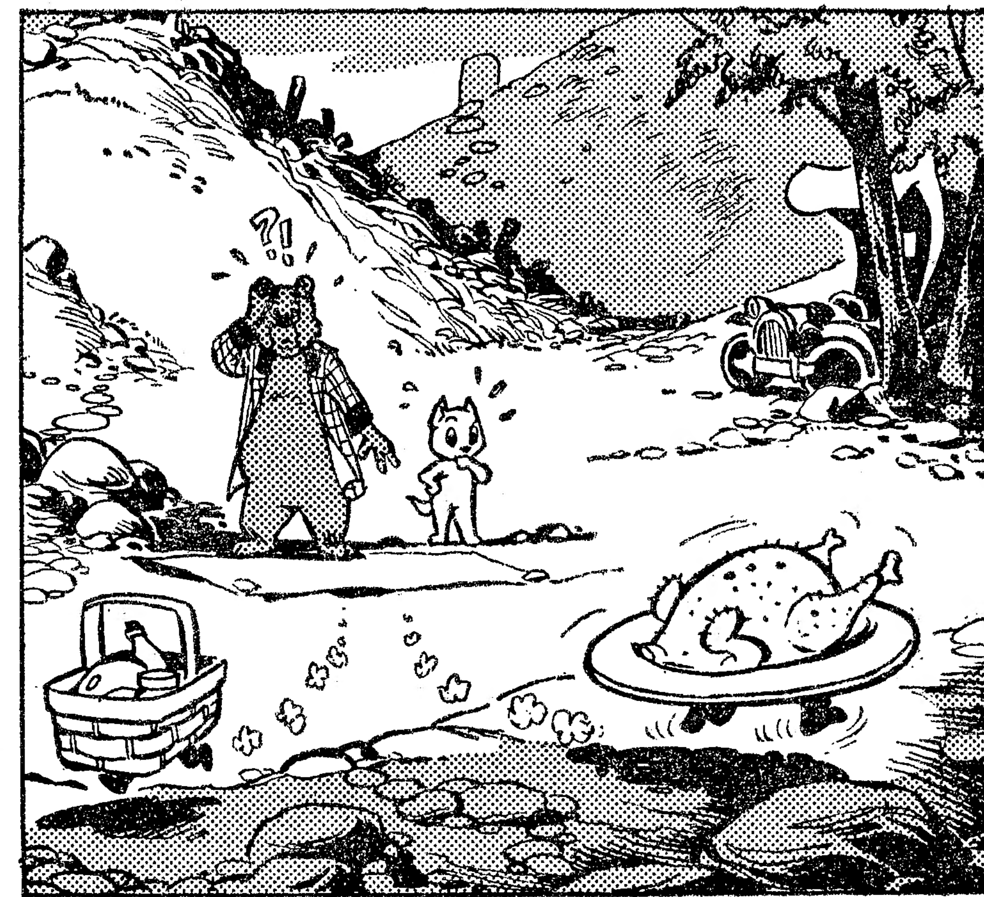
„Praw!" mompelde hij. „Met zo'n hardkop kan ik mij niet bemoeien."

„Waar bemoeit zo'n man zich mee", zei heer Ollie, oplettend door het landschap sturend. „Tegenwoordig wordt men overal door de wetenschap gehinderd. Maar ik laat me de pret niet vergallen. Kijk, hier is een mooi plekje om te kamperen — en een lichte maaltijd zal ook wel smaken. Komaan, aan het werk, jonge vriend."

Hij zette zijn voertuig bij enige bomen neer en even later waren ze druk bezig om alles klaar te maken voor een picknick.

Tom Poes haalde de picknickmand uit de auto en zette die in het gras. Joost had hem gevuld met smakelijke spijzen en heer Ollie kon een glimlach dan ook niet onderdrukken toen hij zich over het vlechtwerk boog.

„Kijk, kijk, koude kip", prevelde hij, een schaal achter zich plaatsend. „Daar horen rinse bessen bij — en confituren voor de jonge vriend. En kijk, dan hebben we hier…

Achter hem klonk een geritsel en hij keek onthutst om.

„Wat zullen we nu beleven?" mompelde hij met bleke lippen. „Wat hebben we hier?"

Zijn ontroering was begrijpelijk, want voor zijn ontstelde ogen rees de schaal met gebraad een eindje van de grond en dribbelde weg op korte beentjes.

„H-help!" riep heer Bommel met dunne stem. „T-tom Poes! W-waar ben je? Kom gauw… er gebeurt iets!"

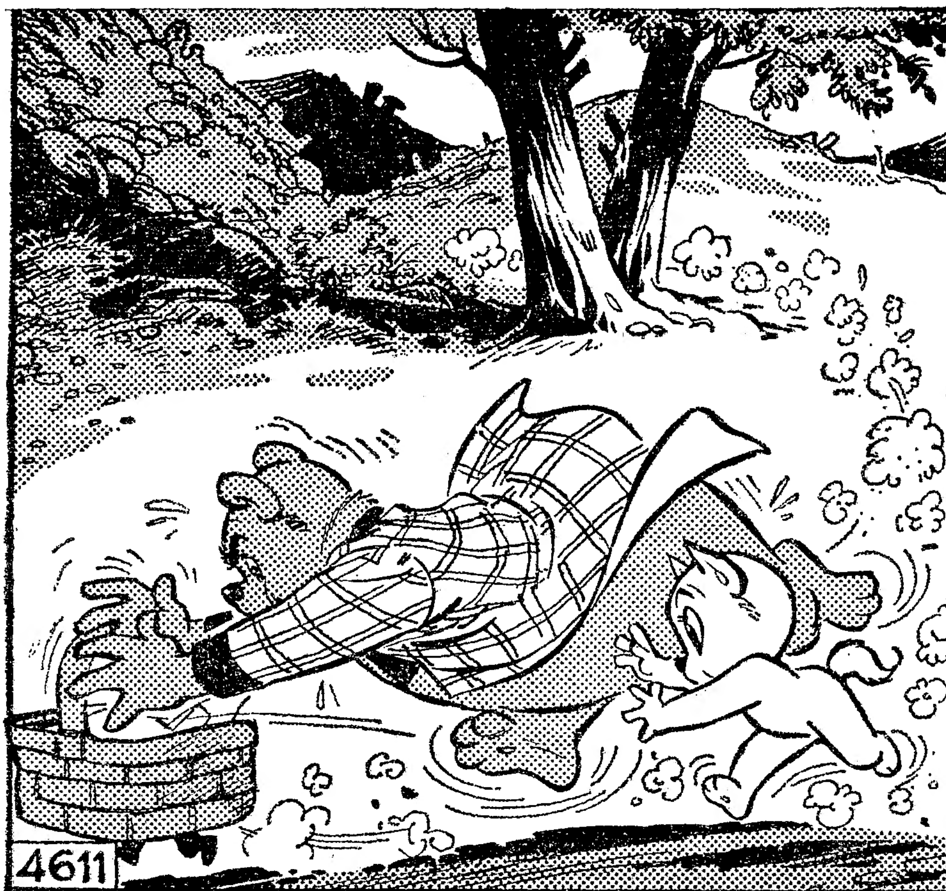
Tom Poes liet de borden en het tafellaken in de steek en rende terug toen hij de kreten van zijn vriend hoorde.

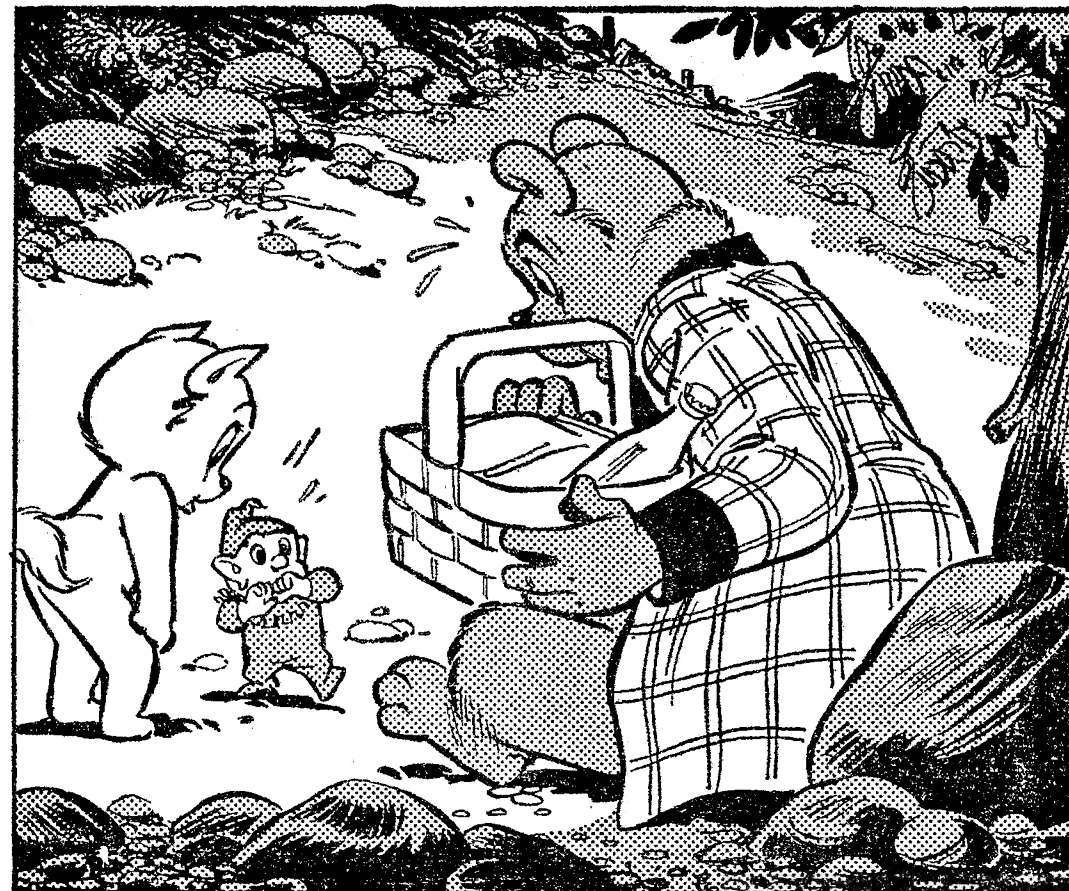
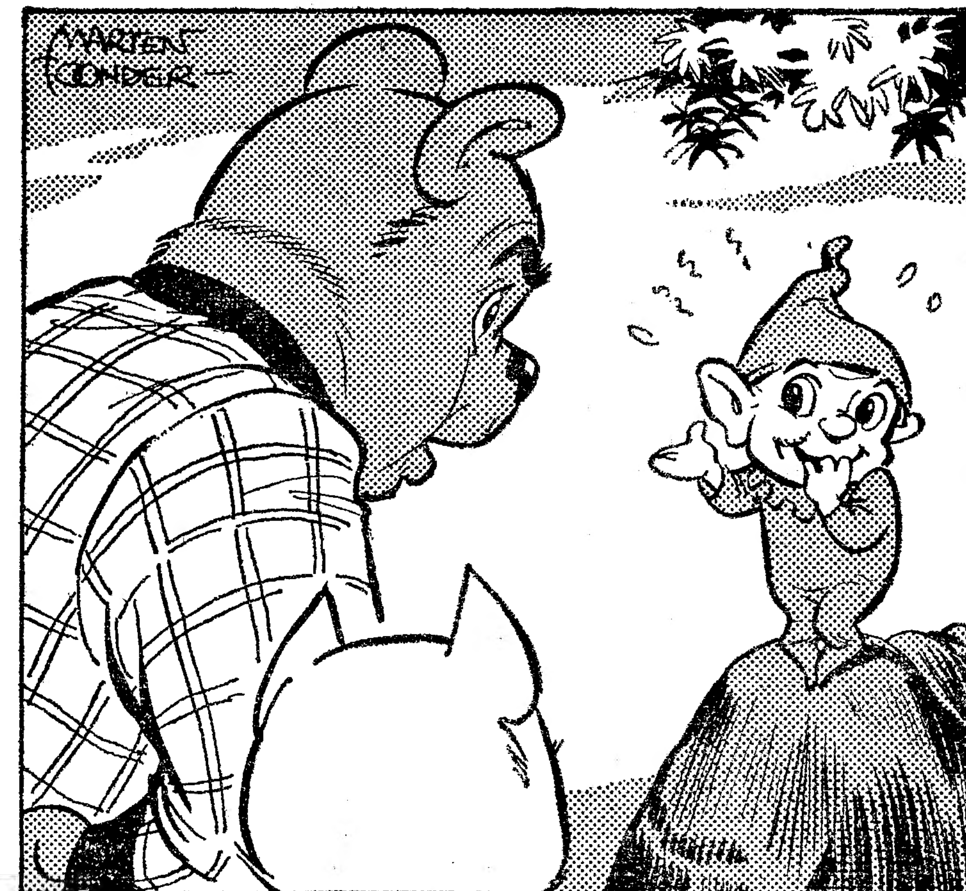
„Wat is er?" vroeg hij.

„D-daar…" stamelde heer Ollie, met een bevende vinger op de voortsnellende schotel wijzend. „Dat is niet g-gewoon!"

Het is begrijpelijk, dat ook Tom Poes een ogenblik versteld stond. En voordat hij in beweging had kunnen komen rees ook de mand omhoog en volgde snel het koude gebraad.

„D-doe dan toch iets, jonge vriend!" jammerde heer Bommel. „Daar gaan de bessen en de kaas en het flesje wijn. Alles loopt weg — als je begrijpt wat ik bedoel…"

Toen hij van zijn eerste schrik bekomen was, maakte een grote boosheid zich van heer Bommel meester.

„Dit gaat te ver!" zo riep hij uit. „Waar moet het heen wanneer de maaltijd van een heer zich zo maar uit de voeten kan maken? Vooruit, Tom Poes, doe iets!"

Met .deze woorden rende hij achter de mand aan, met zo'n snelheid, dat hij het voorwerp na enige sprongen had ingehaald en het bij het hengsel kon grijpen.

„Daar heb ik je!" hijgde hij terwijl hij samen met zijn picknick op de grond belandde. Daar bleef hij zitten en staarde met open mond naar een piepklein mannetje dat van onder het vlechtwerk te voorschijn was gekomen.

„W-wat is d-dat?" stamelde hij. „W-wie hebben we daar?"

„De dief van ons eten", zei Tom Poes, zich verrast voorover buigend.

„Dit is Hoppenkwintel', sprak het ventje met een onverwachte basstem. „Hij is erg geschrokken."

„Zo", hernam heer Ollie, die zich snel herstelde nu hij tegenover zo'n ondermaatse tegenstander stond. „Zo! Nu, ik ben nog meer geschrokken dan jij, laat dat je gezegd zijn!"

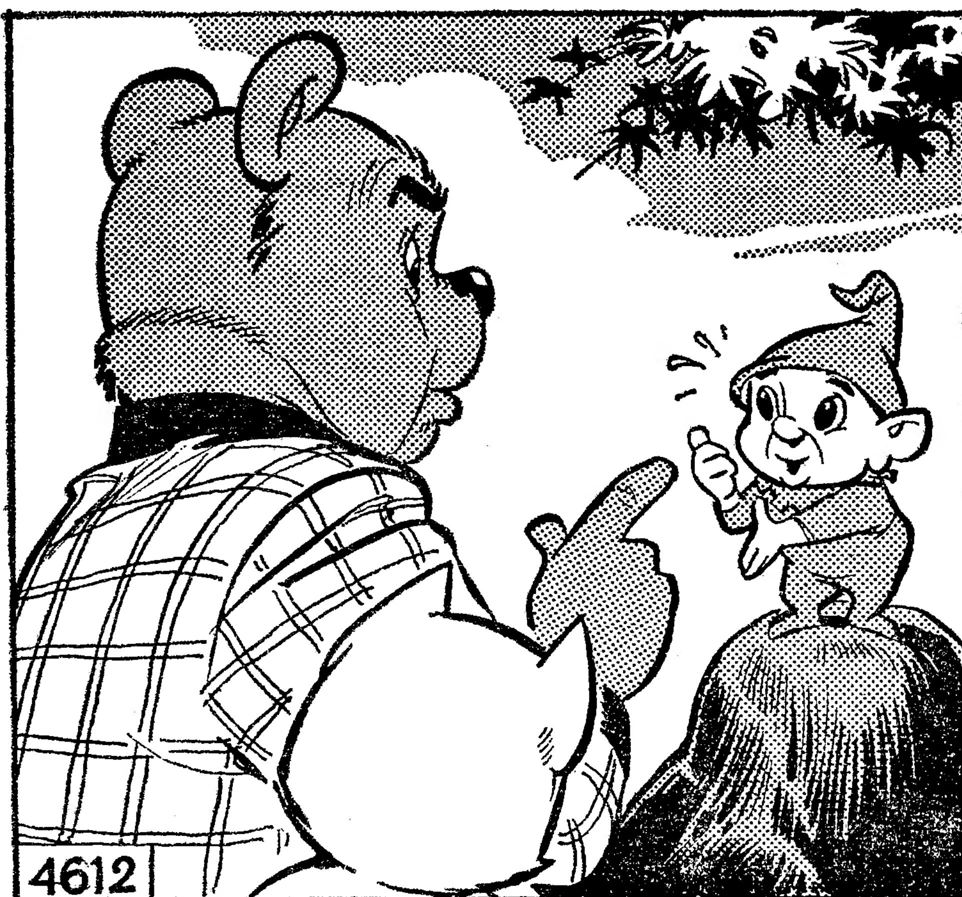
Hij stond grimmig op en plaatste het kereltje op een steen. „Zo kunnen we beter praten", zei hij. „Hoe zei je, dat je naam was?"

„Hoppenkwintel", herhaalde de ander bedeesd.

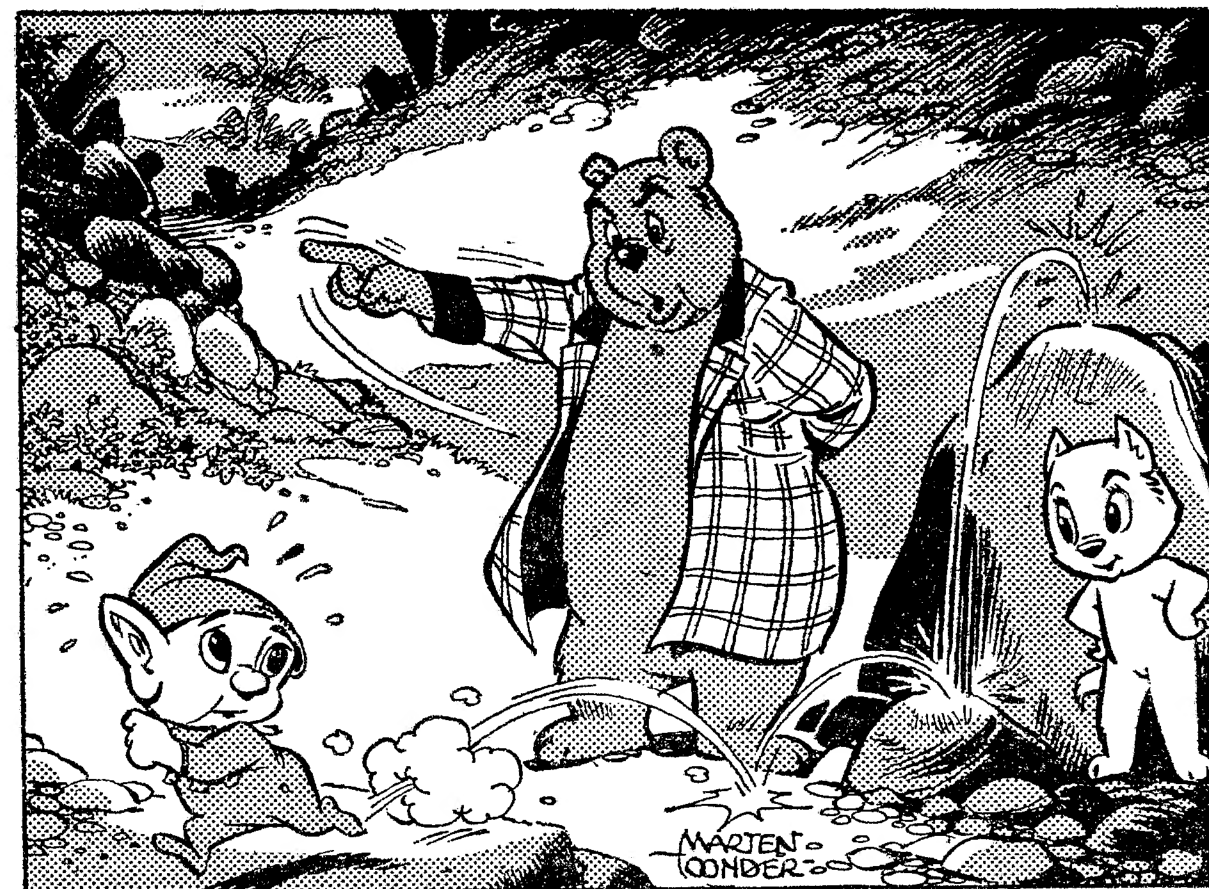
Heer Bommel fronste de wenkbrauwen.

„Het is droevig gesteld met de tegenwoordige jeugd", zei hij streng. „Knoppenwindsel is geen naam. Je houdt me voor de gek."

„O nee," zei het mannetje. „Niet voor de gek, maar voor de dommerik. Zeg maar Hop, dat is gemakkelijker voor jou. En geef me nu de voedingsmand terug, want Urgje heeft honger."

Heer Bommel keek onthutst op. „Dat is kras", sprak hij. „Je steelt ons voedsel en als we je op heterdaad betrappen ben je nog brutaal ook. In plaats van je spijt te betuigen eis je de mand op! Het is droevig gesteld met de tegenwoordige jeugd. Er is geen eerbied voor andermans eigendom en geen ontzag voor ouderen. Waar moet dat heen?"

„Naar Urgje", zei het ventje. „Urgje heeft honger."

„Zo!" hernam heer Ollie toornig. „En wie is Urgje dan wel?"

„Urgje is ons jongste broertje", legde Hop uit. „Hij lust geen raapjes meer en daarom moet er voeding worden gezocht voor Urgje. Anders krijgt hij honger en dan gaat hij huilen."

Heer Bommel vertederde enigszins.

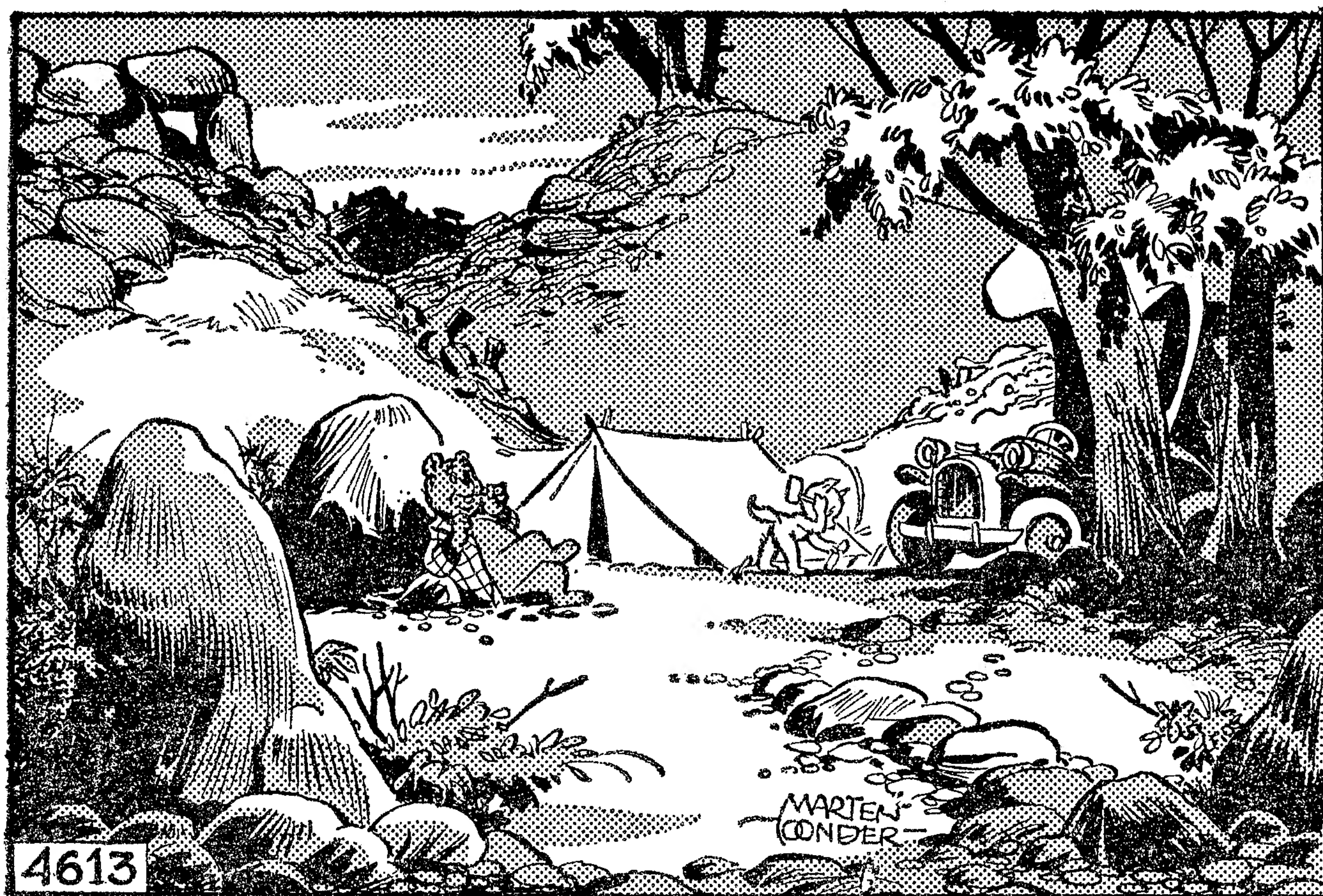
„Wat je deed was verkeerd, vriendje", zei hij niet onvriendelijk. „Maar het is aardig van je, dat je voor je kleine broertje zorgt en daarom zal ik je misgreep door de vingers zien. Waar woon je? Ik wil wel eens met je goede vader praten."

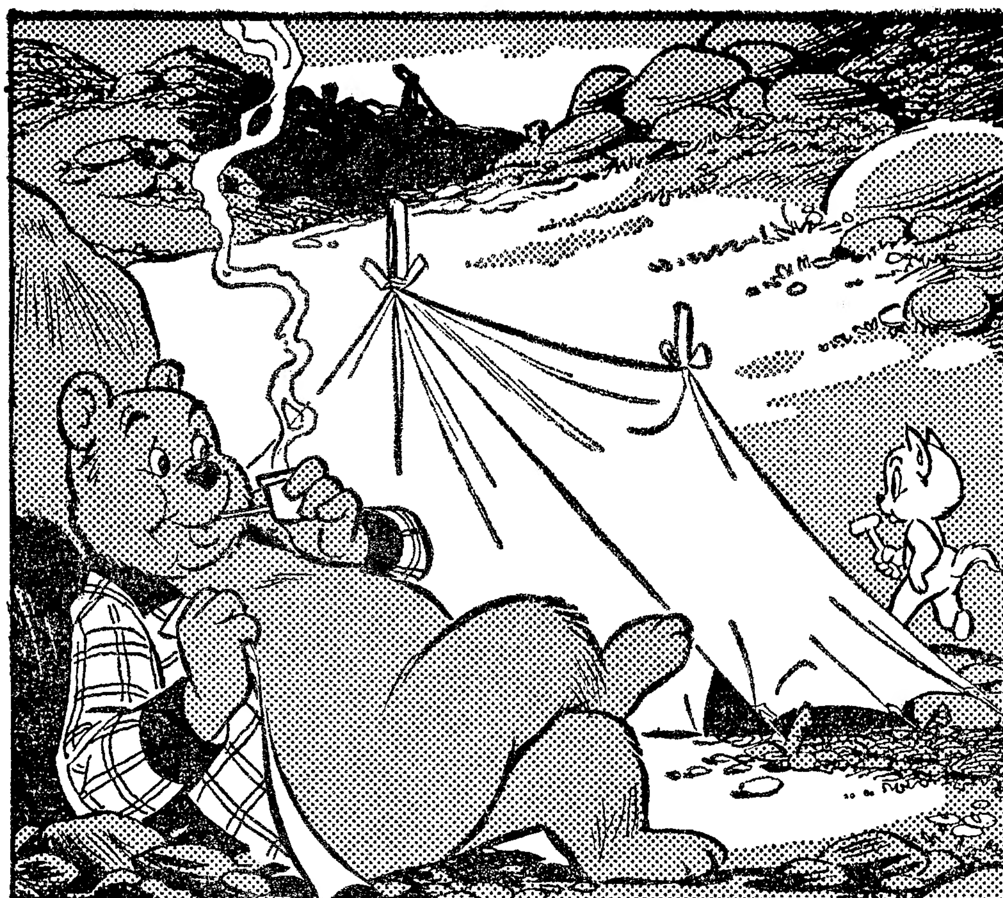
„Goede vader?" herhaalde het kereltje verrast. „Dat kan niet. Die is driehonderd jaren geleden weggegaan om gruwelwater te halen. Is nooit teruggekomen. Nu is Hoppenkwintel de kokkerd en daarom was hij heel vrolijk met de voeding die hij vond, want die is goed voor Urgje. Mag hij nu de mand terug?"

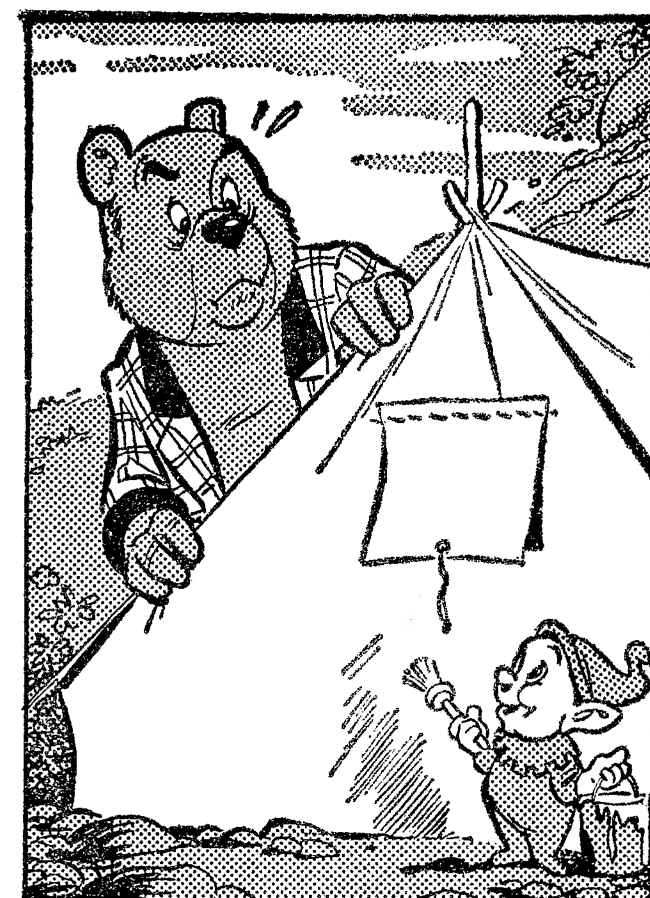
„Dit is het toppunt!" riep heer Bommel uit. Hij zette Hop op de grond en wees grimmig in de verte.

„Maak, dat je weg komt!" riep hij. „Het is, dat je nog zo'n kleine hummel bent en brabbeltaal praat; maar anders..."

„Hm", zei Tom Poes, toen het mannetje haastig wegliep. „Klein is hij wel, maar een hummel? En of het brabbeltaal is, weet ik ook niet..."

Heer Bommel en Tom Poes nuttigden hun picknick en daarna ging de eerste op zijn gemak een pijpje roken, terwijl de tweede de meegebrachte tent opsloeg.

„Dat was me een rakker, die Hopje", zei heer Ollie peinzend. „Ik geef toe, dat ik even boos was, toen hij er met onze mand vandoor ging. Maar eigenlijk is het zielig, dat zo'n kleine hummel voor z'n broertje moet zorgen...."

„Hm", zei Tom Poes, een paaltje inslaande. „U moet niet vergeten, dat de schaal met wildbraad ook weg is".

„Ach", zei heer Bommel, „daar ben ik al overheen. Zo'n kleine broekebaas heeft het niet gemakkelijk met een weggelopen vader en een jonger broertje om voor te zorgen. De jeugd ontspoort zo licht zonder een strenge doch liefhebbende vaderhand. Hoe gemakkelijk.... eh.... wat bedoel je eigenlijk met die schaal wildbraad, jonge vriend?"

„Ik bedoel", zei Tom Poes, „dat Hopje die niet heeft gestolen. Dat heeft een ander gedaan".

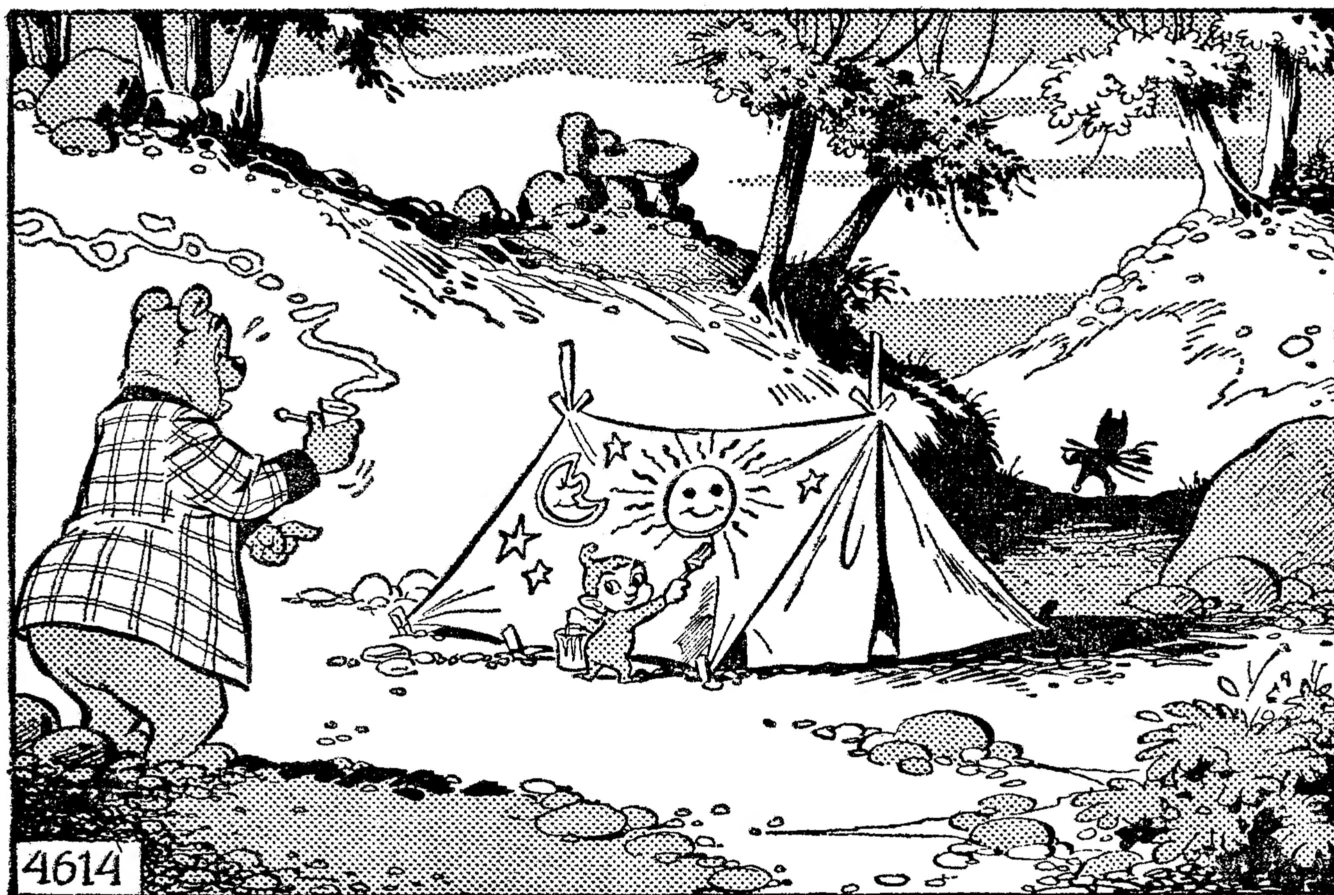
Na deze woorden liep hij weg om hout voor een vuurtje te gaan zoeken en heer Ollie bleef verrast achter.

„Soms is de jonge vriend erg onduidelijk", prevelde hij. „Waar wil hij nu heen met zijn wildbraad? Welke ander heeft hij op het oog?"

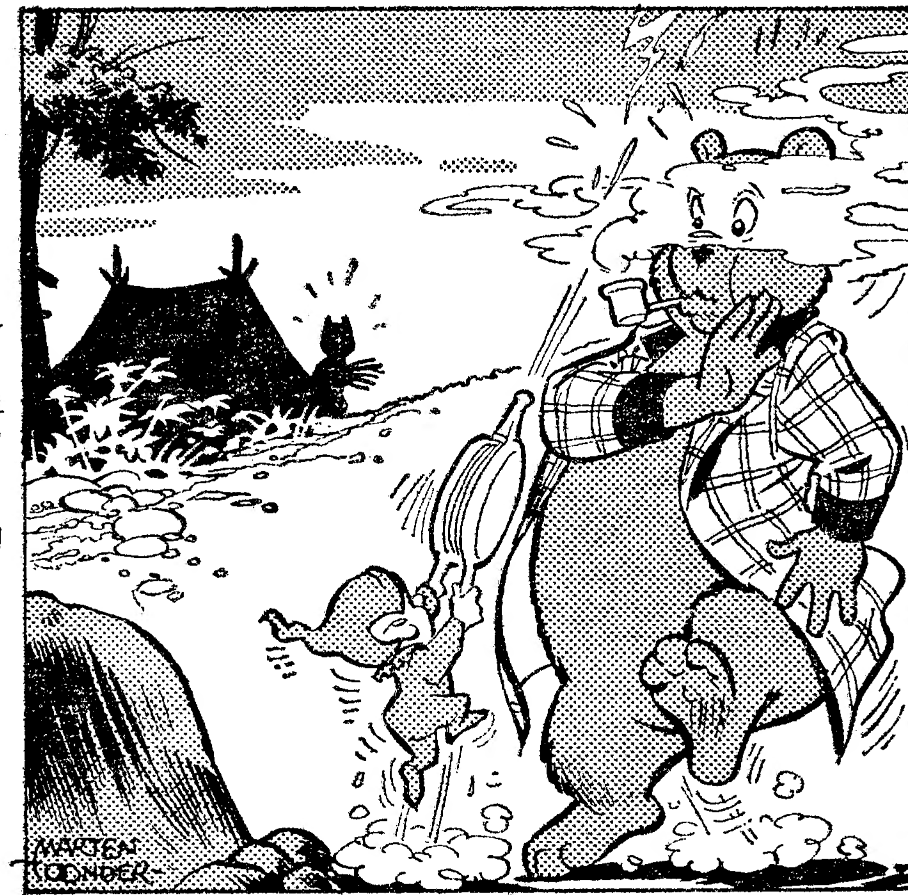
Op dat moment hoorde hij een geritsel bij de nu verlaten tent en ook meende hij een dof gemompel waar te nemen. Enigszins gehinderd stond hij op en boog zich over het linnen.

„Wel, heb ik ooit!" zo riep hij uit. „Daar is Hop weer!"

„Dit is niet Hop", verklaarde het nietige mannetje, dat zich met een potje verf achter het tentje ophield. „Dit is Hotterkwoot. Mag hij deze lap met enige kleur verlevendigen? Urgje is zo kleurgevoelig — en dit grauw zal pijn doen aan zijn oogjes".

Het kleine mannetje wachtte niet op heer Bommels toestemming. Het doopte de kwast in het verfpotje en begon de tent met allerlei figuren te verlevendigen. Voor het verbaasde oog van de kamperende heer verschenen er zonnen met gezichtjes, sterren en olijke maantjes op het linnen, zodat het geheel al spoedig een levendige aanblik bood.

Heer Ollie slikte zijn opkomende woede in.

„Dit is eh....” gromde hij. Daarop trok hij krachtig aan zijn pijp en hernam: „Ik bedoel, wat doe je daar? Wie ben je eigenlijk, als je Hop niet bent?”

„Dit is Hotterkwoot”, verklaarde het ventje. „Zeg maar Hot. Hot maakt kleutertjes op de grauwe wand; want daar houdt Urgje van”.

„Zo”, mompelde heer Bommel, een rookwolk uitblazende. „Hm, waar is deze.... eh.... Urgje dan, als je begrijpt wat ik bedoel!”

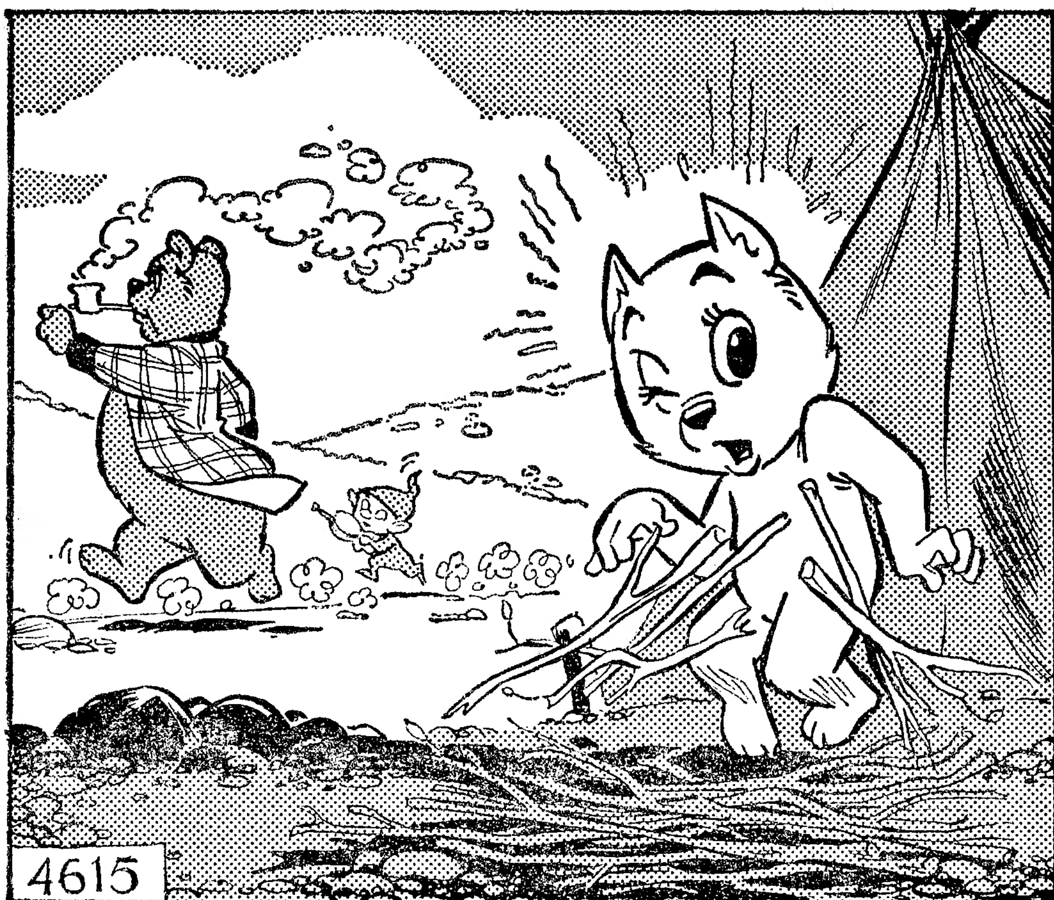
„Urgje is thuis. Bij ma”, zei Hot. „Maar hij zou toch langs kunnen komen?”

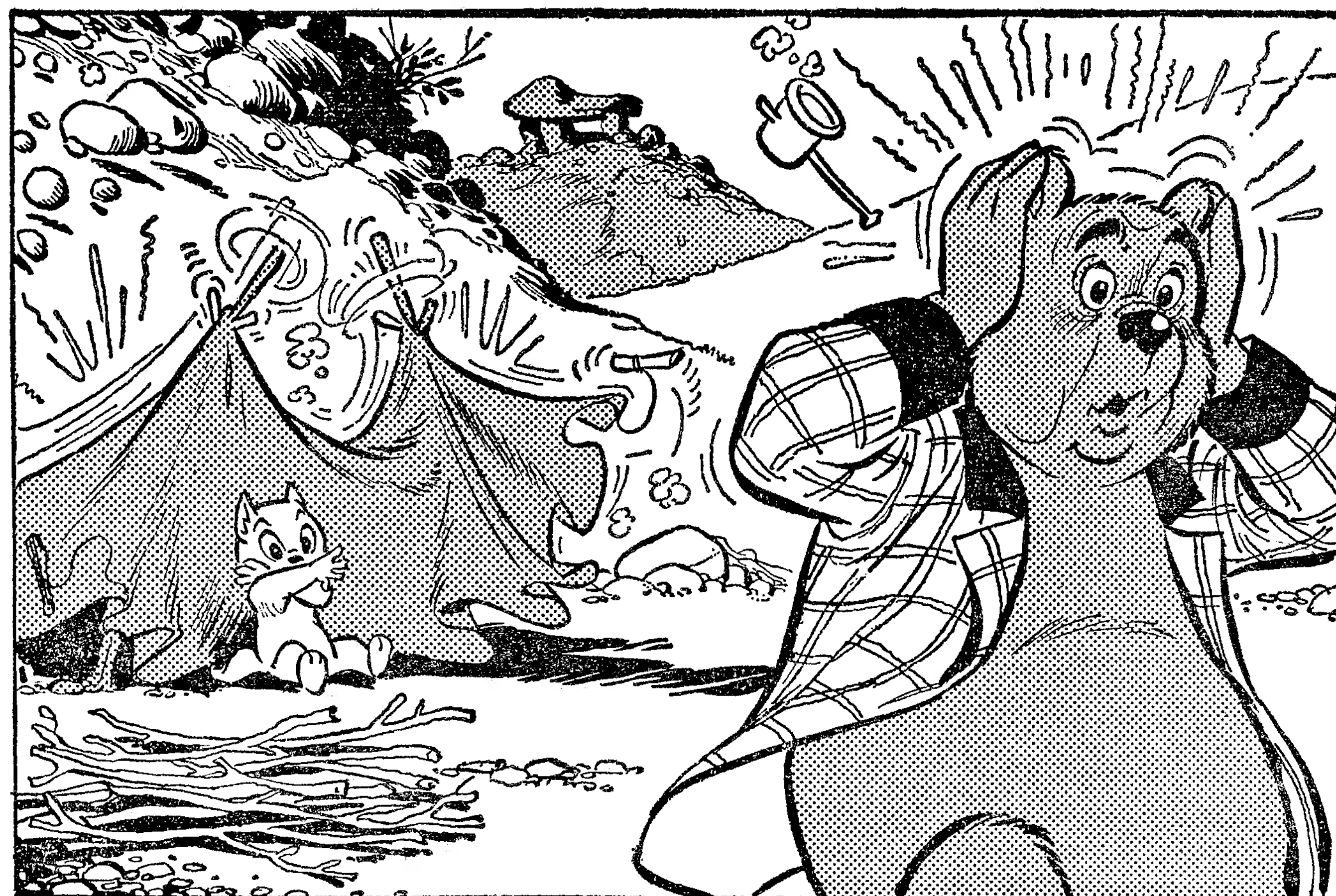
Daar had heer Ollie niet van terug. In gedachten verdiept slenterde hij door het heuvellandschap, een spoor van tabaksrook achterlatend. Dit bleef niet onopgemerkt. Tom Poes, die juist weer naar de tent terugkeerde met een arm vol sprokkelhout, werd plotseling gepasseerd door een langsrazend ventje, dat met een grote blaasbalg zwaaide.

„Brandende bladeren!” riep het onder het gaan. „Rook van smeulend lover! Urgje moet hoesten; dit is niet goed voor Urgje!”

Met deze woorden sprong het mannetje op heer Bommel af en begon hem krachtig in het gelaat te blazen zodat de smook hem om de oren woei.

„Teer in de lucht” jammerde het. „Herrowindus moet de lucht verversen”.

Heer Bommel verloor zijn geduld.

„Nu is het genoeg!" sprak hij. „Men rooft mijn voedsel, men bekladt mijn tent en bederft mijn rookgenot. Maar ik neem het niet langer. Deze dreumessen zorgen goed voor hun broertje Urgje, maar verder zijn het lummels zonder eerbied voor een oudere. Laat me met rust, kleine, voordat ik mijn kalmte verlies".

Met deze woorden blees hij een grote rookwolk uit zijn pijp en beende met grote passen weg zodat het ventje met de blaasbalg hem niet kon volgen.

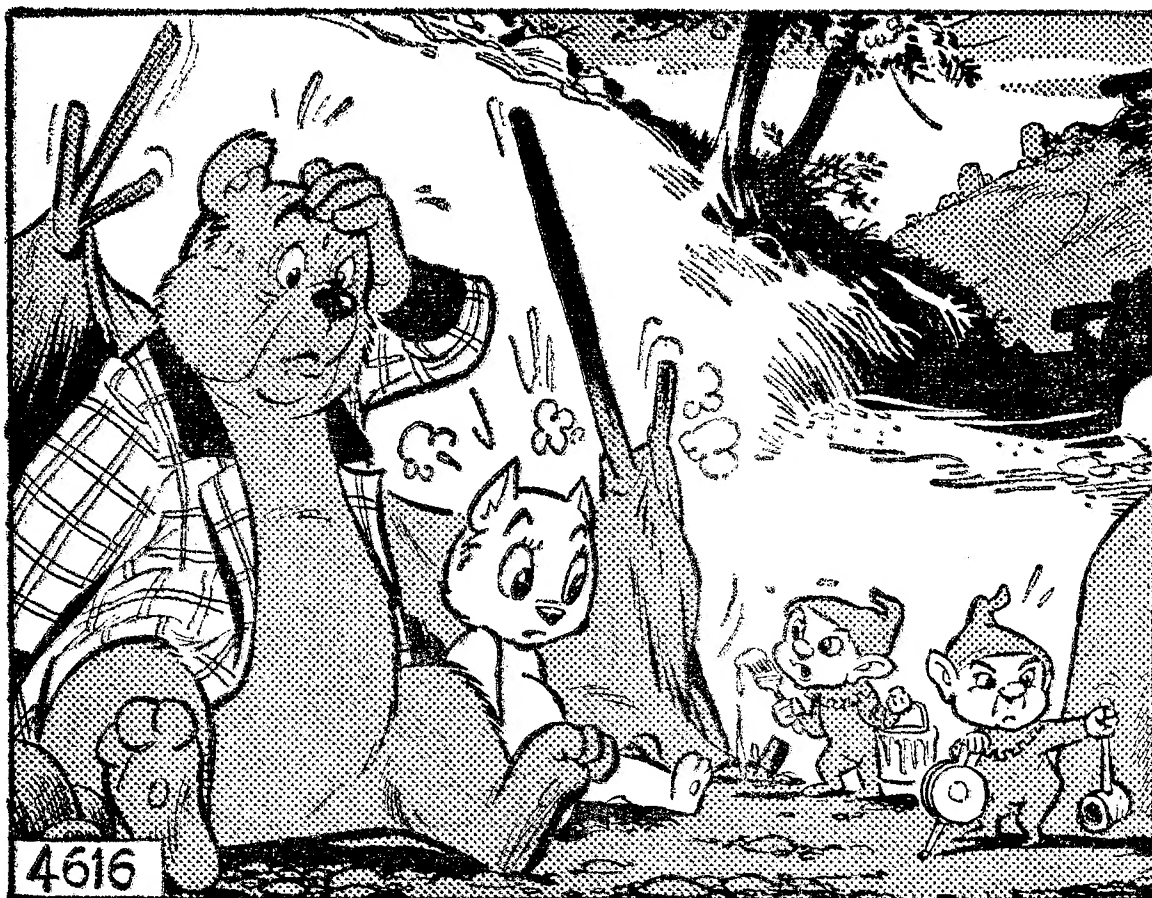
„O wee!" riep het uit. „Teerwolken van smeulend blad in de lucht! Daar kan Urgje niet tegen. Urgje zal gaan huilen!"

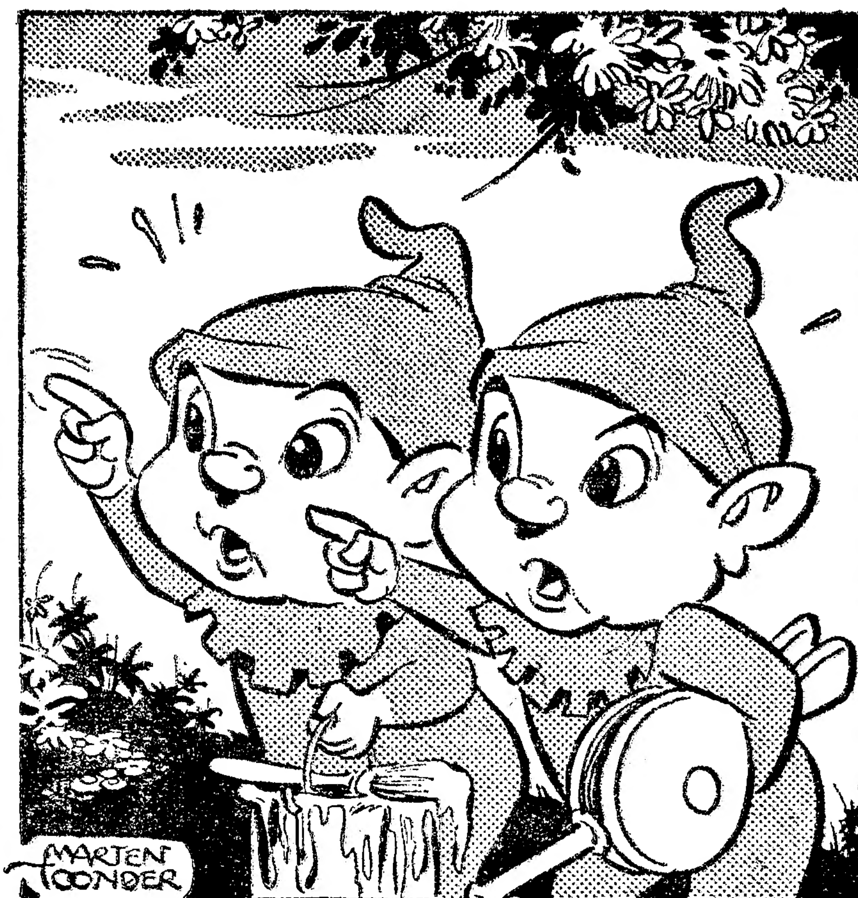
Op hetzelfde moment voer er een vreemde trilling door het dal. Stenen begonnen te rollen, takken knapten af en een vreemd ijl geluid trof de oren van de kampeerders. Het was heel hoog en nauwelijks hoorbaar maar het werd hen groen en geel voor de ogen en een zware hoofdpijn maakte zich van de ongelukkigen meester.

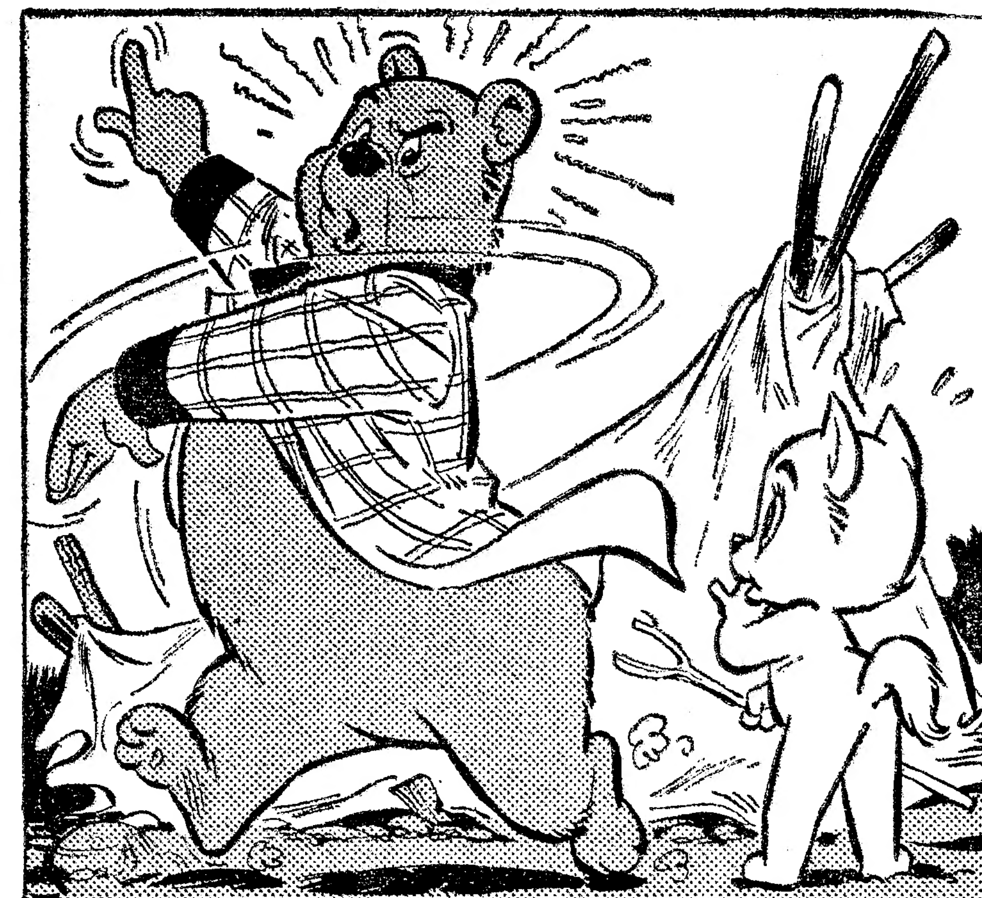
Tom Poes verloor zijn sprokkelhout, terwijl hij duizelig ineen zeeg — en achter hem stortte het tentje trillend in elkaar.

„H-help", riep heer Ollie met dunne stem — en hij bedekte zijn oren met zijn handen zonder dat dit hielp.

„Praw!" sprak professor Prlwytskofsky, die nog steeds bij de ingang van het dal naast zijn apparaat zat. „Weder een supersonischer trilling! Ener buitenordentelijke, ongehoorde frekwens, ditmaal. Wat is er toch loos in dezer omgeving? Ach, het zal nodig zijn, dat ik mij de bron opspoor!"

De vreemde trilling nam langzaam af zodat heer Ollie en Tom Poes weer enigszins tot zichzelf kwamen. Achter hen lag de ruïne van hun tent en voor hen stonden de twee kleine ventjes met een verfkwast en de blaasbalg.

„S-slungels!" prevelde heer Bommel met dikke stem. „W-wat hebben jullie gedaan? W-wat w-was d-dat?"

„De naam is Herrowindus", sprak het mannetje met de blaasbalg, met een vies gezicht de pijp oprapend. „Het was de schuld van deze teervergasserd. Daar kan Urgje niet tegen".

„De naam is Hotterkwoot", vulde het andere kereltje aan. „Urgje heeft gehuild — en dat is heel erg!"

„De onzin", sprak heer Ollie, maar zijn stem klonk mat. „Ik ben onwel geworden, bedoel ik. Gewoon een duizeling, als jullie begrijpen wat ik bedoel".

„Het was meer dan dat", zei Tom Poes somber. „Kijk maar naar onze tent. En ik heb het ook gevoeld, niet u alleen heer Ollie".

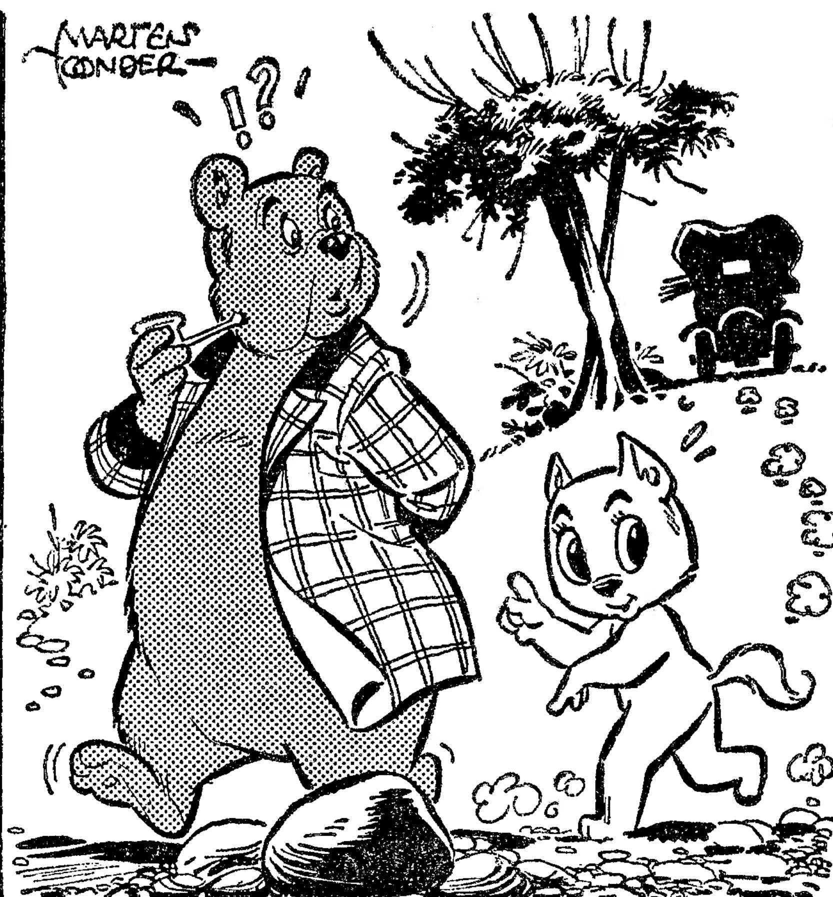
„Het was Urgje!" riepen Hotterkwoot en Herrowindus. „Iedereen moet lief zijn voor Urgje. Urgje huilt zo gauw! Hot en Her kunnen werken wat ze willen; maar als er een dommerik komt is alles voor niks!"

„Wie is hier een dommerik?" vroeg heer Ollie opstaande.

De twee ventjes wezen zwijgend naar hem en een ogenblik heerste er een diepe stilte.

„Ik heb er genoeg van!" riep heer Bommel ten slotte met overslaande stem uit. „Hier wil ik niet blijven. De omgeving is héél slecht voor iemand met een teer gestel, dat is gebleken. Komaan jonge vriend, pak de spullen in en ga mee. We vertrekken".

Zo reed de Oude Schicht dus in de middaguren weer voort door het onbekende gebied. Het kale heuvellandschap had plaats gemaakt voor een dicht sparrenwoud waar de zonnestralen slechts weinig doortocht vonden.

„Een somber landschap”, sprak heer Ollie. „Niet de liefelijke natuur waar iemand met mijn gevoelige aard behoefte aan heeft”.

„Nee”, zei Tom Poes, „de plek waar we onze tent hadden opgeslagen was veel aardiger”.

„Daar konden we niet blijven!” riep heer Ollie uit. „Dat weet je best. Al dat kleine volkje, die Knotterknoop en die Knoppenkinkel waren héél slecht voor mijn gestel. En dan spreek ik nog niet eens over die rare aardbeving toen ik een pijpje opstak. Nee, we moesten verder dat spreekt!”

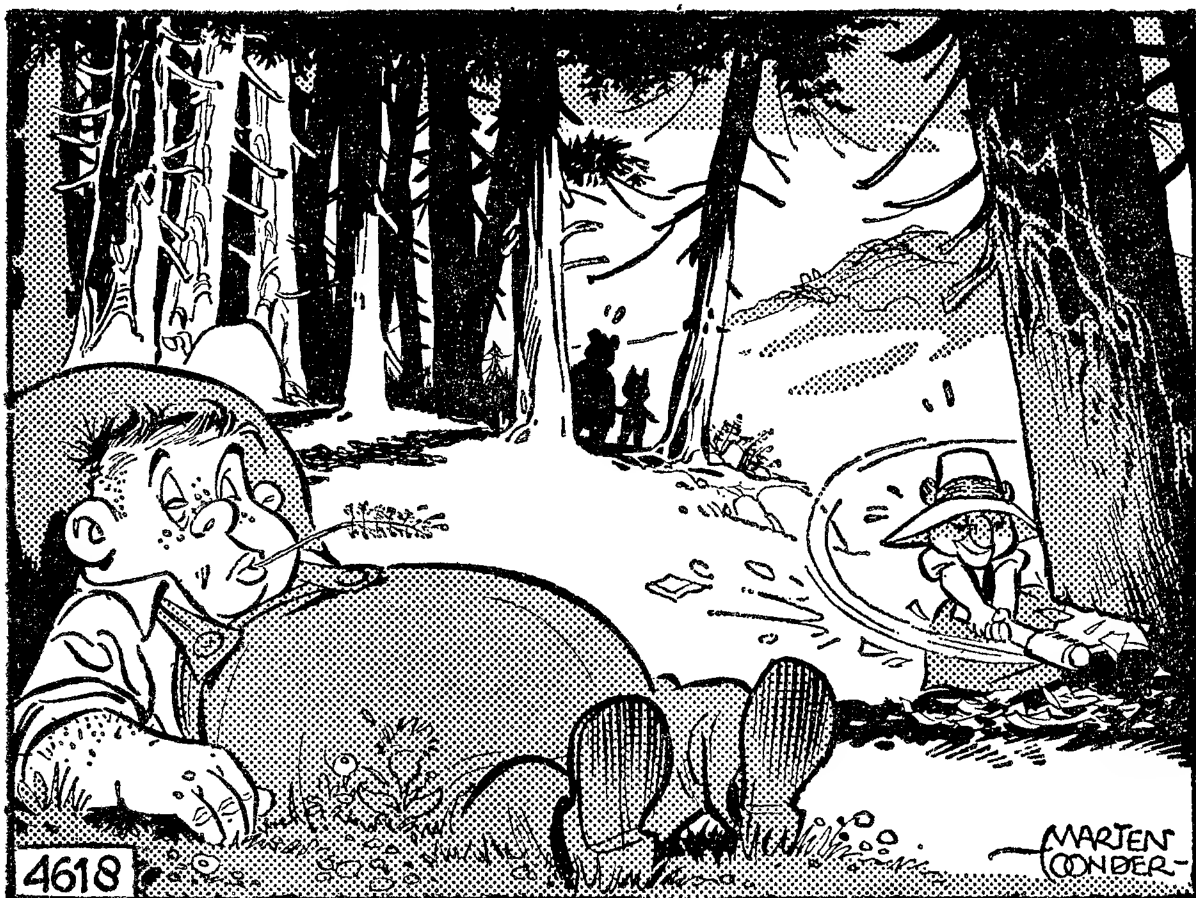
Hij wierp een beklemde blik op de donkere stammen en remde zijn voertuig.

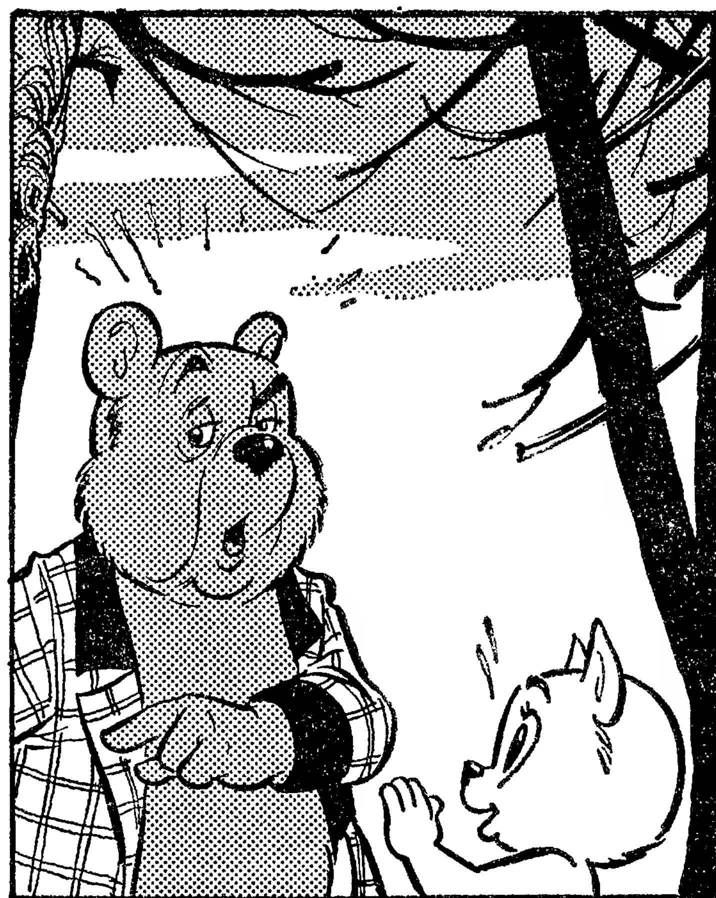
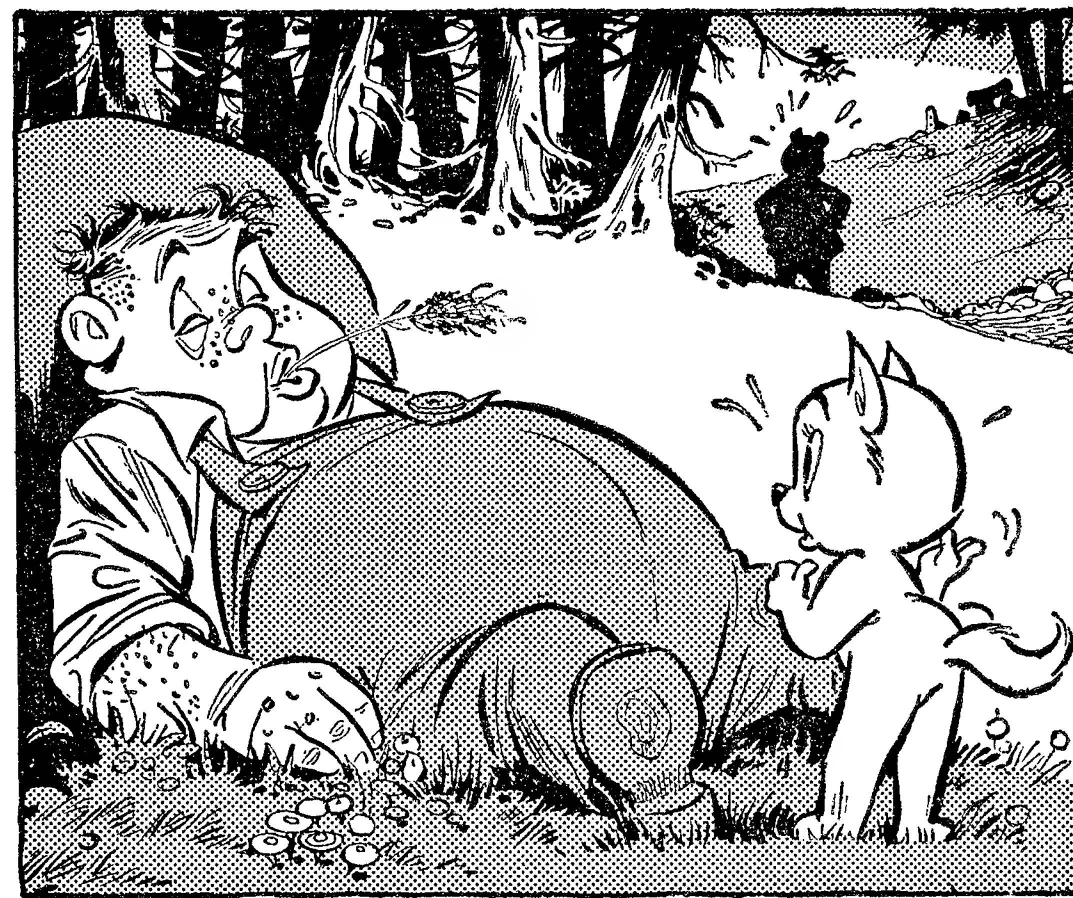
„Toch zou ik wel eens willen weten, waar we ergens zijn”, hernam hij. „Het gaat niet aan om als dollen door een oerwoud te rijden. Een heer moet weten waar hij is, als je begrijpt wat ik bedoel”.

Zo sprekende stapte hij uit en bewoog zich oplettend naar een open plek aan de voet van een heuvel.

„Eenzaam”, prevelde hij. „Geen spoor van leven. Ach, misschien is dit de plek waar een Bommel zijn tenten moet opslaan — er is toch niemand, die hem begrijpt”.

„Stil eens!” zei Tom Poes. „Ik hoor bijlslagen — en stevige ook! Daar is ergens een houthakker aan het werk, heer Ollie. Kom mee”. Heer Bommel volgde zijn jonge vriend naar ’n boomgroepje aan de westzijde, want het denkbeeld van een verstandige aanspraak trok hem wel aan. Doch toen ze na het ronden van de heuvel de houthakker in het zicht kregen, bleef hij verrast staan. Geen wonder. In plaats van de stoere bosbewoner die hij verwacht had was daar een nietig oud wijfje aan het werk.

Heer Bommel staarde enige tijd sprakeloos naar het nietige wijfje dat daar met zo'n kracht op een woudreus stond te hakken dat de spaanders in het rond vlogen.

„Kijk nu toch eens aan!" sprak hij ten slotte. „Wat is dat voor een opgeschoten lummel, die daar ligt te slapen? Heb je ooit zoiets gezien? Houthakken is geen vrouwenwerk, jonge vriend — en ik noem het een schande dat deze vlegel dat bejaarde besje zo laat sloven, zonder een hand uit te steken. Ik voel er veel voor om hem eens krachtig toe te spreken".

„Laat nu maar", zei Tom Poes. „We weten niets van die lieden af".

„Bah!" riep heer Ollie uit. „Dat is nu echt de moderne jeugd! Rustig doorlopen wanneer er onder hun ogen het grootste onrecht wordt gepleegd. Maar in mijn tijd was dat anders en de gal loopt mij over als ik zoiets zie".

„Laat nu maar", herhaalde Tom Poes. „Men moet zich niet met dingen bemoeien die men niet begrijpt, want die zijn vaak anders dan men denkt. En ten slotte hoeven we alleen de weg maar te vragen. Wacht hier maar even".

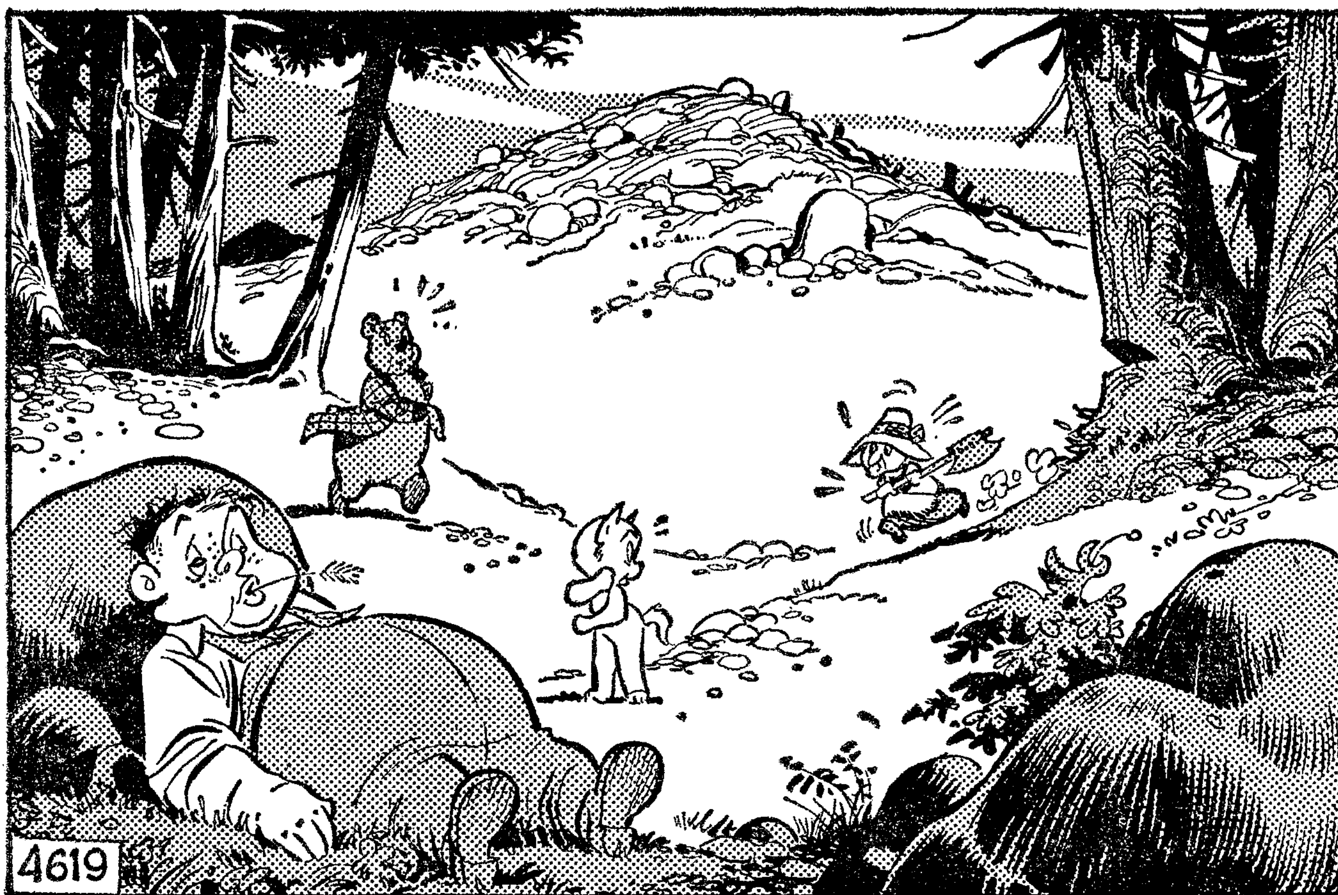
Zo sprekende begaf hij zich naar de sluimerende figuur die heer Bommels boosheid had opgewekt en tikte hem op de knie.

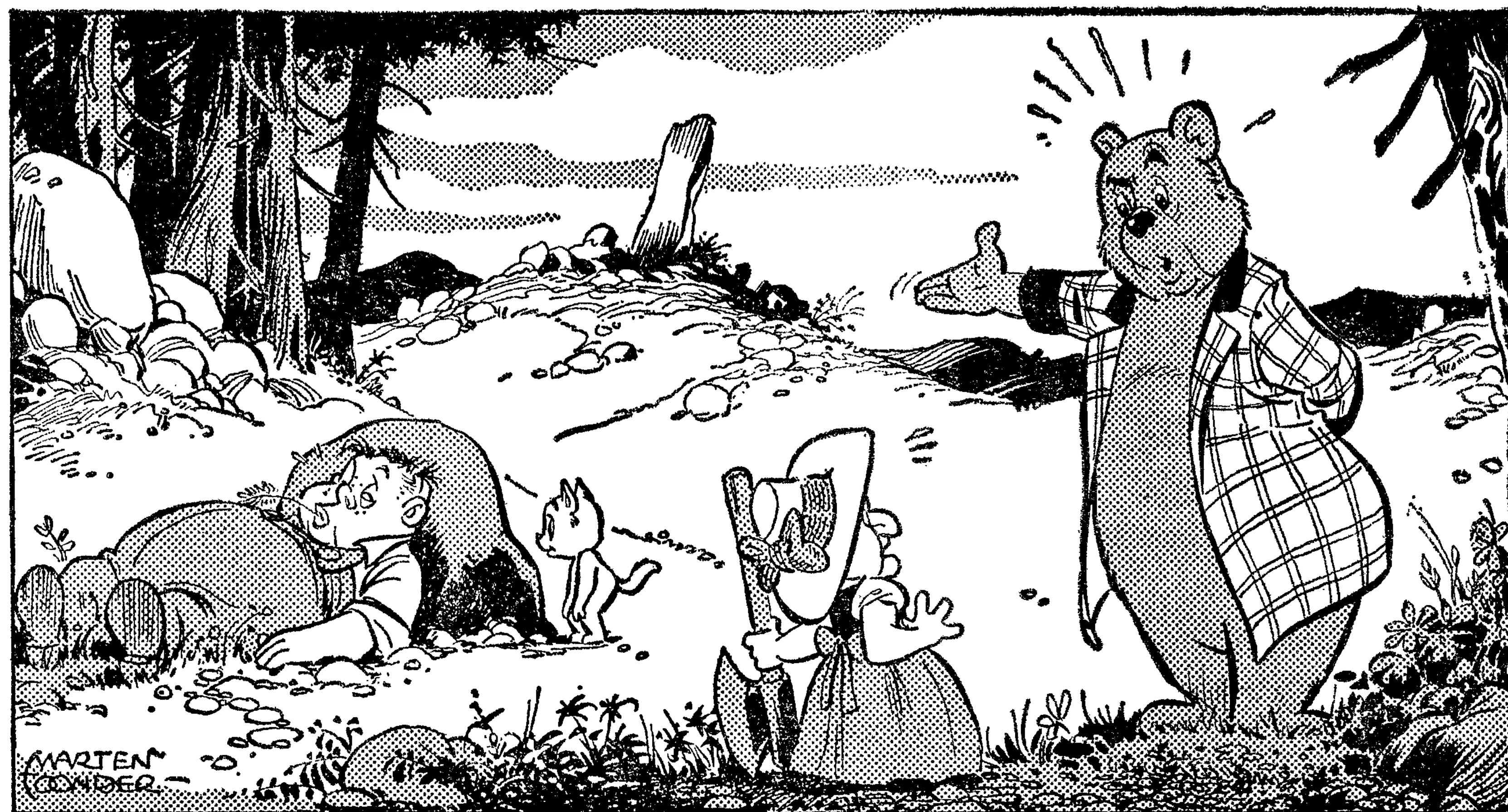
„Kunt u me ook zeggen, waar de weg naar toe gaat?" vroeg hij. „De weg op de heuvel, bedoel ik...."

De ander opende de ogen een weinig en wierp hem een lodderige blik toe. Toen verschoof hij het grasje, waarop hij zoog, in een mondhoek en riep met een ijle piepstem: „Moe! Deze snoeshaan wil wat weten!"

Daarop gaf hij zich opnieuw aan zijn dommel over, maar heer Ollie kon nu zijn gramschap niet langer beteugelen.

„Moeder!" prevelde hij, uit de schaduwen te voorschijn tredend. „Dat gaat te ver!"

„Dit is het toppunt", zo sprak hij tot zichzelf. „Die opgeschoten slungel is dus de zoon van dat kleine mensje! Nu, ik zal hem leren om daar te liggen terwijl zijn goede moeder werkt!"

Inmiddels had het vrouwtje haar werk gestaakt. Ze wierp een bezorgde blik op de vreemdelingen en snelde naar beneden.

„Wat is er?" riep ze. „Heeft hij iets verkeerds gedaan?"

„Niks!" zei haar zoon, zonder de ogen te openen. „Ikke deed niks, moe!"

„Dat is het 'm juist!" riep heer Ollie uit. „De vlegel doet niets, terwijl een zwakke vrouw zware arbeid verricht. Dit stuit me tegen de borst mevrouw! Mijn naam is Olivier B. Bommel en ik sta tot uw dienst."

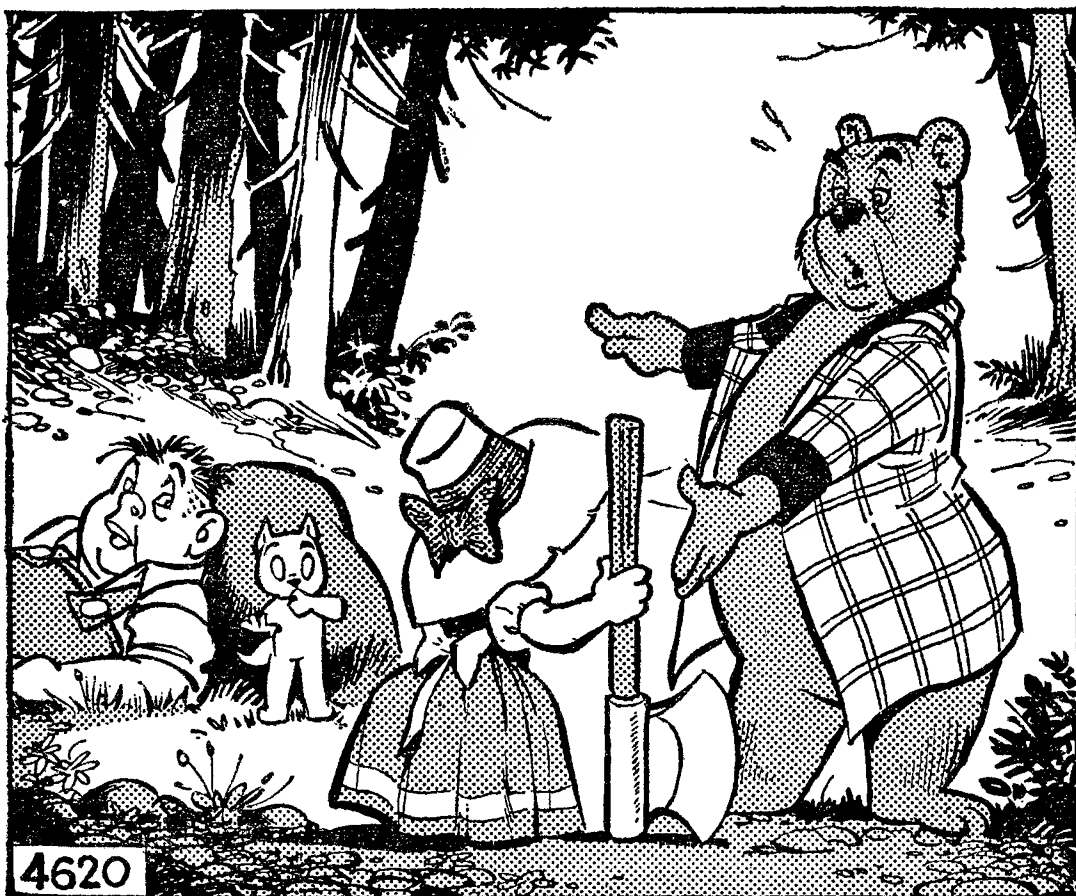
Het wijfje hield de pas in en wierp hem een verbaasde blik toe. „Hè?" zei ze. „Wat zegt u?"

„Ik kan, als heer, dit gesloof van een zwakke vrouw niet aanzien", hernam heer Bommel langzaam en duidelijk sprekend. „Uw zoon is een lummel, als u begrijpt wat ik bedoel."

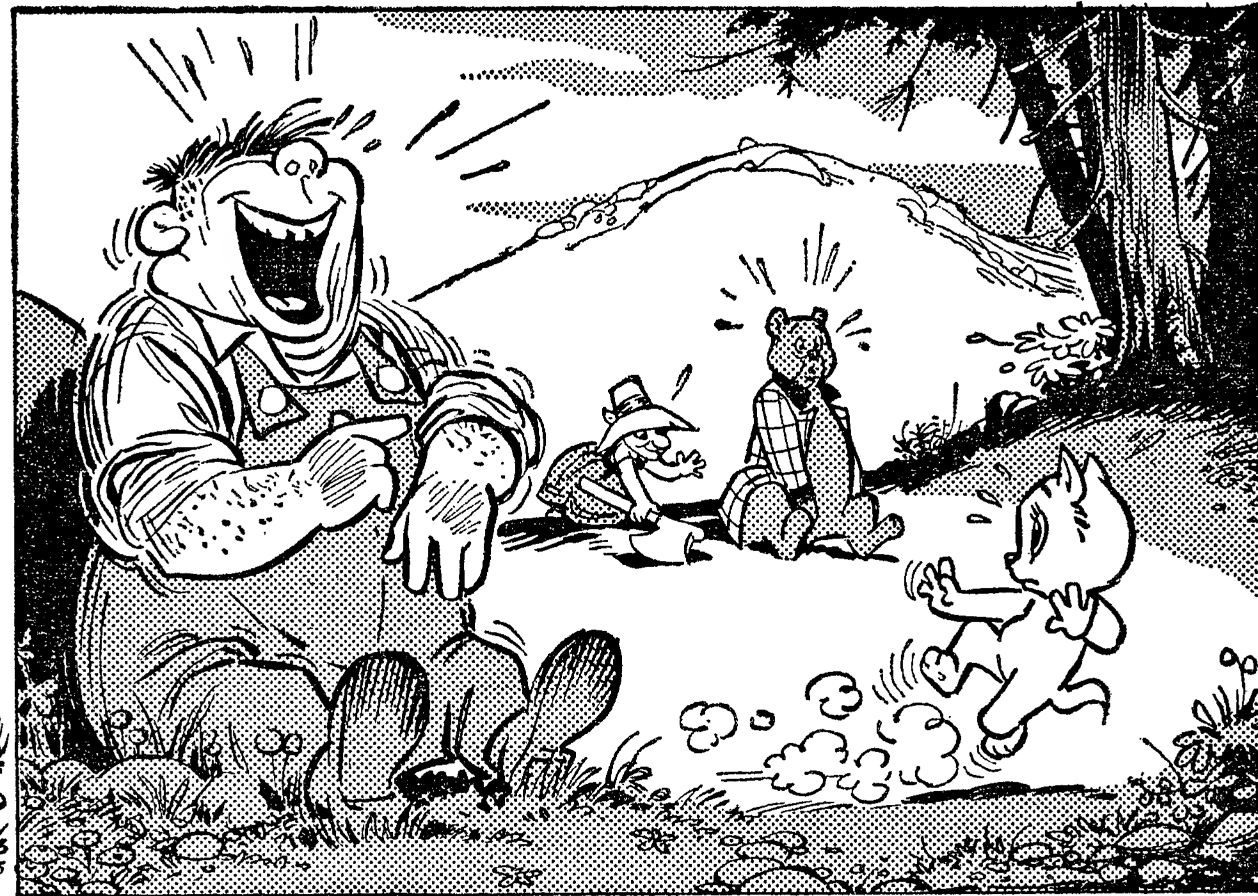
Nu verhelderde een glimlach het doorgroefde gelaat van het wijfje. „O nee", zei ze monter. „Hij is Urgofrodel Heul. De jongste, weet u? Is hij geen lekkere poekeloeris? En eten dat hij kan! Daar sta je van te kijken! Maar altijd zoet, hoor; je hebt geen kind aan hem."

Heer Ollie was een ogenblik uit het veld geslagen.

„O", prevelde hij. „Ja, ja, hm." Toen werd hij getroffen door een invallende gedachte. „Hoe zei u dat zijn naam is?" vroeg hij. „Urgofrodel", zei het vrouwtje. „We noemen hem meestal Urgje."

Heer Ollie slikte moeilijk en keek verbaasd naar de sluimerende jongeling.

„Urgje?" herhaalde hij. „Is dat Urgje?"

„Ja", zei zijn moeder trots. „Is het geen lekkere troela?"

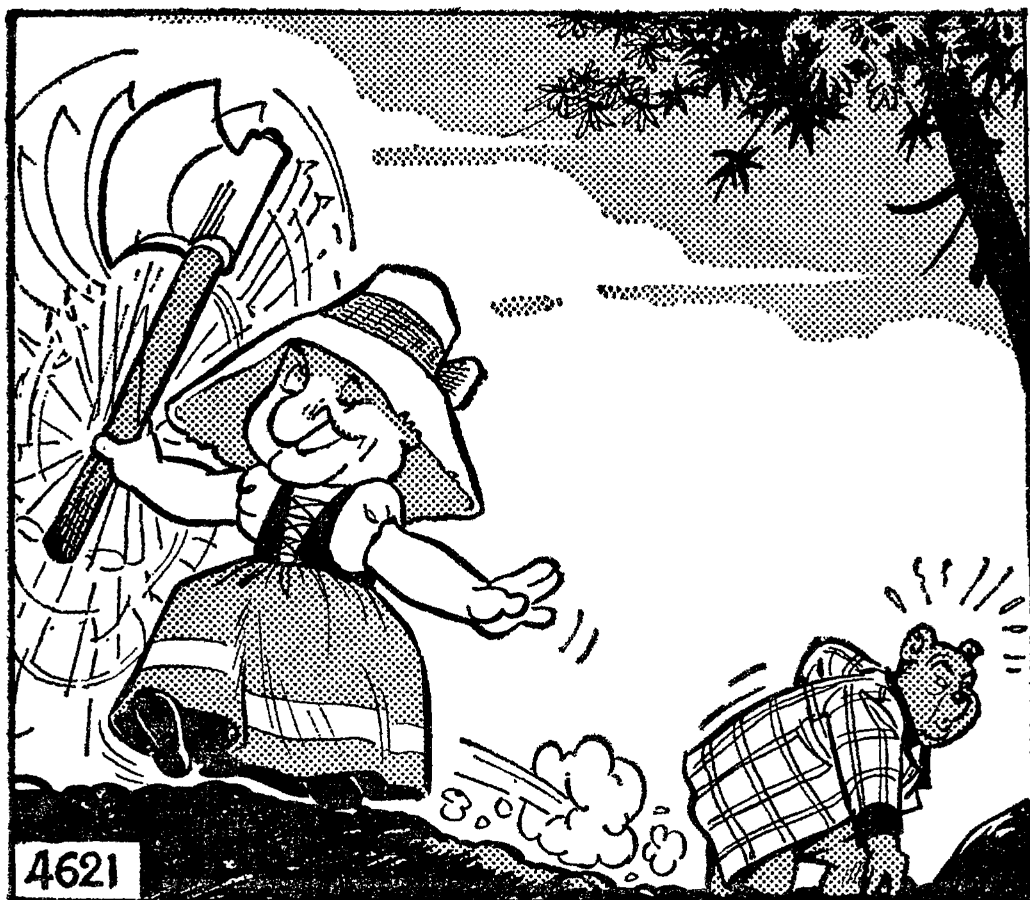
„Nee", riep heer Bommel vol afkeer. „Het is een luie vlegel, die zijn moeder laat sloven! Het is duidelijk, dat de lummel een vaderhand ontbeert. Ik zal..."

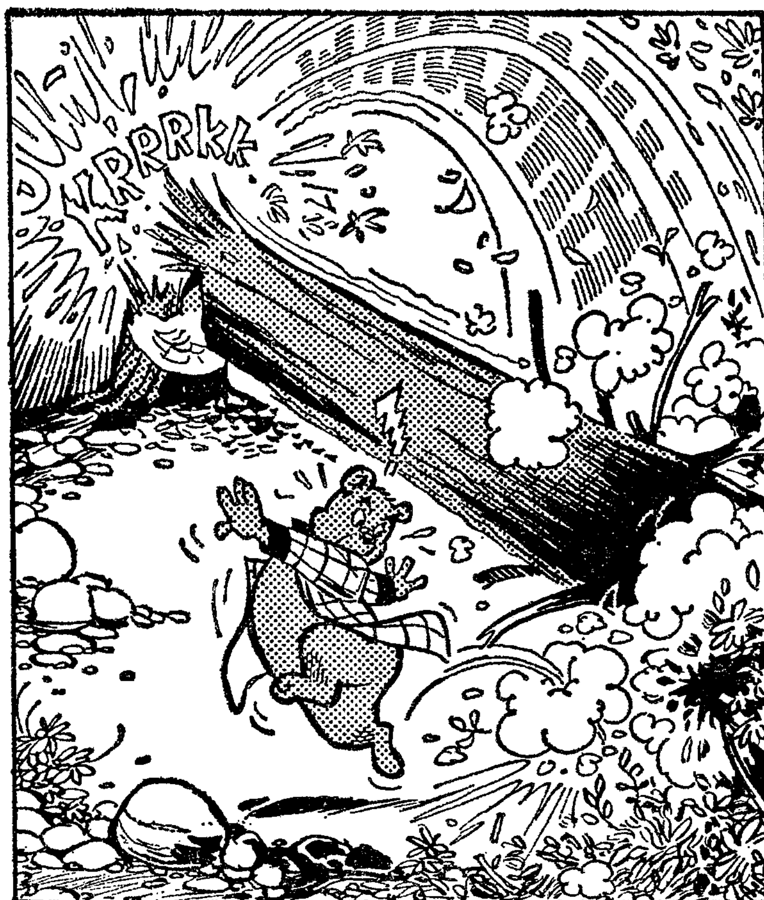
„Wacht even!" zei Tom Poes. „Hoe kan deze Urgje het jongste broertje van Hot en Her en Hop zijn? Hij is toch veel groter?"

„Natuurlijk", beaamde het vrouwtje. „De jongsten zijn de grootsten; u weet hoe dat gaat. Het is een hele zorg, voordat ze klein en oud zijn". De zin van deze opmerking ontging heer Bommel. „Houd je er buiten, Tom Poes", sprak hij dus. „Dit is een kwestie voor volwassen lieden. Ik zal als heer de slungel een voorbeeld geven. Geef mij die bijl, mevrouw Heul. Ik zal eigenhandig de boom verder omleggen in de hoop dat Urg er wat van leert."

Zo sprekende vatte hij het gereedschap bij de steel, met de bedoeling er spelenderwijs mee naar de aangekapte boom te lopen. Maar helaas. Het instrument was van zulk zwaar metaal vervaardigd, dat hij het niet van de grond kon tillen. Zuchtend en hijgend trok hij enige tijd vergeefs aan het houtwerk en deze bezigheid trok de aandacht van Urgje. Terwijl heer Ollie zich opzwellend aftobde kwam het ventje overeind om zijn verrichtingen met aandacht te kunnen volgen. En toen heer Bommel ten slotte uitgeput op de grond neerzeeg barstte het spontaan in zo'n smakelijk gelach uit, dat Tom Poes werd weggeblazen.

„Wat aardig", zei de moeder dankbaar. „Hij heeft in lange tijd niet zo'n pret gehad. Maar nu moet ik weer aan het werk, meneer."

Het vrouwtje pakte de bijl losjes op en liep er mee naar de boom.

„M-maar d-dat kan niet!" stamelde heer Bommel terwijl hij moeizaam overeind kwam. „B-bijl is te zw-zwaar! Geen vrouwenwerk, bedoel ik. Ik bedoel... ach wat! Uw zoon is een luie vlegel, als u begrijpt wat ik bedoel. Ik zal..."

„Laat maar, hoor", zei het wijfje goedig. „Het is heel aardig van u, maar ik ben dit gewend. En het werk is al klaar. Nog één slagje."

Zo sprekende hief ze het gereedschap op en liet het met zo'n klap neerkomen dat de boom dreunend ter aarde stortte, vlak naast de protesterende heer.

Het duurde enige tijd voordat deze zijn houding hervonden had. In zichzelf mompelend stond hij voor de gevallen woudreus, van tijd tot tijd een onthutste blik op het kordate vrouwtje werpend, dat zich gereed maakte om naar huis te gaan. Ten slotte trok hij echter zijn jas recht en trad op haar toe.

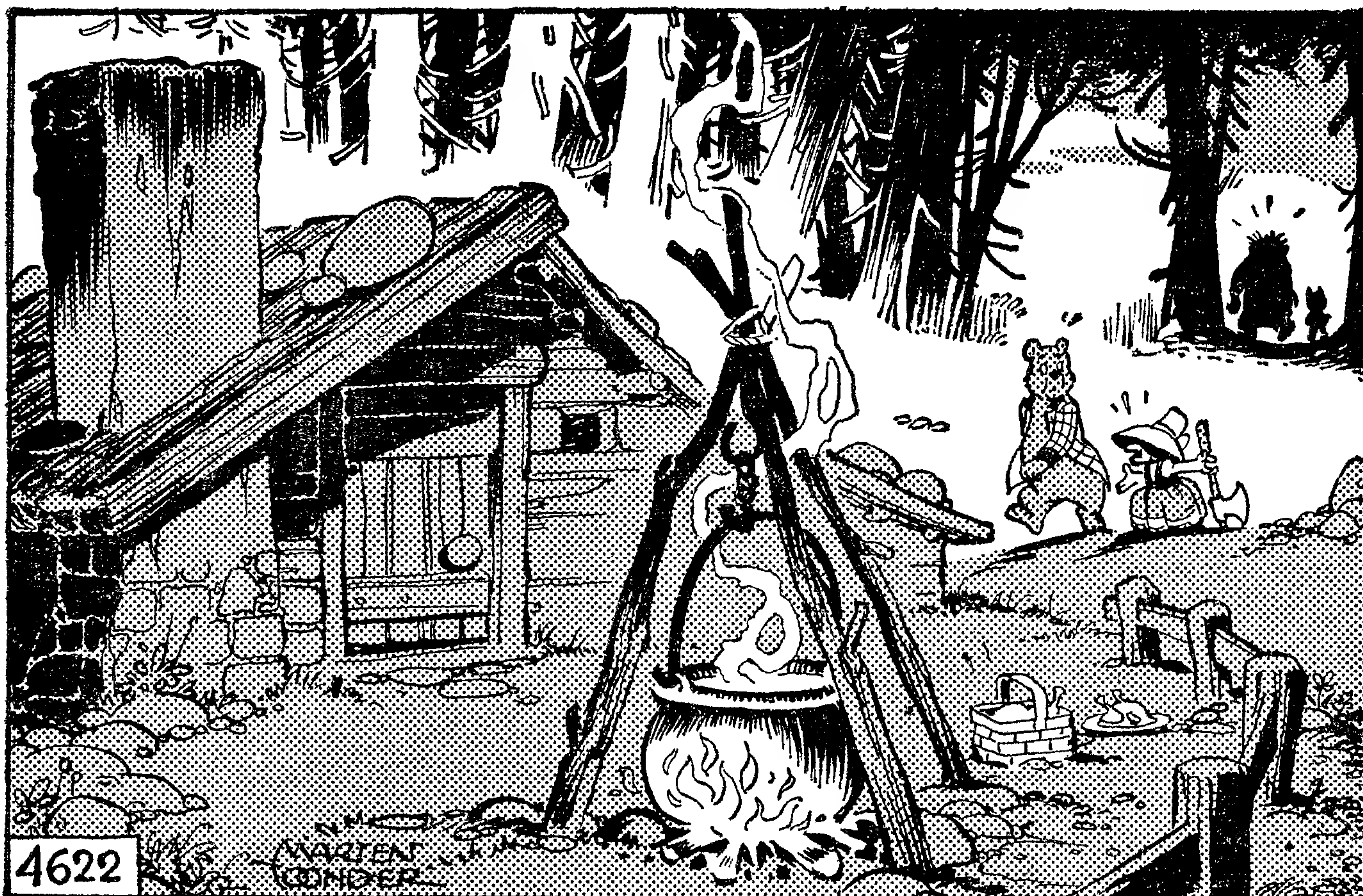
„Mijn ijzersterk gestel heeft wat geleden", zo sprak hij. „Een verstuikte schouder, vrees ik — en een opkomende verkoudheid. U bent trouwens zeer gespierd; men ziet dat zelden. Maar daar gaat het nu niet om. Het gaat om Urgje!"

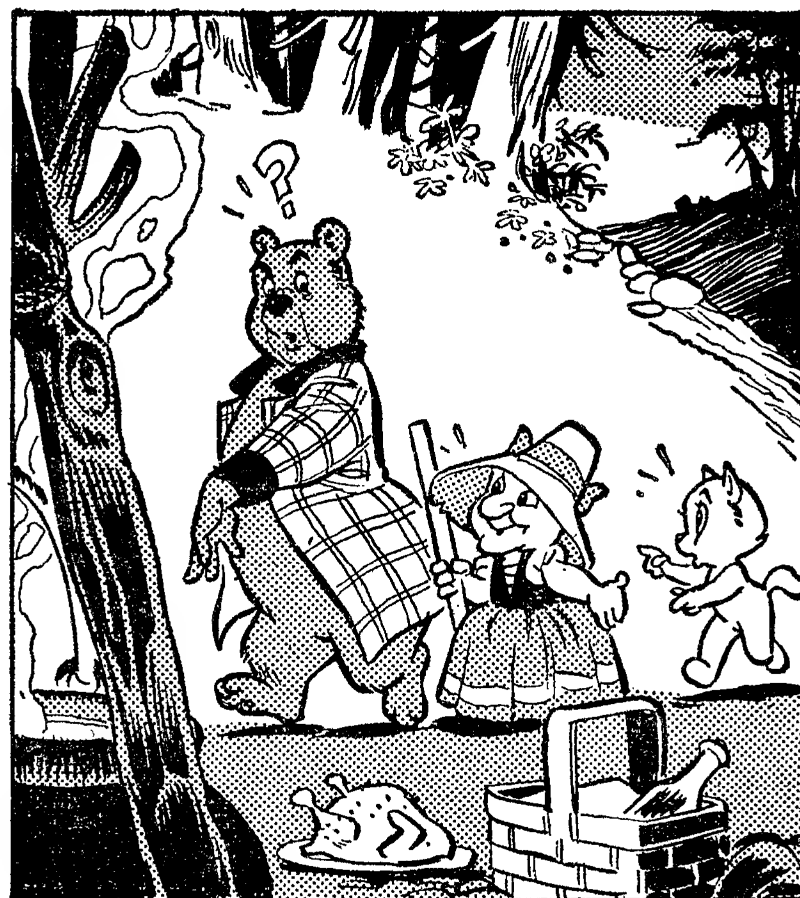
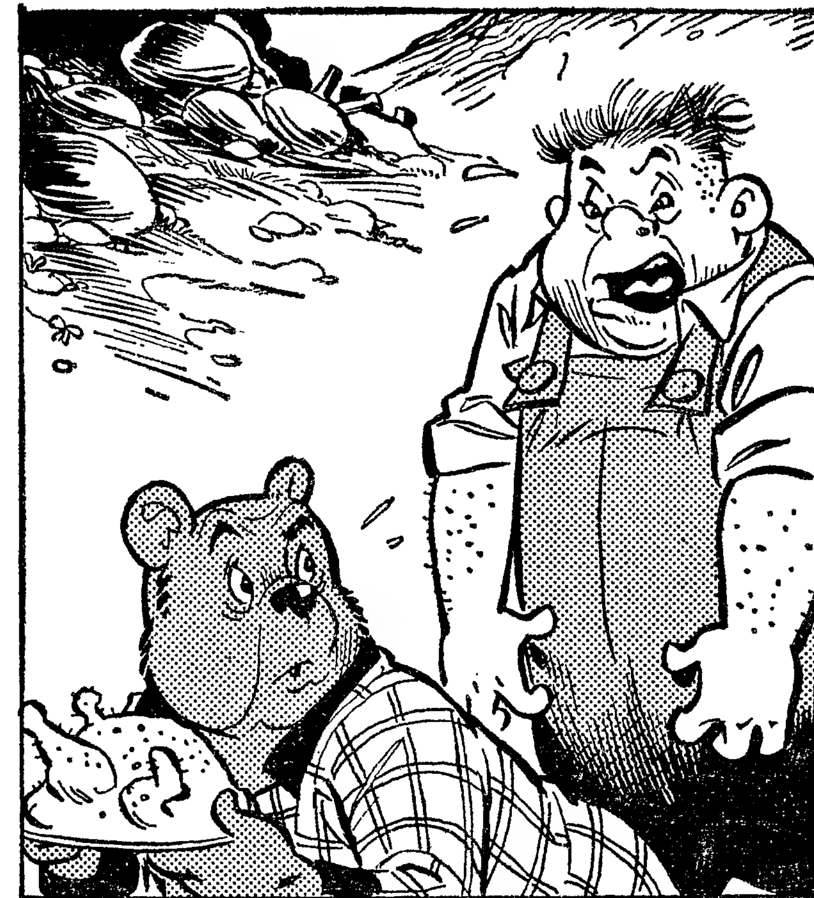
„Urgje?" vroeg het mensje. „Wat is er met hem?"

„Maar begrijpt u dan niet, dat uw gesloof en gewerk de lummel door en door verwent?" riep heer Ollie uit. „Voelt u dan niet, dat dit slecht is voor hem?"

Het bejaarde vrouwtje hield geschrokken de pas wat in en wierp een blik op haar zoon, die naast Tom Poes voortsjokte.

„Slecht?" prevelde ze. „Slecht voor Urgje? Wat bedoelt u? Iedereen is goed voor het ventje. Vanzelf, hè? Stel je voor, dat hij zou gaan huilen!"

Al pratende naderde men nu een ruw houten huis, dat laag tussen een boomgroep lag.

„Willen de heren soms meeëten?” vroeg het vrouwtje, op een kookpot wijzend. „De winterknollen zijn paars en modderig, maar wanneer u het eenvoudige voor lief wilt nemen bent u welkom.”

„Dat is heel aardig, werkelijk”, zei heer Bommel verrast. „Van houthakken wordt men hongerig — en onze picknick was ook al niet overvloedig omdat het gebraad gestolen is. Een enkel knolletje zal wel smaken, wat jij, jonge vriend?”

„Ja”, zei Tom Poes. „Maar over gebraad gesproken; kijk daar eens, heer Ollie!”

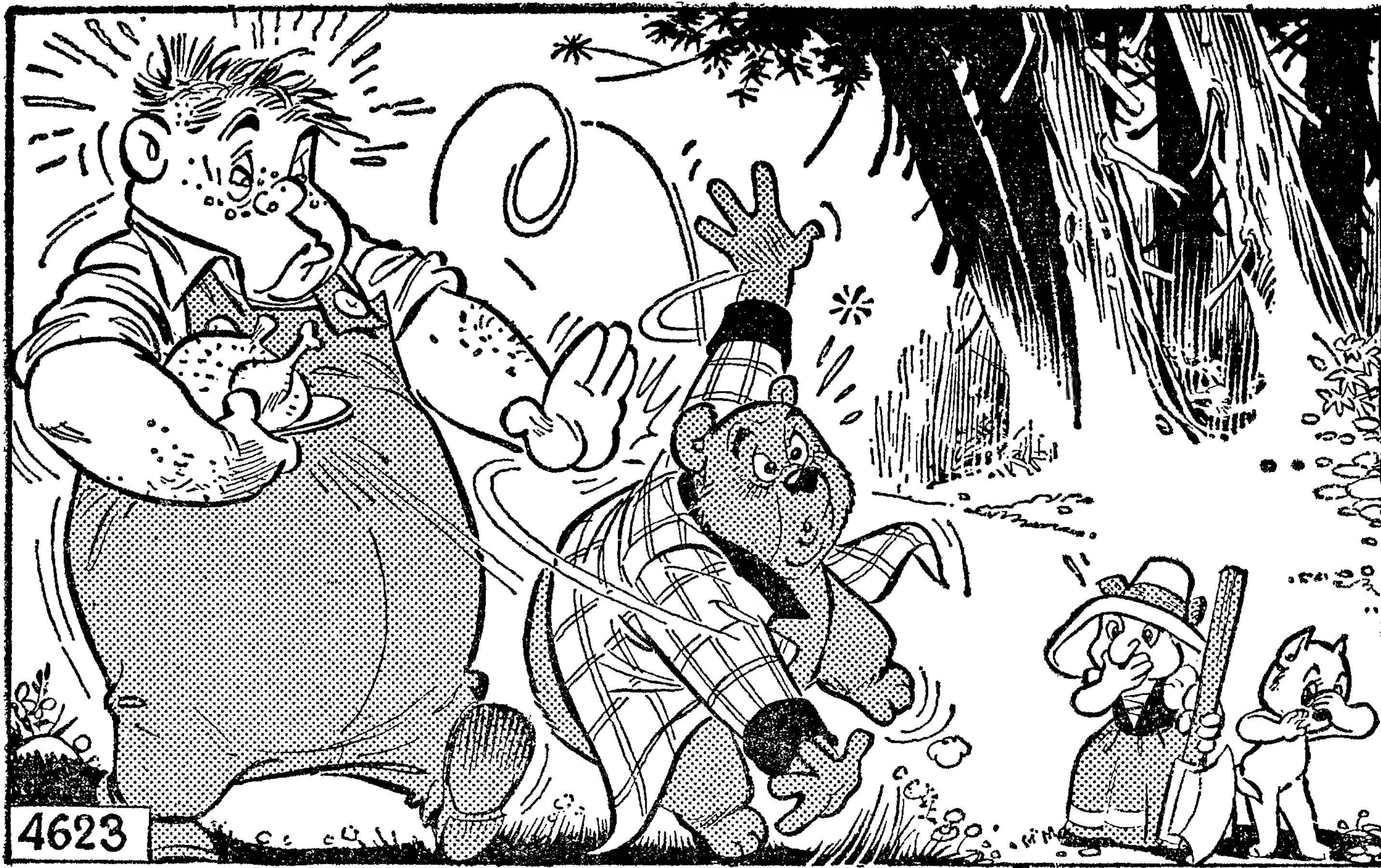
Zo sprekende wees hij op een schotel, die naast het smeulende houtvuur op het mos stond en heer Bommel slaakte een kreet van verrassing.

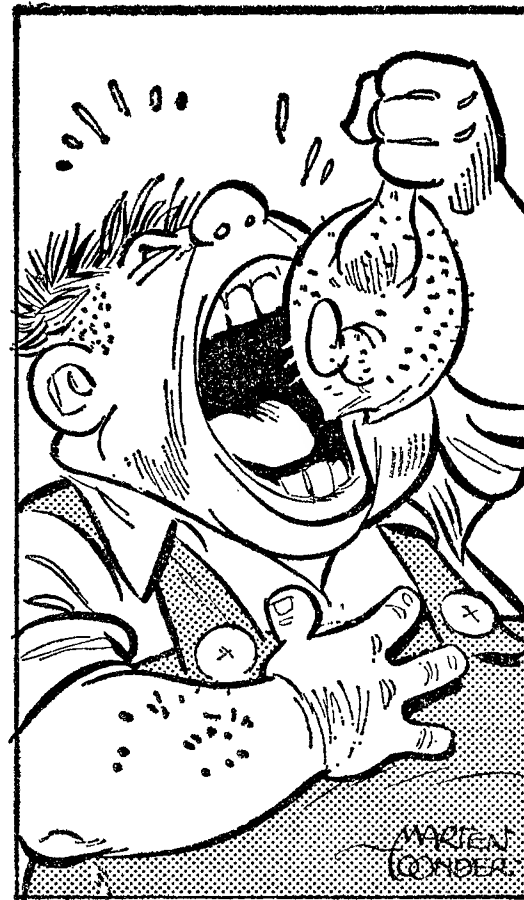
„Daar staat het!” riep hij uit. „Hoe is dat mogelijk?”

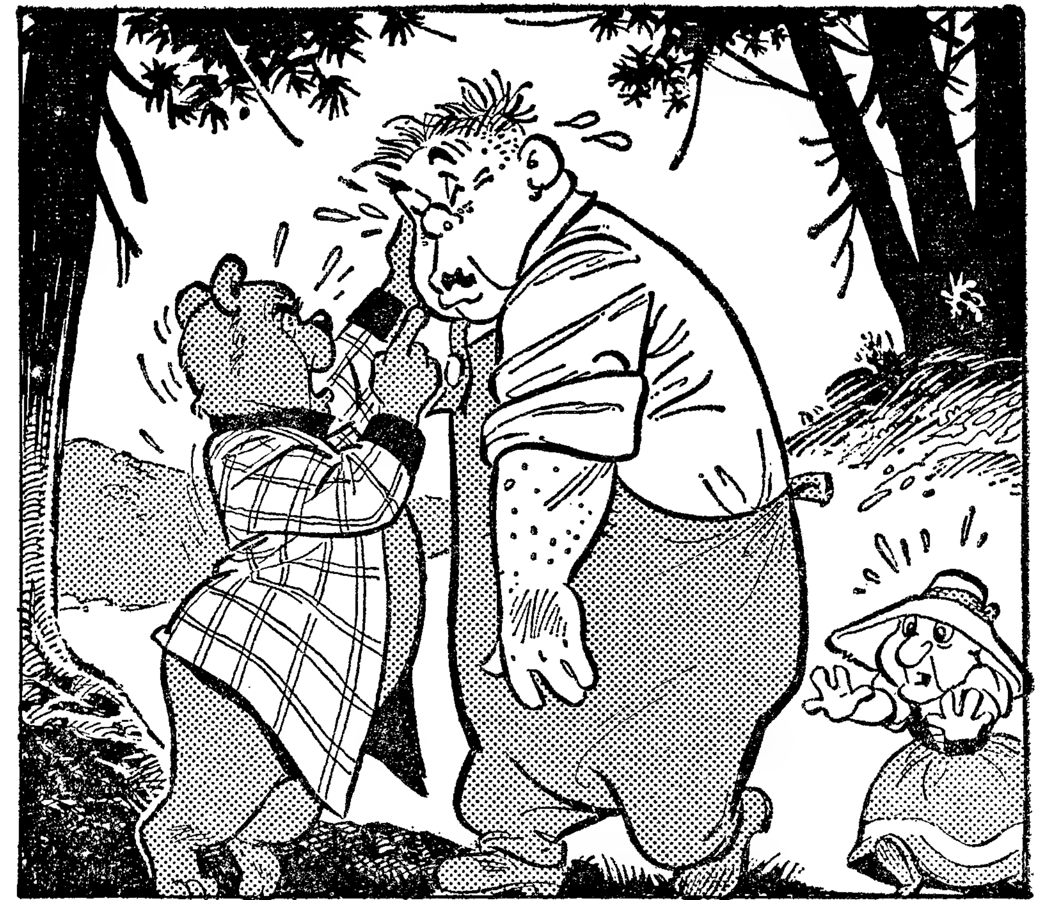
„O, heel gewoon”, zei het wijfje glimlachend. „Dat is natuurlijk voor Urgje; van zijn broertjes. De bengels zijn zo lief voor hem! Het beste is voor het ventje niet goed genoeg. En het is zo’n lekkere smikkelaar, hè? Het is een lust om hem te zien eten!”

„Zo”, mompelde heer Ollie betrekkend. „Dat is mogelijk. Maar weet u wel, dat deze koude kip mijn eigendom is, mevrouw? Joost heeft hem met de meeste zorg en met zachte kruiderij toebereid, zodat mijn gevoelige maag er geen last van zou ondervinden. En uw zoontjes hebben hem ontvreemd; het spijt me, dat ik het zeggen moet”.

Met deze woorden bukte hij zich om de schotel zorgzaam op te rapen. Doch in deze bezigheid werd hij gestoord door een schrille kreet van Urgje. Het baasje kwam met logge passen op hem toerennen en het was duidelijk, dat het ernstig verstoord was.

Urgje vatte met één hand de koude schotel aan en deelde met de andere hand zo'n zware duw uit, dat heer Ollie het evenwicht verloor en ter aarde stortte.

„Ach. ach", prevelde zijn moeder geschrokken. „Het ventje is boos. Wat vervelend is dat nu!"

„Ja, heel vervelend," zei Tom Poes. „Want nu wordt heer Bommel misschien ook kwaad en dan zitten we midden in de moeilijkheden."

„O, dat weet ik natuurlijk niet zo", hernam het vrouwtje. „Meneer Bommel is een volwassen persoon, dacht ik. Maar Urgje is nog zo'n oelepetoet, hè? Een lekkere troela, hoor, maar die driftbuitjes van hem zijn moeilijk. Als hij nu maar niet gaat huilen!"

Nu, dat deed de kleuter gelukkig niet. Na een ontstemde blik op de gevallen heer geworpen te hebben nam hij de kip van de schotel, gooide het aardewerk tegen een boom in gruizels en liet het gebraad daarop langzaam naar binnen zakken. Hij kauwde enige malen en terwijl een voldane trek zijn gelaat ontsierde slikte hij aandachtig. „Tjum tjum", sprak hij.

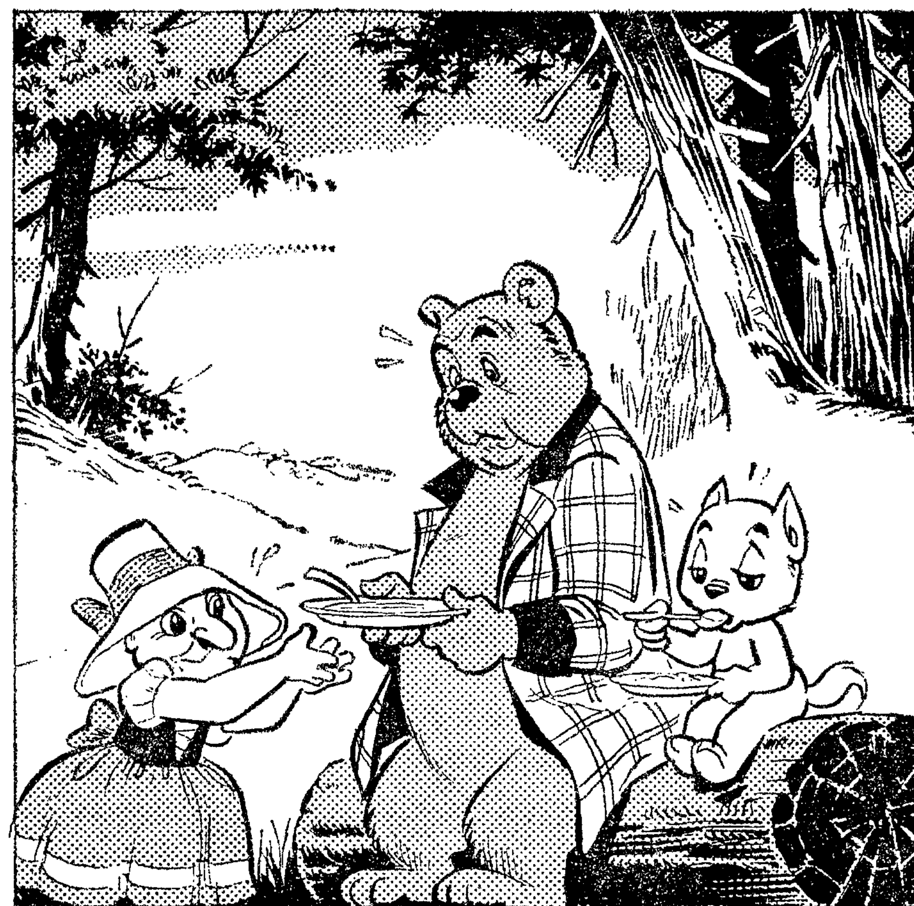
„Zo!" zei heer Ollie dreigend. Hij had de handelingen van Urgje met klimmende weerzin gadegeslagen en nu trad hij toornig voorwaarts.

„Zo!" hernam hij. „Tjum tjum, hè? Onhebbelijke, plompe rekel! Het wordt tijd, dat je eens een paar manieren leert! Je goede moeder is te zacht, dat is duidelijk. En daarom is het hoog tijd, dat je nu eens iemand tegenover je vindt die niet met zich laat spotten! Ik zàl jou!"

Zo sprekende was hij op de tenen gaan staan om het kereltje bij een oor te kunnen vatten. Doch nu snelde het vrouwtje haastig naderbij.

„Niet doen!" riep het. „Daar kan Urgje niet tegen!"

Urgjes gelaat betrok toen heer Bommel hem bij het oor vatte. Maar gelukkig was zijn moeder ter plaatse voordat er ongelukken konden gebeuren.

„Niet doen?" riep ze uit. „De peuter kan er niet tegen wanneer men boos tegen hem is. Dan gaat hij huilen".

En ze duwde heer Ollie zo krachtig opzij, dat hij struikelend op een boomstam belandde.

Daar klaarde Urgje van op. De verdrietige trek verdween van zijn gezicht en hij barstte in een log gelach uit.

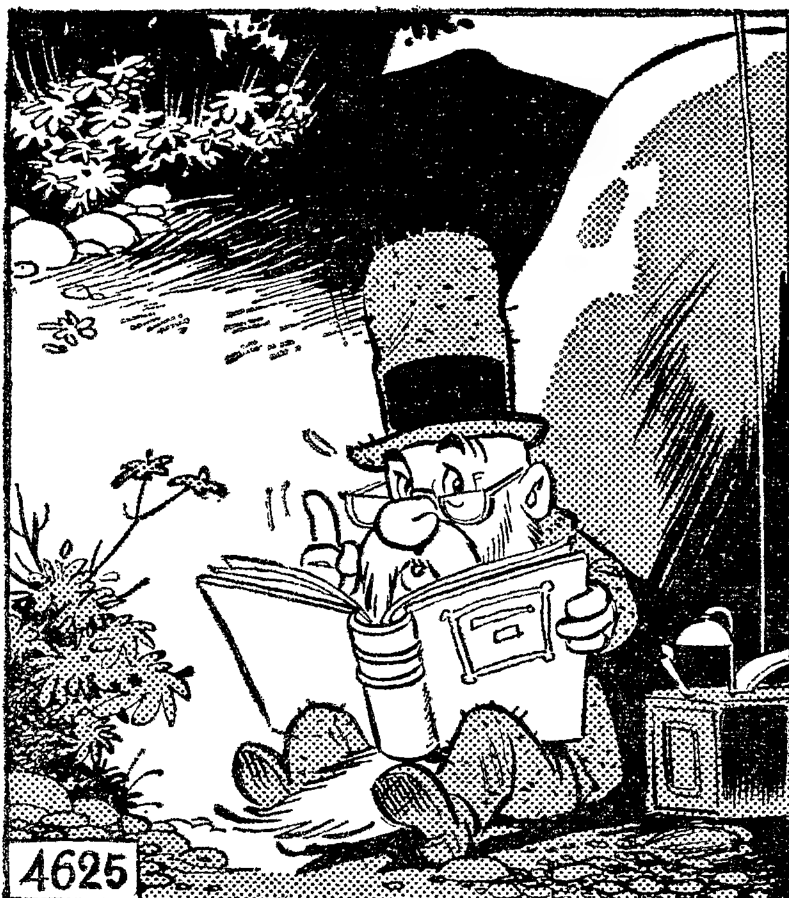
„Gelukkig", zei het vrouwtje tevreden, „het zonnetje breekt weer door. Het is zo'n lekker dier, hè? Altijd blij wanneer men aardig tegen hem is. Blijft u nu maar rustig zitten, meneer Bommel, dan krijgt u een bordje knollenpap van me. Ja, ha, gastvrijheid is onze deugd, mag ik wel zeggen".

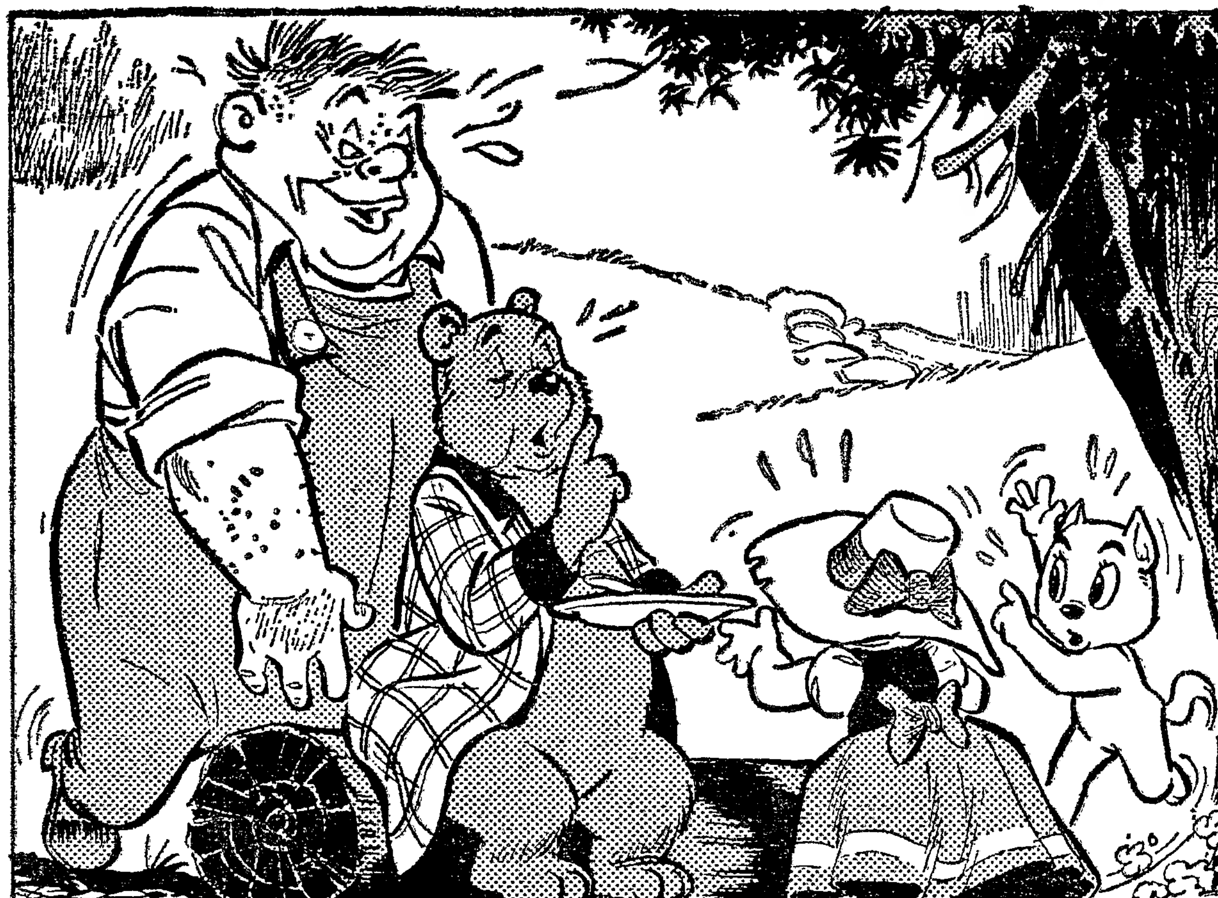
„Hmpf", prevelde heer Ollie moeilijk.

„En", hernam het mensje, „uw kippetje is goed besteed, moet u maar denken. De jeugd gaat vóór, want die moet er nog van groeien, wat u?".

„Het gaat ja alles om der jeugd", sprak professor Prlwytzkofsky tot zich zelf. Hij zat aan de ingang van het dal naast zijn apparaat en kortte de tijd met het lezen van een boek. Want hij was een geleerde met een veelzijdige belangstelling die, naast het bestuderen van supersonische trillingen, ook wel eens kennis nam van vraagstukken die op een ander terrein lagen. Zo had hij nu een werk van Dr. Schiml ter hand genomen dat getiteld was: „Het jeugdprobleem, gezien in het licht van de Flaptrul-theorie". En omdat zijn instrument rustig bleef, schoot hij aardig op.

„Buitenordentelijk interessant", mompelde hij. „Daar beweert dezer Schiml, dat der jeugdprobleem der enige probleem is! Praw!".

Professor Prlwytzkofsky liet zijn boek een weinig zakken en hief verrast de wijsvinger.

„Dat is ja ongehoord!" sprak hij. „Daar beweert mij dezer Schiml dat het ontwikkelingspeil van de massa niet verder gaat dan van een twaalf-jarige! Praw! Volwassen lieden met de ontwikkeling van een twaalfjarig kind; hoe schrikkelijk! Daarom, zo zegt dezer Schiml, is der jeugdprobleem der probleem van de massa. Het is der enige probleem ‚zo zegt hij, maar het is gans kollosaal groot!".

De geleerde schudde bekommerd het hoofd en wierp een blik op zijn apparaat. Maar dat bleef rustig, zodat hij zich ongestoord weer in zijn boek kon verdiepen.

Inmiddels had heer Bommel zijn houding hervonden. Hij liet zijn papbord zinken en hief vermanend een vinger op.

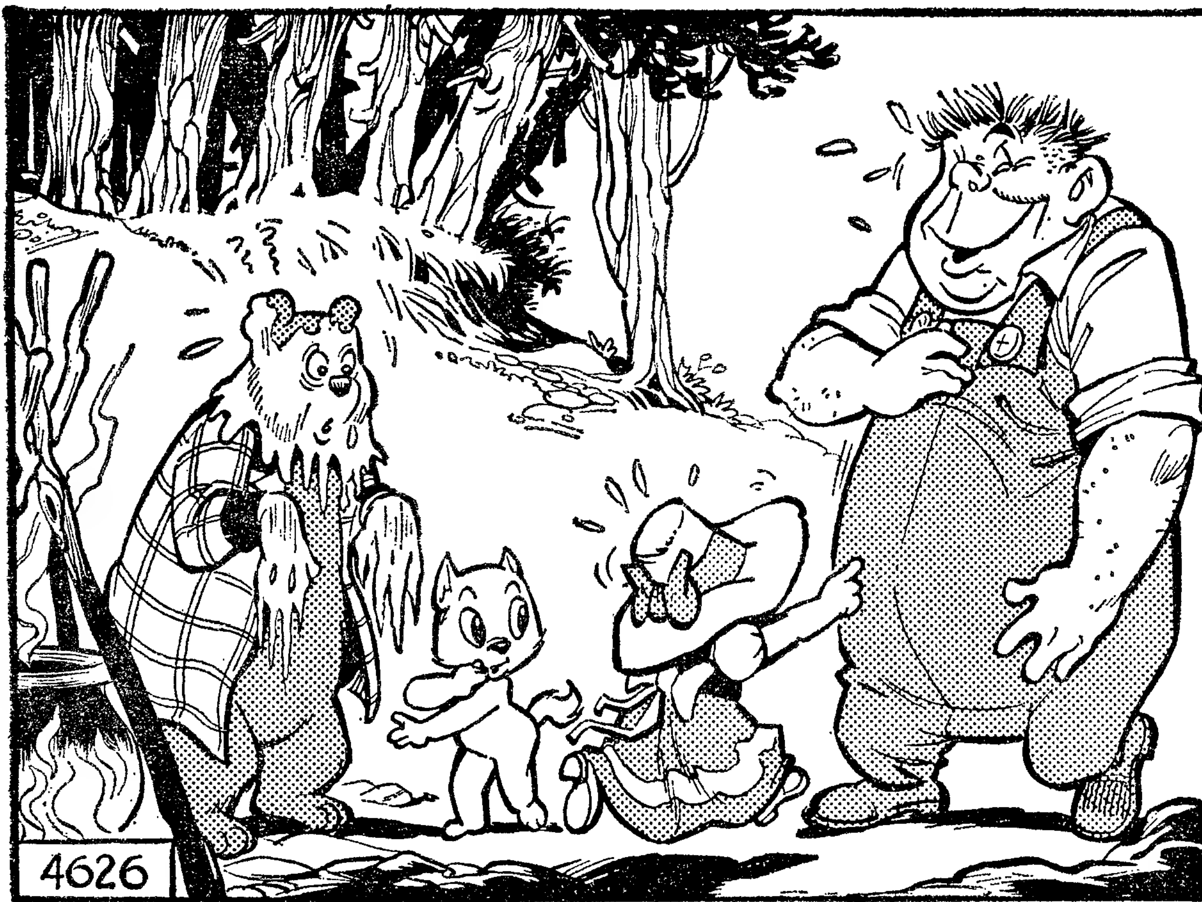
„U weet dat zo niet", sprak hij onderwijzend tot het vrouwtje, „maar u voedt uw zoontje geheel verkeerd op. Bij ons, in de beschaafde wereld, wordt het jeugdprobleem ernstig bestudeerd door hoogstaande lieden".

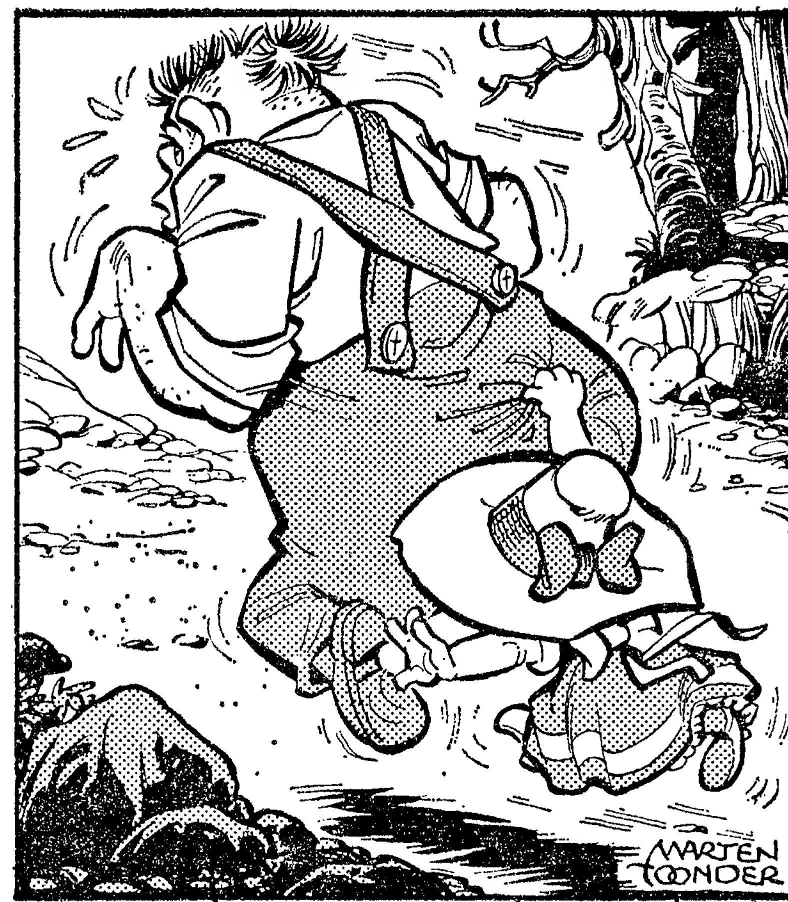
„Nee toch", zei het wijfje. „Wat u zegt! Maar wat bedoelt u met opvoeden ?"

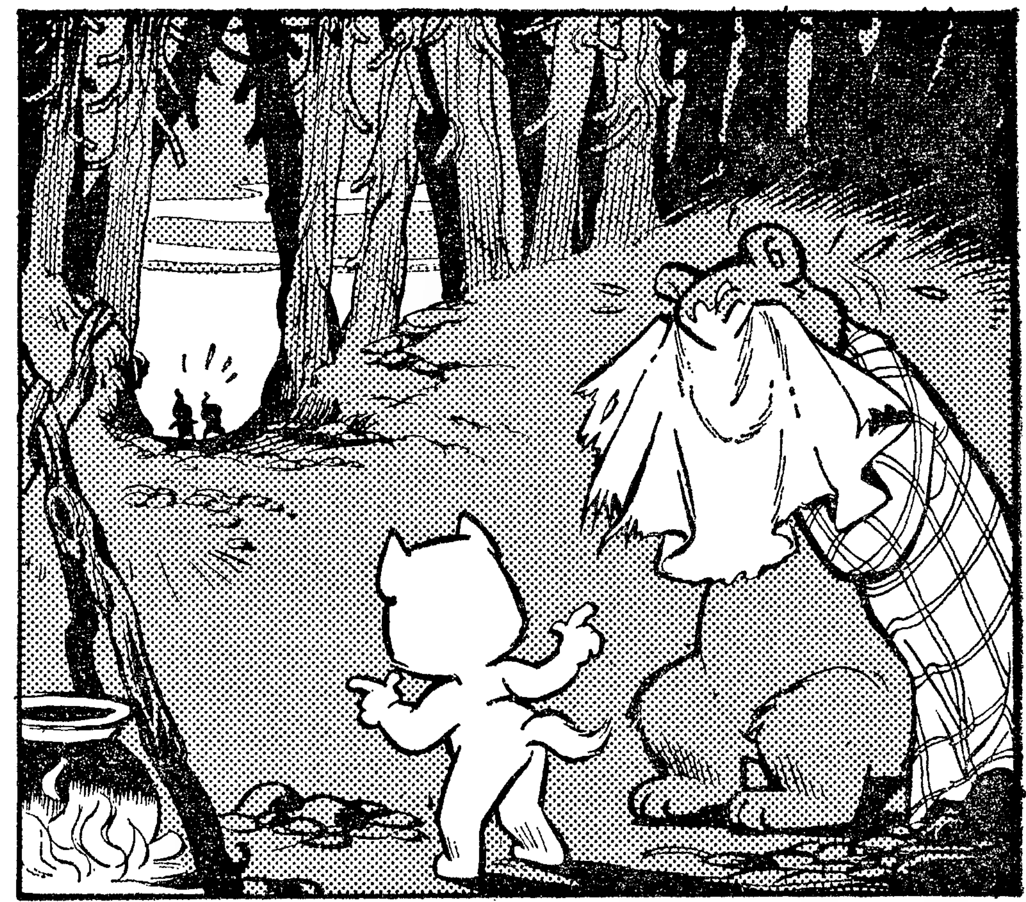
„Opvoeden", hernam heer Ollie, langzaam en duidelijk sprekend, „is . . . eh . . . ik bedoel . . . kijk, men moet een kind leren wat goed en wat stout is, nietwaar? Men moet het berispen voor zijn streken en eh . . . Zeg ook eens iets, Tom Poes. Vertel mevrouw hier, wat opvoeden is, als je begrijpt wat ik bedoel!"

„Pas op, heer Ollie!" riep Tom Poes opspringend.

Heer Bommel keek hem niet begrijpend aan, doch voordat hij navraag had kunnen doen drukte Urgje hem reeds schaterend het papbord in het gelaat.

Toen Urgje hem zo plotseling het papbord in het gelaat drukte verloor heer Bommel de draad van zijn betoog. Met een gesmoorde kreet kwam hij overeind en wies de kleverige voeding uit zijn ogen om enig zicht op zijn omgeving te krijgen.

„Blah”, sprak hij moeilijk. „Dlit glaat vel... blub!”

„Maar Urgje toch!” riep het vrouwtje uit. „Kijk nu eens wat je gedaan hebt. Je mag die meneer niet met pap gooien!”

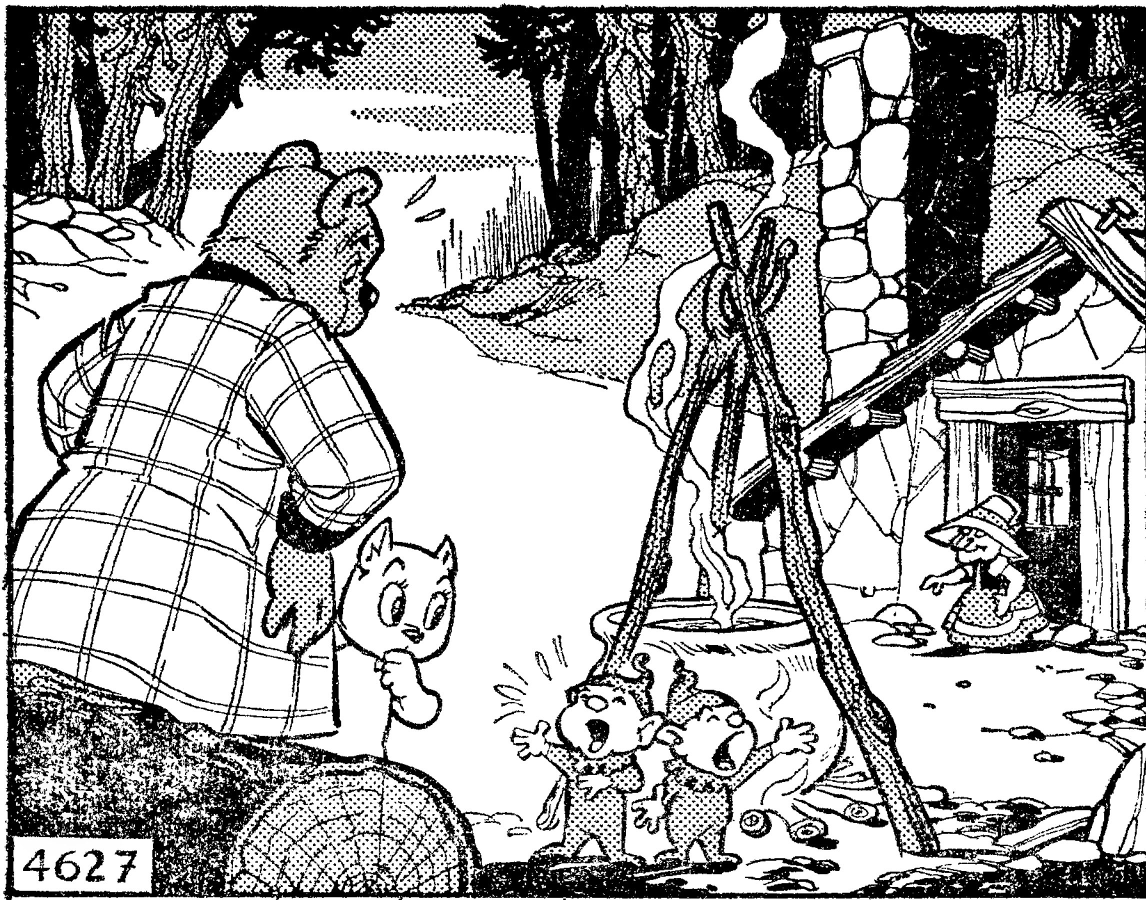
Het ventje, dat aanvankelijk veel pret had, begon weer te betrekken, maar zijn moeder gaf hem geen tijd tot jengelen. Met een geoefende greep vatte ze hem in de broeksband en droeg hem voor zich uit naar huis.

„Urgje moet beleefd zijn tegen gasten”, vermaande ze, al dravend. „Anders gaan de gasten weer weg en dan krijgt Urgje geen gebraden kippetjes meer. Vooruit, naar binnen, stoute jongen! En pas op als je gaat huilen; dan wordt mamma echt boos!”

„Hm”, zei Tom Poes toen de deur achter het groepje dichtgevallen was, „dat was toch wel flink van dat mensje. Het valt me mee”.

„Zo, valt jou dat mee”, zei heer Ollie. Hij liet de oude lap waarmee hij zich het gelaat reinigde, zakken en keek zijn jonge vriend smartelijk aan. „Noem je dit soms een goede opvoeding?” voer hij voort. „Zie je dan niet, dat hier voor je ogen een heer beroofd en besmeurd wordt door een opgeschoten slungel? En wat doet zijn moeder? Ze draagt hem liefderijk naar binnen en kwezelt over Urgje dit en Urgje dat. Bah, je had moeten zien hoe mijn goede vader zoiets regelde!”

„Ach ja”, zei Tom Poes, „het ventje mist een vaderhand, heer Ollie. Geen wonder; zijn pa is driehonderd jaar geleden weg gegaan om gruwelwater te halen en niet meer teruggekomen. Zoiets is naar voor een kind, hoor! Maar kijk, daar komen zijn broertjes aan”.

Heer Bommel wierp de raggen waarmee hij zich de pap uit de ogen gewreven had terzijde en stond op. In de vallende schemering naderden twee broertjes van Urgje die hem met een ernstig knikje groetten. „Waar is Urgofrodel?" vroeg een van hen.

„Heeft hij lekker gegeten?" wilde de ander weten.

„De lummel heeft mijn gebraad ingeslikt!" zei heer Ollie vol ingehouden toorn. „Daarna heeft hij mij met de neus in een bord puree gedrukt en nu heeft zijn moeder hem naar binnen gedragen. Ik hoop, dat ze bezig is de vlegel manieren te leren; want het is droevig met zijn opvoeding gesteld!!"

De beide ventjes keken hem geschokt aan.

„O wee!" prevelde de eerste. „Als hij nu maar niet gaat huilen!"

„Vlug!" sprak de tweede gejaagd. „Het zwerverslied!"

Nu sloten de kereltjes de ogen, openden de monden en begonnen met trillende basstemmen te zingen.

„Holdrijodijee", jodelden ze op gevoelige toon. „Ik zwerf van zee tot zee, nergens vind ik rust, in het woud noch aan de kust, altijd denk ik maar aan jou, omdat ik van je hou, omdat ik van je hou, van jou, van jou, van jou!"

Terwijl ze zo doende waren kwam het vrouwtje de hut uit en bleef glimlachend achter hen staan.

„Héél lief hoor", zei ze. „Urgjes lievelingslied. De lekkere oelepetoet was meteen zoet, toen hij het hoorde.

„Het is een afschuwelijk vers", zei heer Ollie vol walging. „Hoe kan men zoiets aanhoren?"

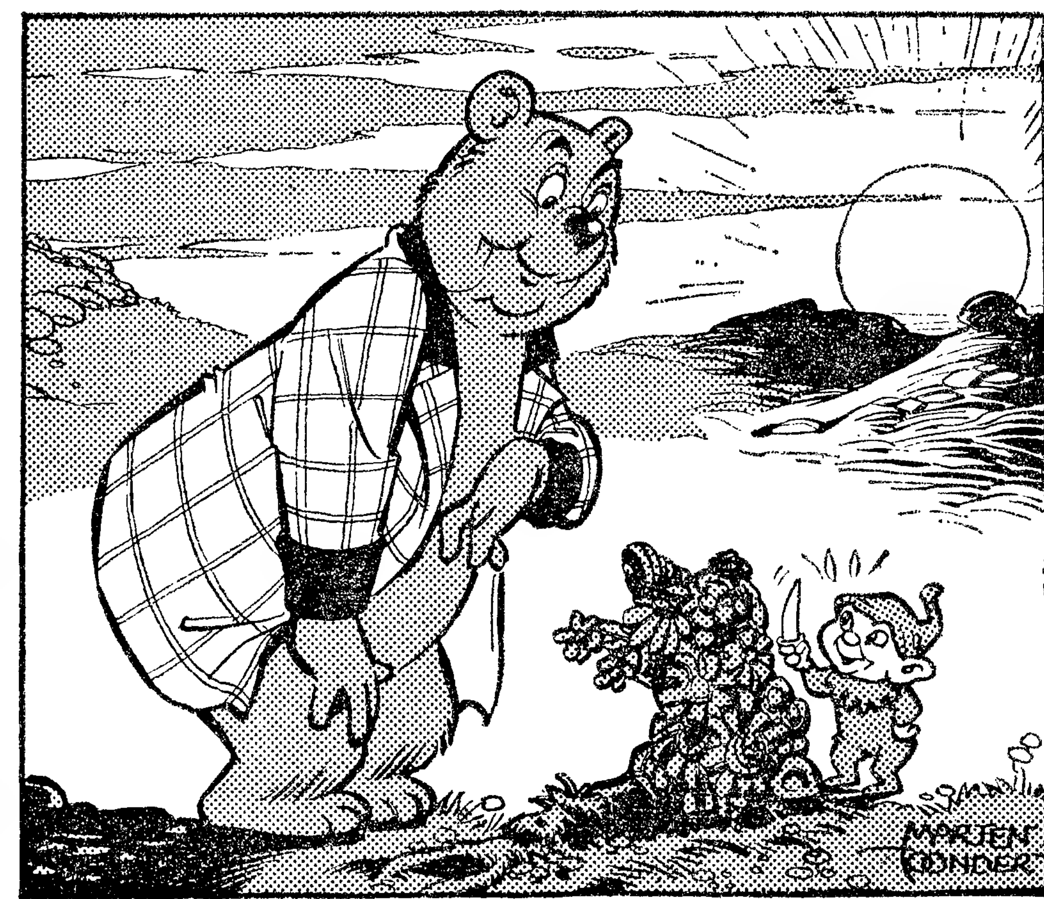
„Ja, lelijk, hè?" gaf het mensje toe. „Wij houden ook meer van iets anders, maar dit is Urgjes smaak, ziet u. En hij is de grootste en de jongste, daarom moeten we doen wat hij wil, dat spreekt".

„Dat spreekt helemaal niet!" riep heer Bommel uit. Op dat moment werd hij echter gewenkt door Tom Poes.

„Kom heer Ollie!" riep die. „We gaan ergens anders kamperen. Dat is beter voor iedereen".

Heer Bommel en Tom Poes trokken dus een eindje verder en sloegen hun tent op in de luwte van enige heuvels, waar ze de nacht doorbrachten.

Nu, die verliep zonder stoornissen, doch bij het morgenkrieken drong er een knarsend geluid tot de slapers door.

Het was Hotterkwoot, die met grote vaardigheid en goede smaak doende was een oude boomstronk met houtsnijwerk te versieren. Met behulp van een puntig mesje hakte hij allerlei bloemmotieven uit de oude stam en hij deed dat met zoveel vlijt, dat de eerste zonnestralen reeds een keurig beeldhouwwerkje belichtten.

„Wat kan dat nu weer betekenen?" prevelde heer Ollie, die gestoord uit zijn tent trad. Zijn gemelijkheid verdween echter, toen hij de kleine werker naderde.

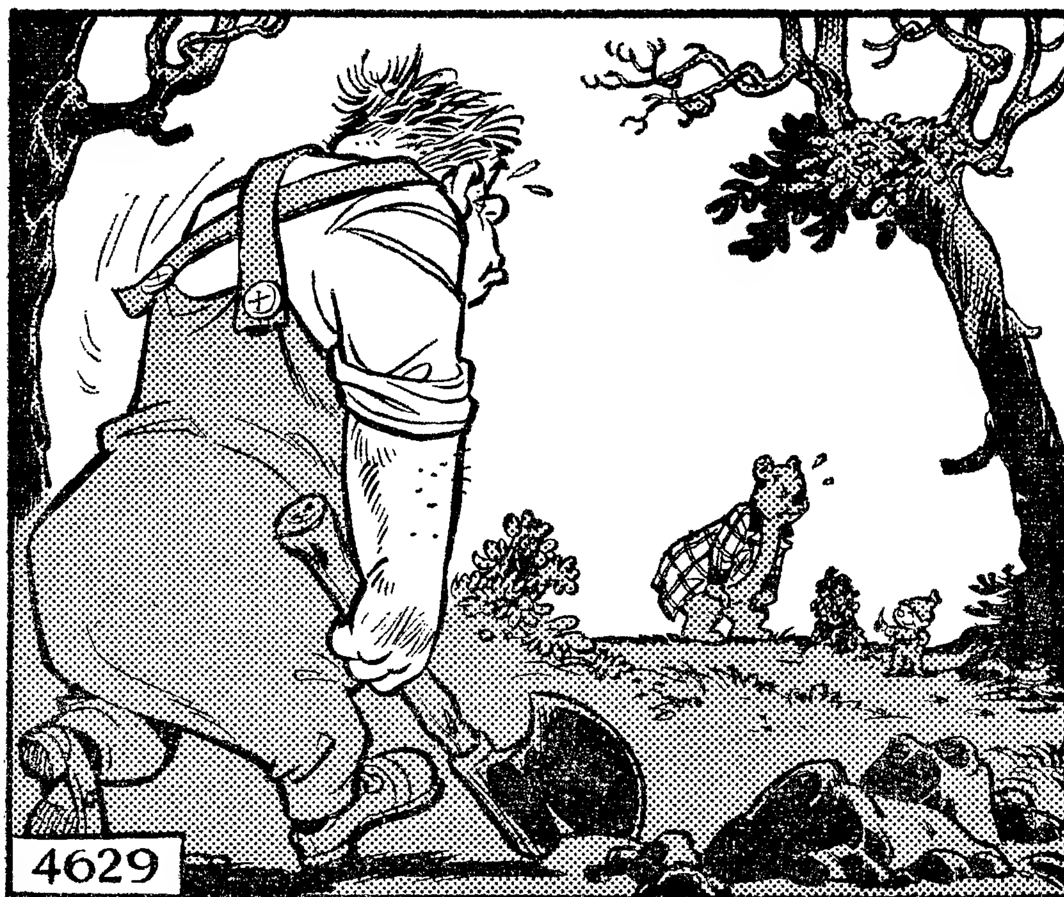
„Alleraardigst, werkelijk!" sprak hij prijzend. „Heel mooi van lijn. Kijk, dit lijken warempel wel margrieten en daar is een roosje. Knap hoor. Ik had het zelf kunnen doen, als je begrijpt wat ik bedoel."

Het ventje glimlachte gestreeld.

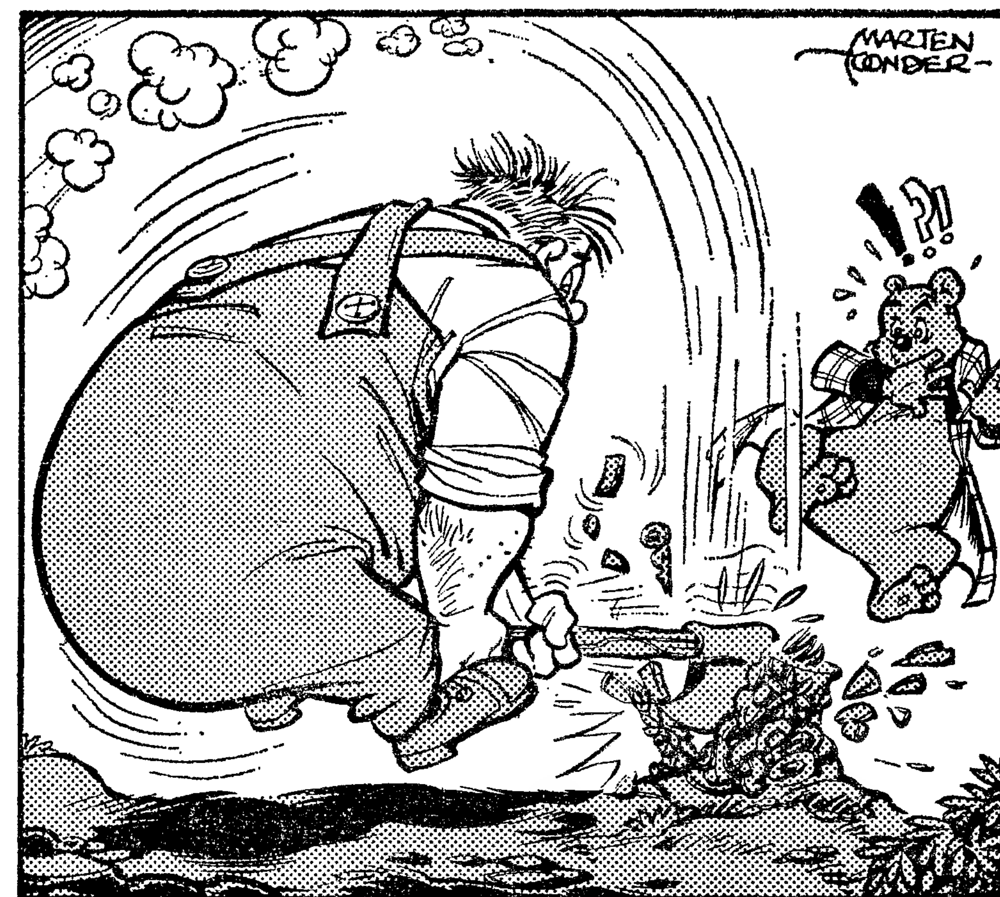
„Is voor Urgje", zei hij. „Die houdt daar van. Hij gaat 's morgens altijd een wandeltje maken en dan zorg ik, dat hij iets versierds tegenkomt".

Heer Bommel vertederde nog meer.

„Wat een leuke gedachte", hernam hij. „Het is lief van je om je broertje wat schoonheid te bieden — en het valt me mee, dat Urgje zoiets als dit waarderen kan. Och, misschien houdt de rekel in het diepst van zijn hartje wel van fijne en mooie dingen. Hij mist een leidinggevende vaderhand, maar van binnen kan hij daarom wel goed zijn".

Hij boog zich over de stronk en betastte het houtsnijwerk met voorzichtige vingers.

„Héél knap", hernam hij. „Je moet wel veel van je broertje houden om zoiets fraais voor hem te kunnen maken".

„Urgje moet blij zijn", zie het ventje ontwijkend. „Hij mag niet huilen. Kijk, daar komt hij aan. Nu gaat Hotterkwoot weer verder".

„Hela", riep heer Ollie verrast uit. „Wil je er dan niet bij zijn wanneer Urgje je verrassing vindt?"

„Nee", zei het kereltje weglopend. „Daar kan Hotterkwoot niet tegen. Hij is te week van binnen".

Heer Bommel schudde het hoofd.

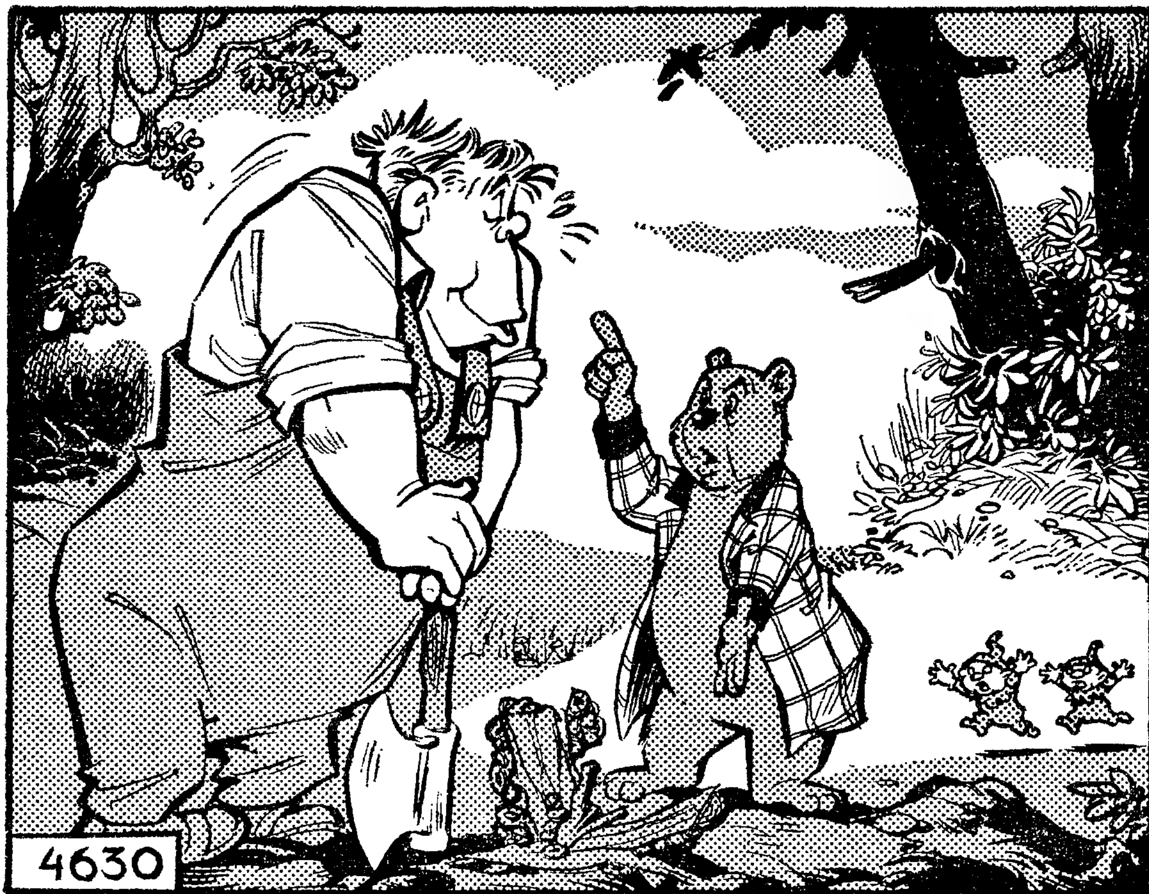
„Alles is hier toch veel gevoeliger dan ik dacht", prevelde hij. „Het is mooi om zoiets mee te maken".

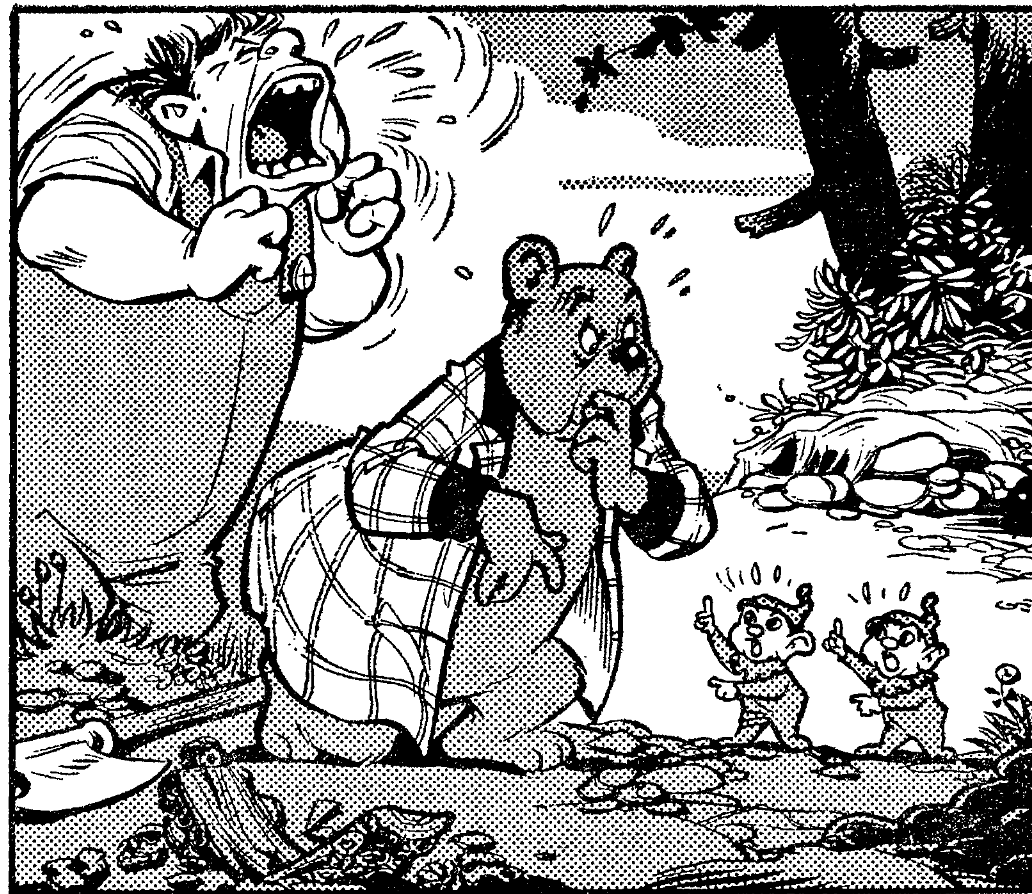
Met deze woorden richtte hij zich op en keek afwachtend naar de gedaante van Urgje die met sloffende passen en een gemelijke trek op het gelaat naderde. Hij groette niet, maar toen hij de versierde boomstronk gewaar werd hield hij de pas in en een brede glimlach trok om zijn mondhoeken.

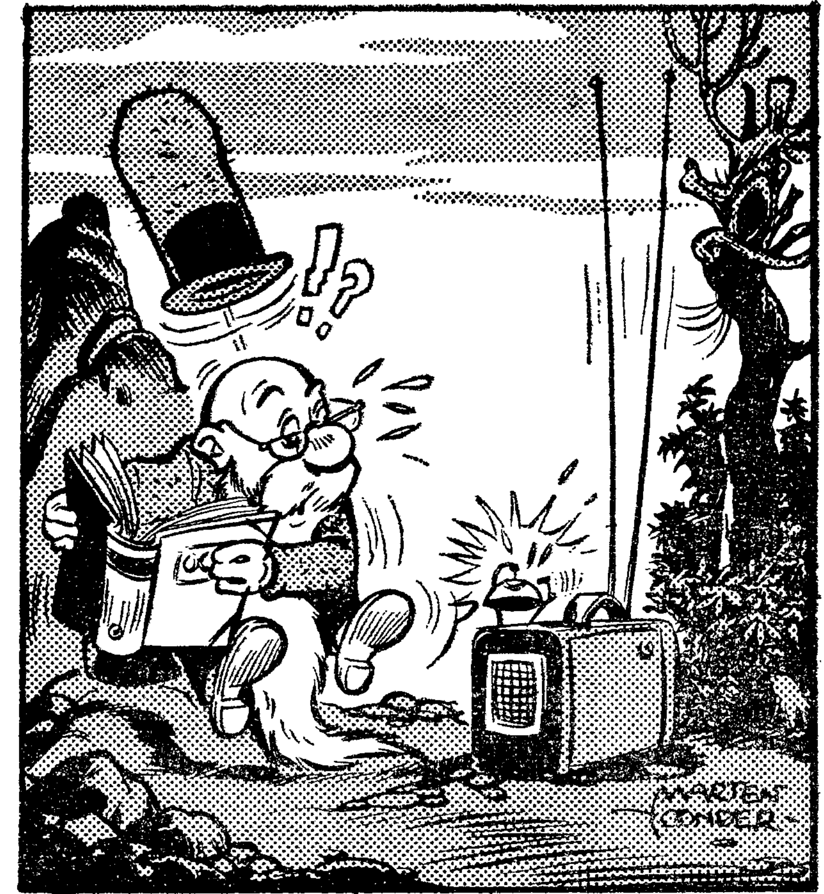
„Tjum, tjum!" sprak hij.

„Ja, ja", zei heer Ollie. „Daar sta je van te kijken, hè? Dat heeft je broertje voor je gemaakt. Mooi hè? Kijk er maar aandachtig naar, want het zien van fraaie dingen is goed voor je. Daar krijg je . . . ."

Hij zweeg onthutst want op dat moment hief het ventje met een kraaiend gelach zijn bijl op en liet die met zo'n kracht op de boomstronk neerdalen dat het kunstwerkje geheel in tweeën spleet.

Heer Ollie staarde geruime tijd sprakeloos naar de kunstig versierde boomstronk die daar gespleten ter aarde lag.

„W-wat betekent dit?" stamelde hij ten slotte. „Waarom maak je het mooie werk van je broertje kapot?"

„Kapot", herhaalde Urgje tevreden. „Lol maken met de flauwe kul. Hihihi!"

„Laat dat!" riep heer Bommel toornig. „Nog lachen ook! Je moest je schamen! Lelijke, ongemanierde slungel! Heb je dan helemaal geen gevoel?"

Het ventje betrok en keek de toornige heer met een bevende lip aan.

„Je moet wel door en door slecht zijn", voer deze voort. „Je bent een van die vlegels die de wereld onbewoonbaar maken voor een heer van mijn stand omdat ze grofheid en ruwheid om zich heen verspreiden".

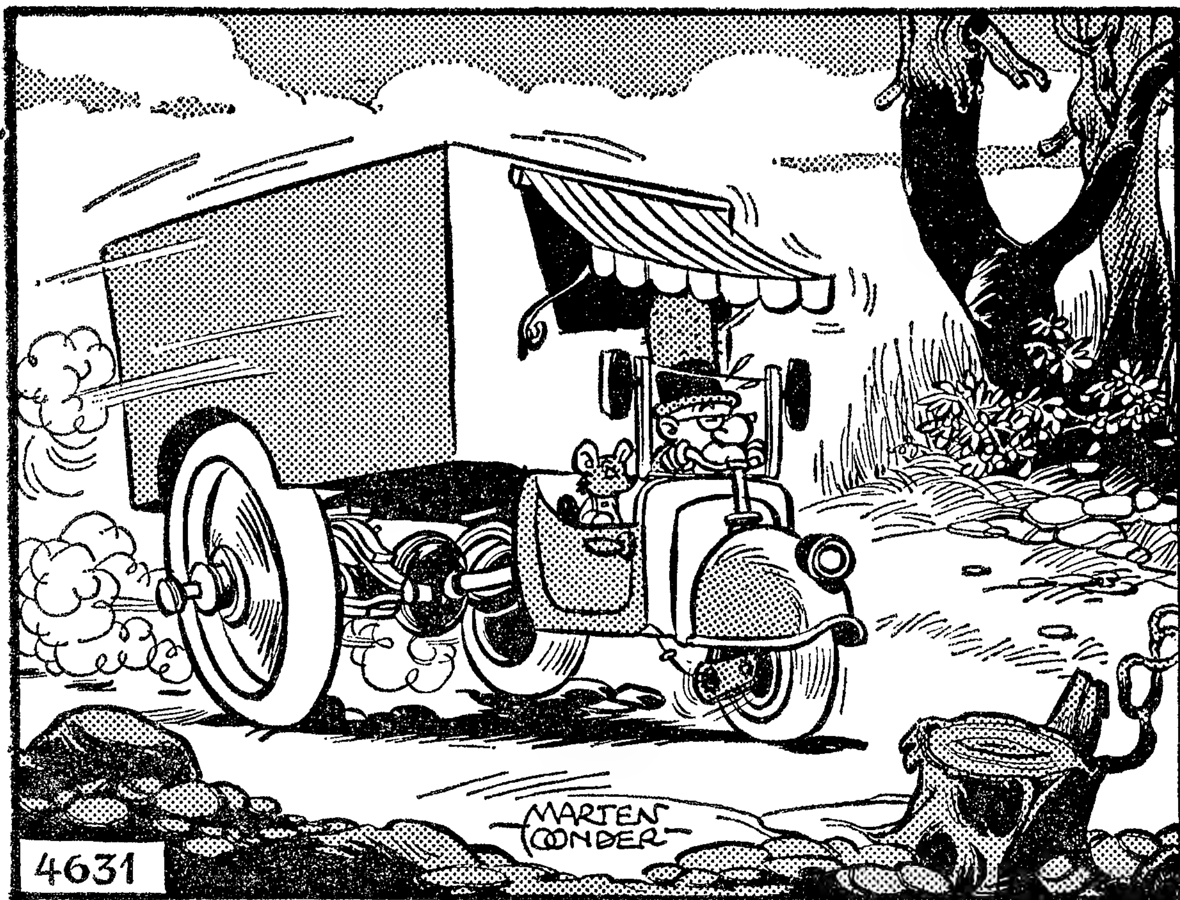
Hij zweeg even om adem te halen. Het was duidelijk dat hij nog veel meer te zeggen had, doch nu snelden twee broertjes van de lummel nader.

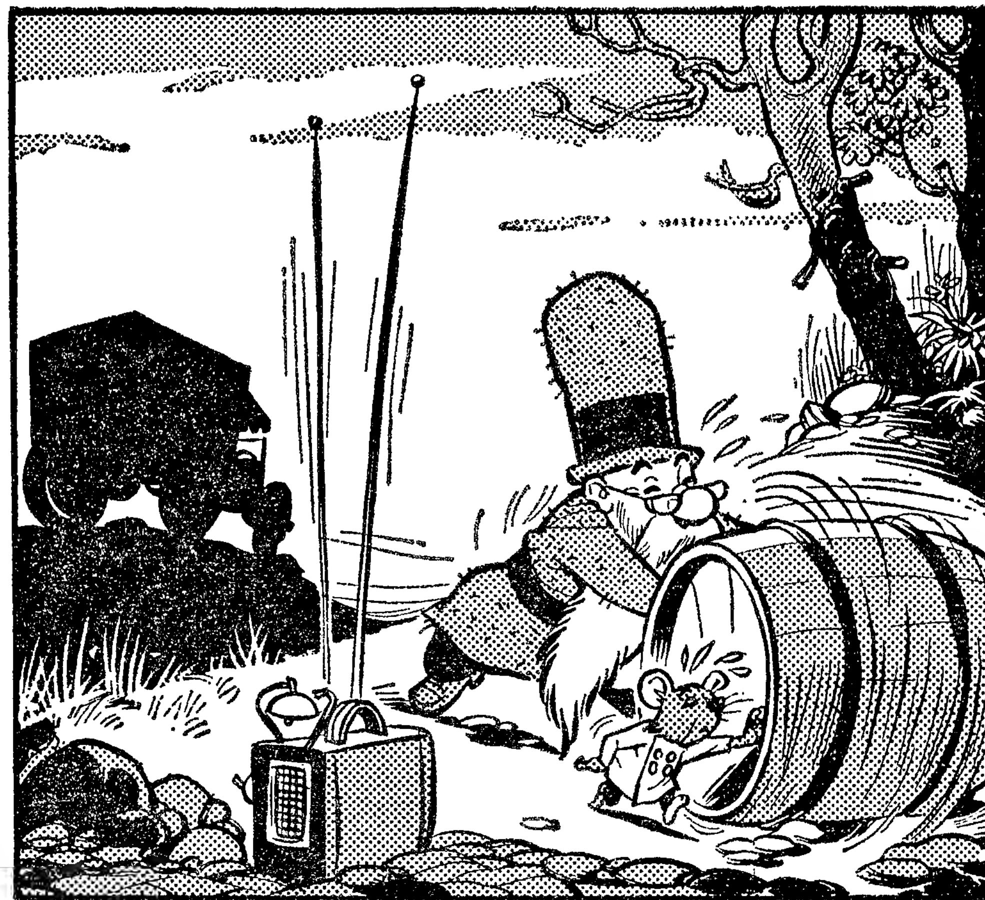
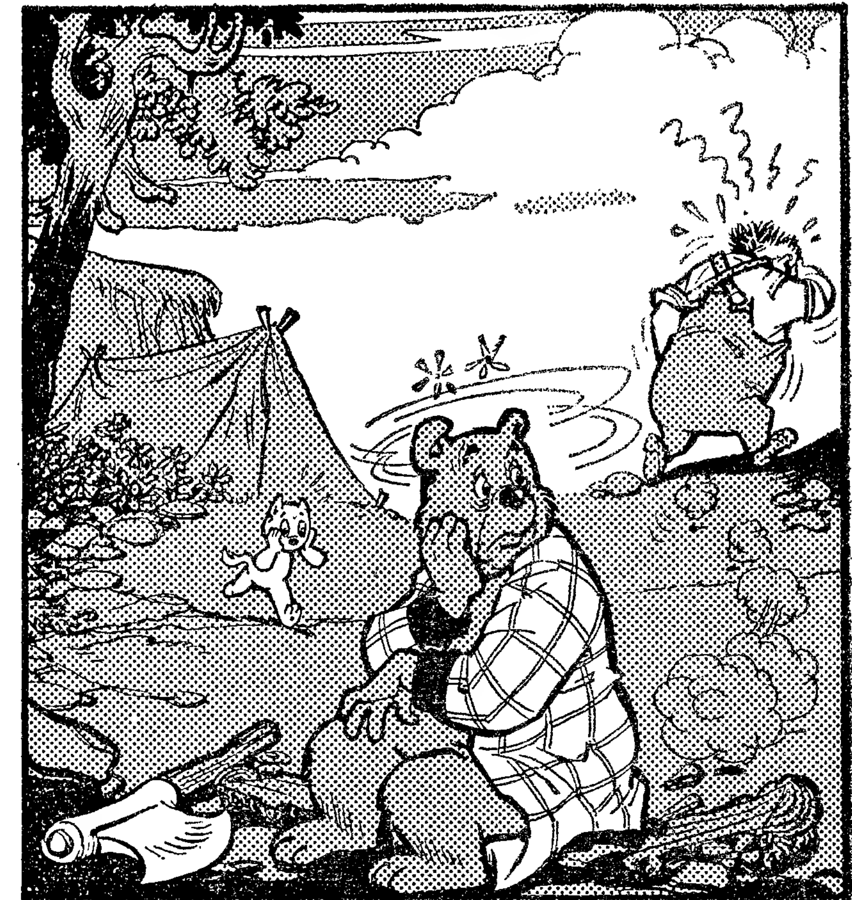
„Niet doen!" riepen ze. „Niet doen! Urgje kan daar niet tegen! Zulke moeilijke woorden kan hij niet verdragen! U moet lief zijn tegen Urgje, anders gaat hij huilen!"

Inderdaad sperde het ventje nu de mond open en een hoog gierend geluid zwol langzaam in zijn keelholte aan.

„Praw!" sprak professor Prlwytskofsky. Hij schrok op uit de lezing van zijn boek over de Flaptrul-theorie. En omdat hij nu juist genaderd was tot het spannendste gedeelte, was het erg storend voor hem, dat zijn apparaat begon te rinkelen.

„Der Flaptrul", zo prevelde hij, „is der volwassene met der kinderbrein. En omdat de meeste erwassenen zo ener brein hebben wordt de keeltoer bepaald door der flaptrul. Tot zover. Daar vangt weder ener supersonischer trilling aan. Praw!"

Professor Prlwytskofsky werd bevreesd, dat de supersonische trillingen hem boven het hoofd zouden groeien. Te dikwijls werd hij in de lezing van zijn boek over de Flaptrul-theorie gestoord door het rinkelen van zijn apparaat en ook stelde hij vast dat het vreemde verschijnsel de laatste tijd steeds vaker optrad.

En omdat de geleerde een man van daden was spoedde hij zich naar zijn laboratorium om enkele nieuwe onderdelen voor zijn apparatuur op te halen.

Zo kon men hem een korte tijd later door het onherbergzame landschap zien rijden in gezelschap van zijn assistent, Alexander Pieps.

„Het is ja beter, wanneer ik niet gans alleen ben", verklaarde hij. „Dezer supersonischer frekwens is buitenordentelijk zonderbaar, mijnheer Pieps. Hij moet duchtig in het oog gevat worden, der oorsprong moet worden vastgesteld en dan moeten wij snel ter plaatse gaan".

„Wat moeten wij ter plaatse doen?" vroeg de assistent bevreesd.

„Praw!" riep de professor uit. „Uitpoetsen natuurlijk. Wij kunnen dit niet laten voortduren. Helpt u mij, mijnheer Pieps; wij gaan aan der arbeid".

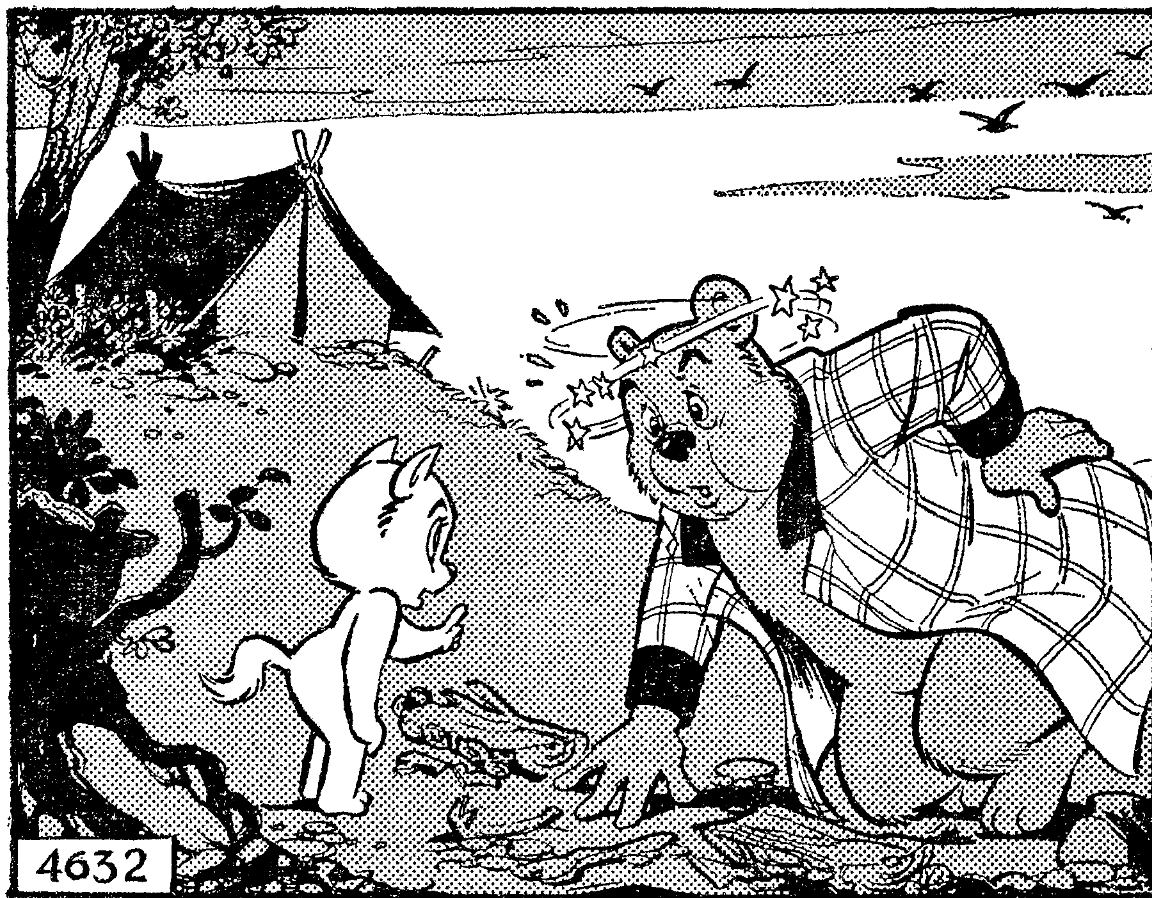
Met deze woorden klom hij uit zijn voertuig en begon met het uitladen van een vat dat een krachtige springstof bevatte.

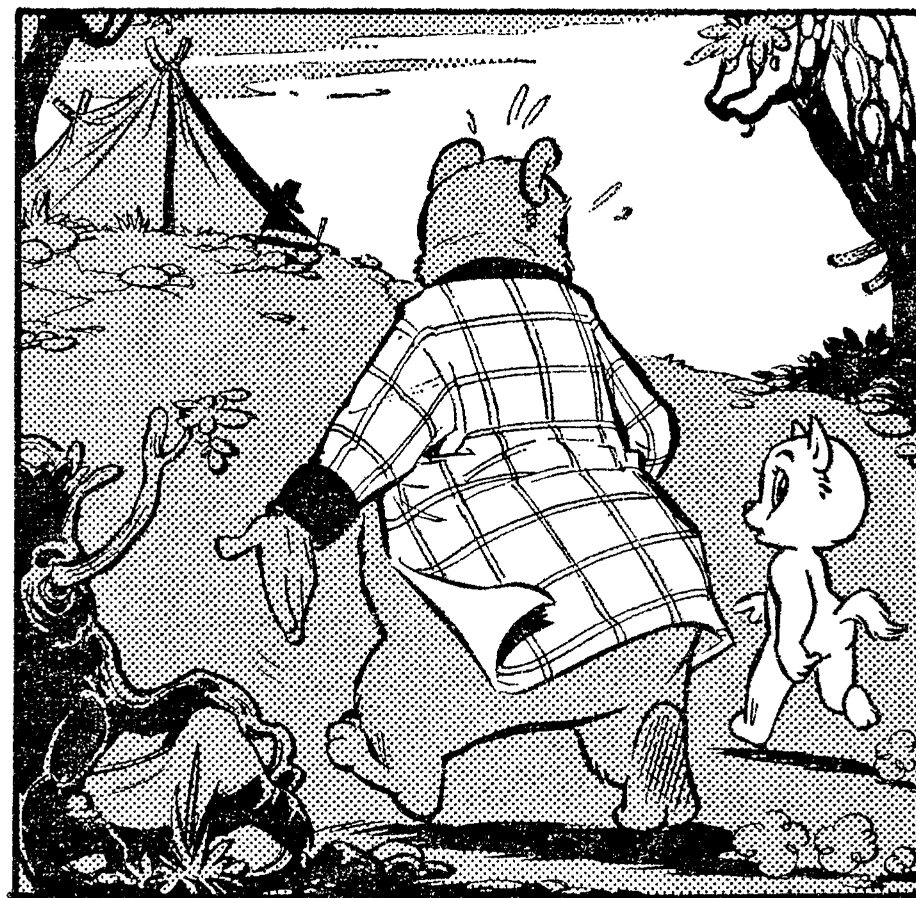
„Dit zal een einde aan der verschijnsel maken", verklaarde hij. „Voor het ogenblik is het stil geworden, maar als het weer begint vangen wij aan!"

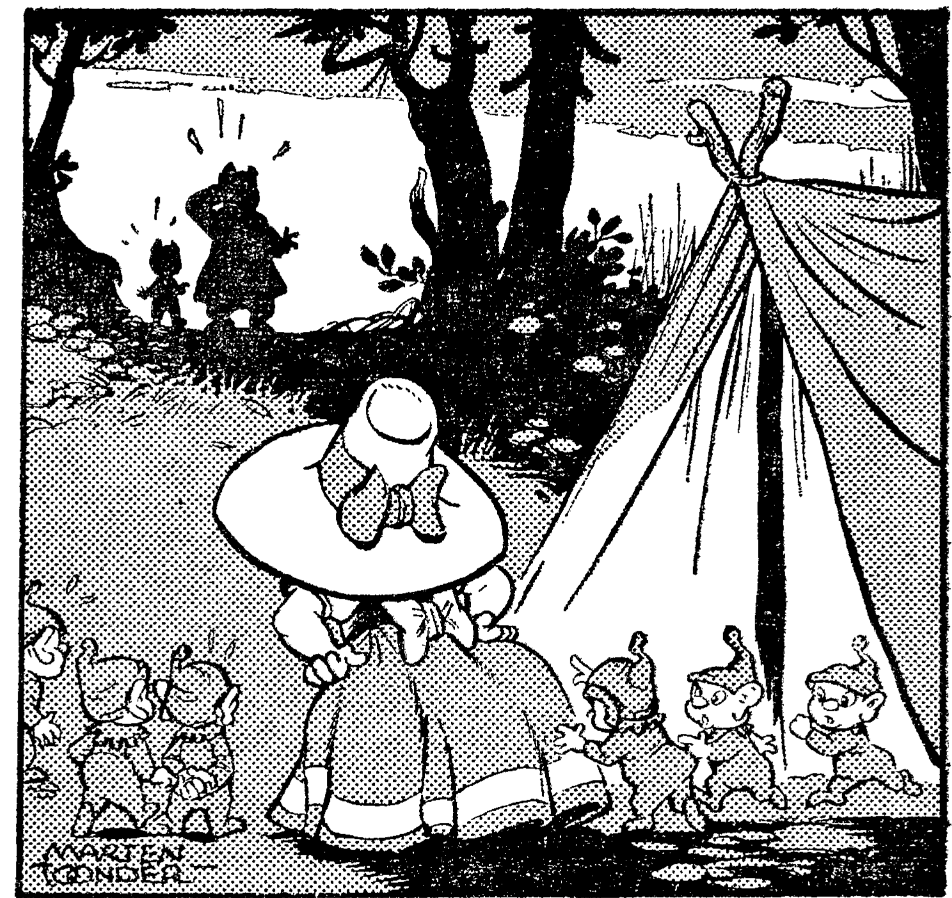
„Het is weer st-stil geworden", stamelde heer Ollie, duizelig overeind komend. „W-wat was d-dat toch voor iets?"

Hij staarde lodderig voor zich heen, doch zijn blik was nevelig en zijn hoofd bonkte en het enige was hij zag was, dat Urgje zich nasnikkend verwijderde.

„Wat is er gebeurd?" vroeg Tom Poes, die met onzekere passen uit het tentje kwam. „Dat was die rare trilling weer, heer Ollie!

Heer Ollie stond langzaam op met een nevelige blik en onzekere bewegingen.

„Het klimaat is hier niet goed", prevelde hij. „Er zit hoofdpijn in de lucht voor iemand met mijn teer hersenwerk als je begrijpt wat ik bedoel. . . ."

„Hm", zei Tom Poes „die hoofdpijn heeft eerder met het huilen van Urgje te maken, geloof ik".

Heer Ollie keek verbaasd op. ‚Het huilen van Urgje?" herhaalde hij. „Zou dat. . . ." Toen rechtte hij de rug en begon naar de tent te lopen.

„Onzin", sprak hij. „De lummel heeft gehuild, dat is waar. Ik heb hem berispt om zijn slecht gedrag en omdat ik een gevoelige snaar raakte begon hij te schreien. Maar wat jij zegt is onzin, want dan zou ik de schuld krijgen van mijn eigen hoofdpijn. Nee, dat is te gek; maar overigens wil ik niets meer met Urgje te maken hebben. We gaan verder, jonge vriend. Help me de zaak af te breken!"

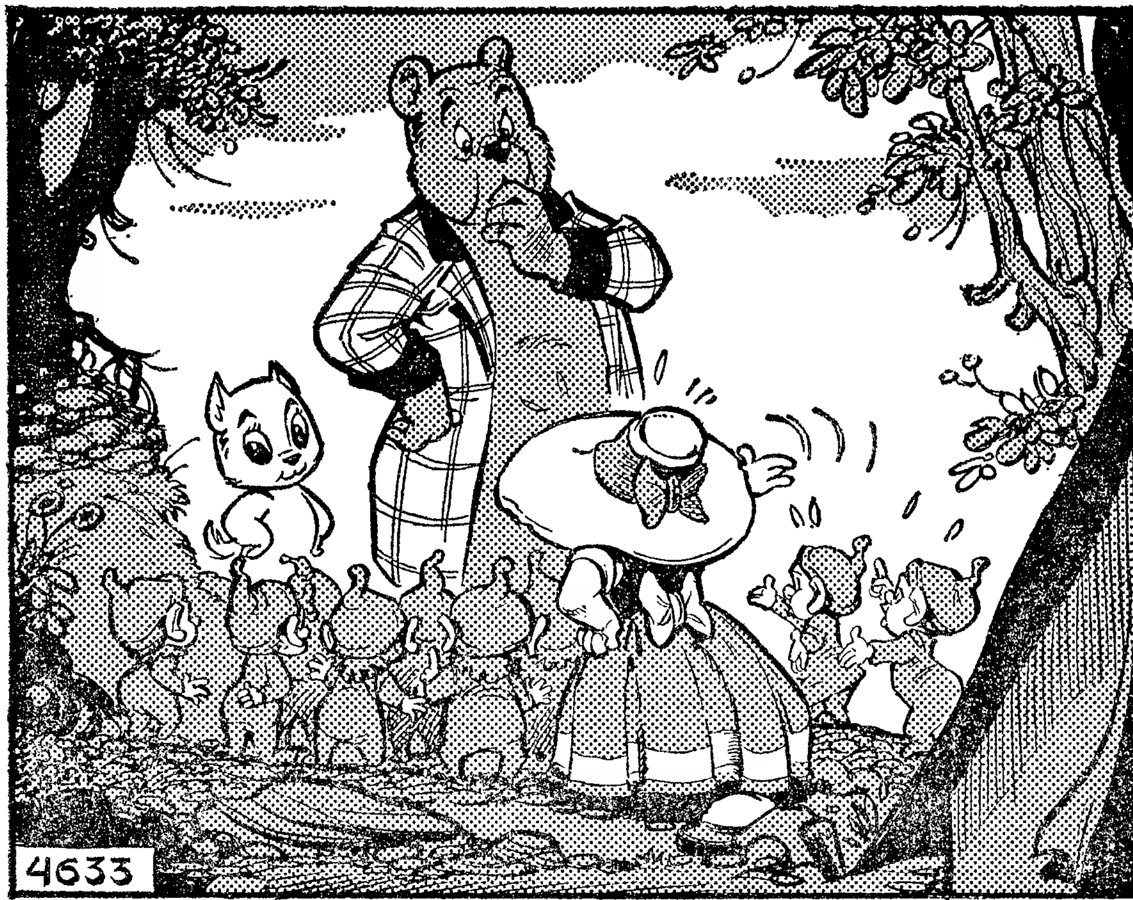
Toen hield hij echter de pas in en keek verbaasd naar zijn tent. Achter het zeil vandaan trad een kleine schare te voorschijn; de moeder van Urgje omringd door enkele van haar oudste kinderen.

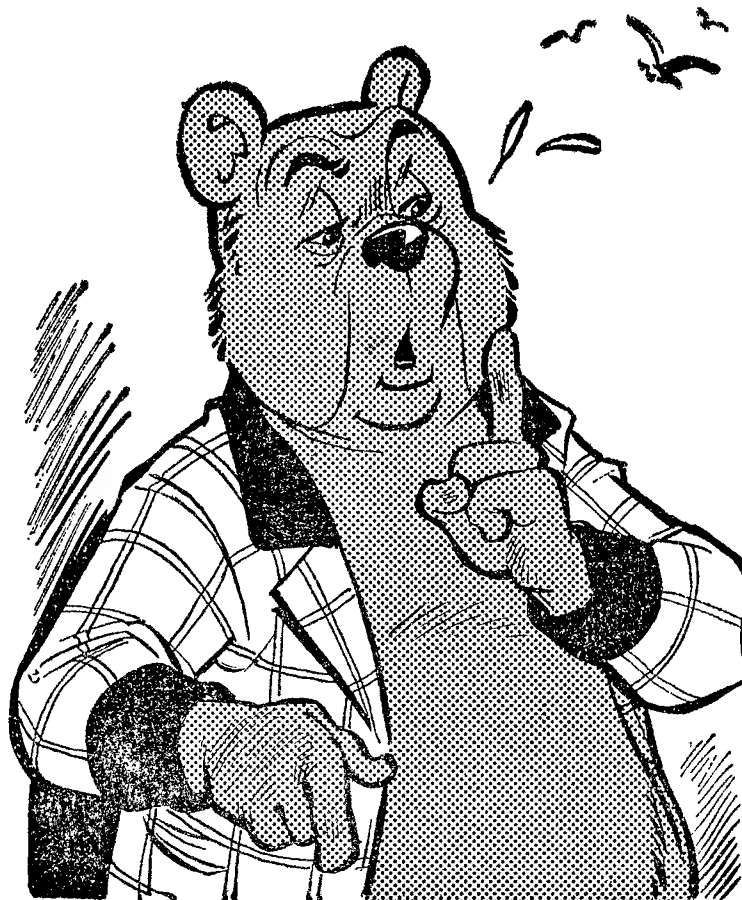
Het vrouwtje plantte de handen in de zijden en riep met een schelle stem: „Urgje heeft gehuild! Dat was jouw schuld, meneer Bommel!"

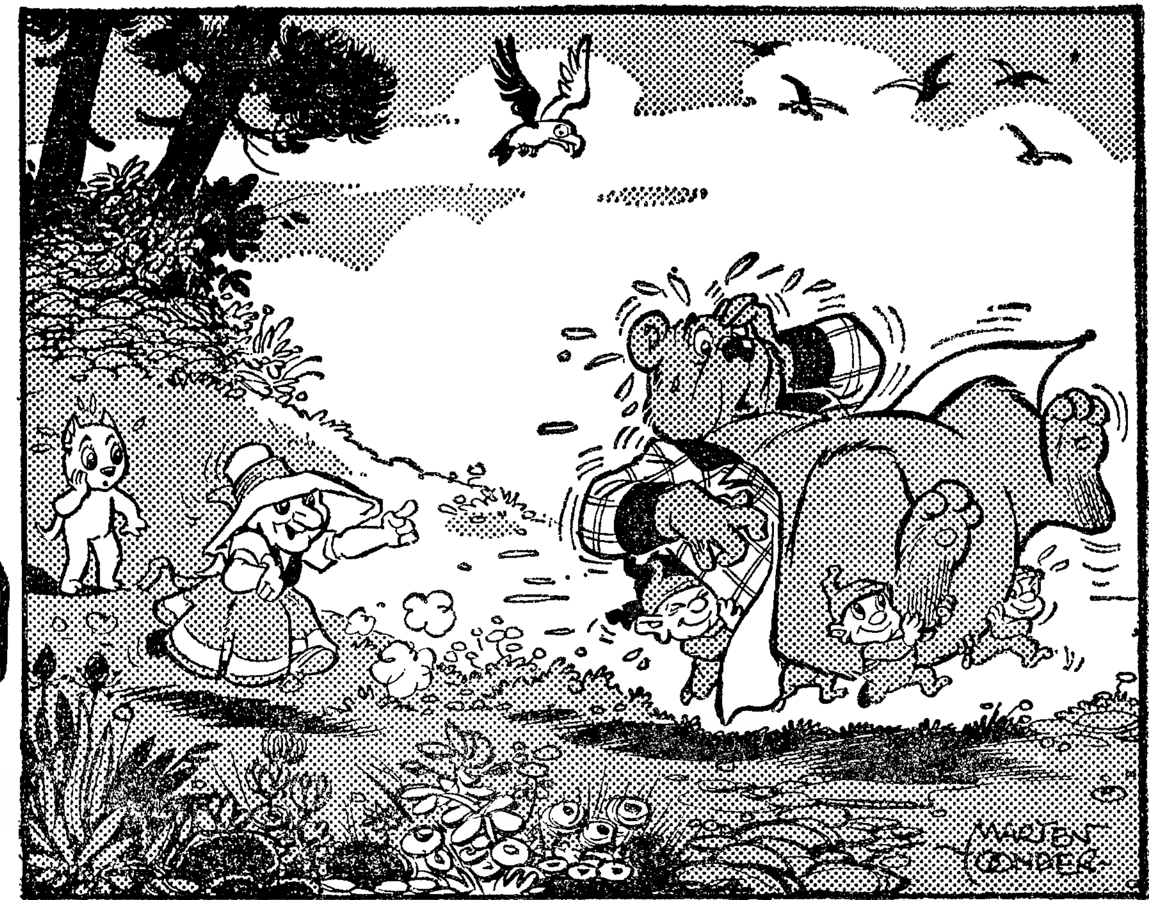
„Nu nog mooier!" riep heer Ollie toornig. „Ik heb. . . ."

Zijn verdere woorden waren echter onverstaanbaar omdat de kleine ventjes hem eenstemmig in de rede vielen.

„Het is jouw schuld!" riepen ze met zware bassen. „Je moet aardig zijn voor Urgje!"

Heer Ollie staarde beteuterd naar het vreemde groepje dat zich vóór hem had opgesteld. Hij wilde iets zeggen, maar een van de dreumesen nam met een zware basstem het woord.

„Dit is Hotterkwoot", sprak hij. „Hij maakt mooie beeldhouwseltjes, die door Urgje kunnen worden stukgeslagen. Want daar houdt Urgje van".

„Dit is Hoeperstuttel", vervolgde een ander. „Hij plant mooie bloempjes die door Urgje kunnen worden platgetrapt. Want daar houdt Urgje van".

„Maar ik. . . ." begon heer Ollie met overslaande stem.

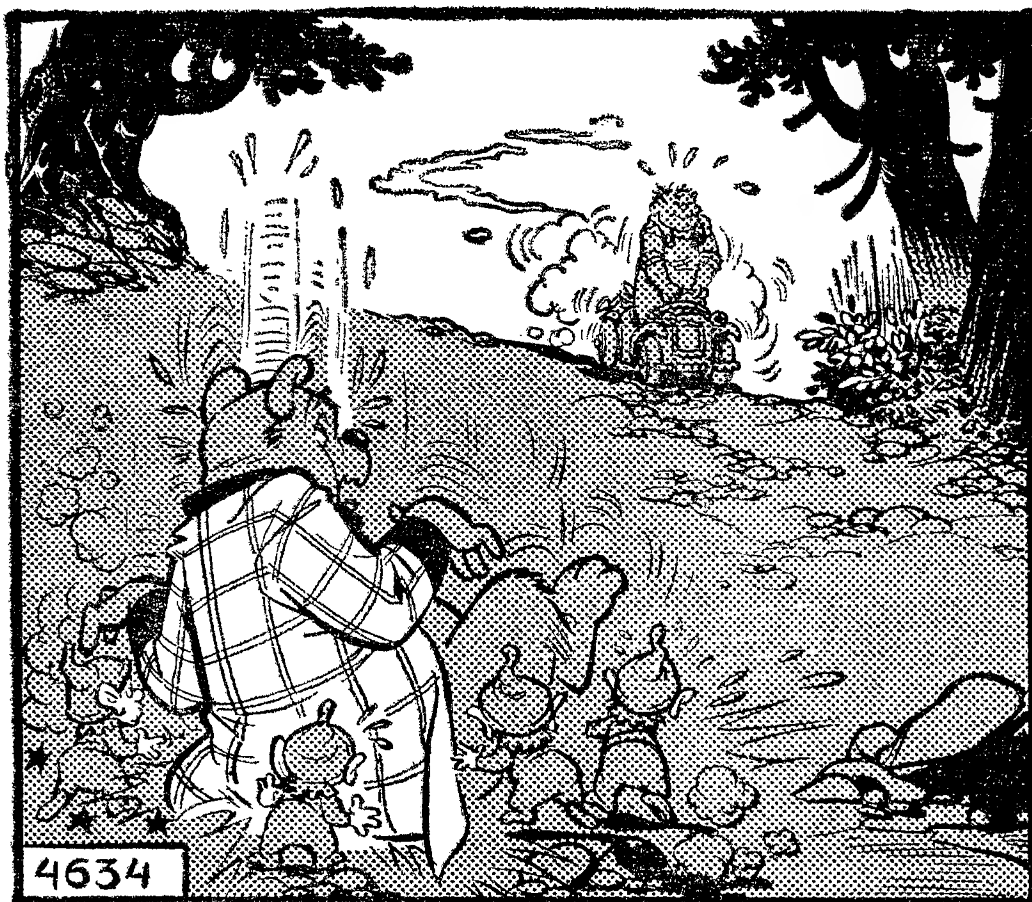
„Ach wat!" riep de moeder nu schel. „Wat doet u voor het ventje? Dat daar is Herrowindus; hij zorgt, dat er geen teer in de lucht zit, want Urgje houdt alleen maar van verbrande hennep. En naast me staat Hoppenkwintel, die lekkere hapjes voor de broekebaas zoekt omdat Urgje niet van winterknollen houdt. En daar staat Hippentit en Hortenbrel die zorgen, dat er altijd van die nieuwe liedjes zijn over kerkhofgeur en moedersmart zoals Urgje zo leuk vindt. Maar wat doet u, meneer Bommel? U maakt de lekkere puk aan het huilen! Ik noem het een schandaal!"

„Zo!" riep heer Bommel met grote stem. „Weet u, wat ik een schande noem mevrouw? De manier waarop deze lummel wordt opgevoed! Het is niet mijn schuld dat de vlegel huilt, maar de uwe! Hij wordt door en door bedorven en daardoor wordt hij steeds meer ontevreden. Hij mist iets, dat onmisbaar is voor iedere opgeschoten jongere! Hij mist een sterke vaderhand! Als ik het voor het zeggen had. . . ."

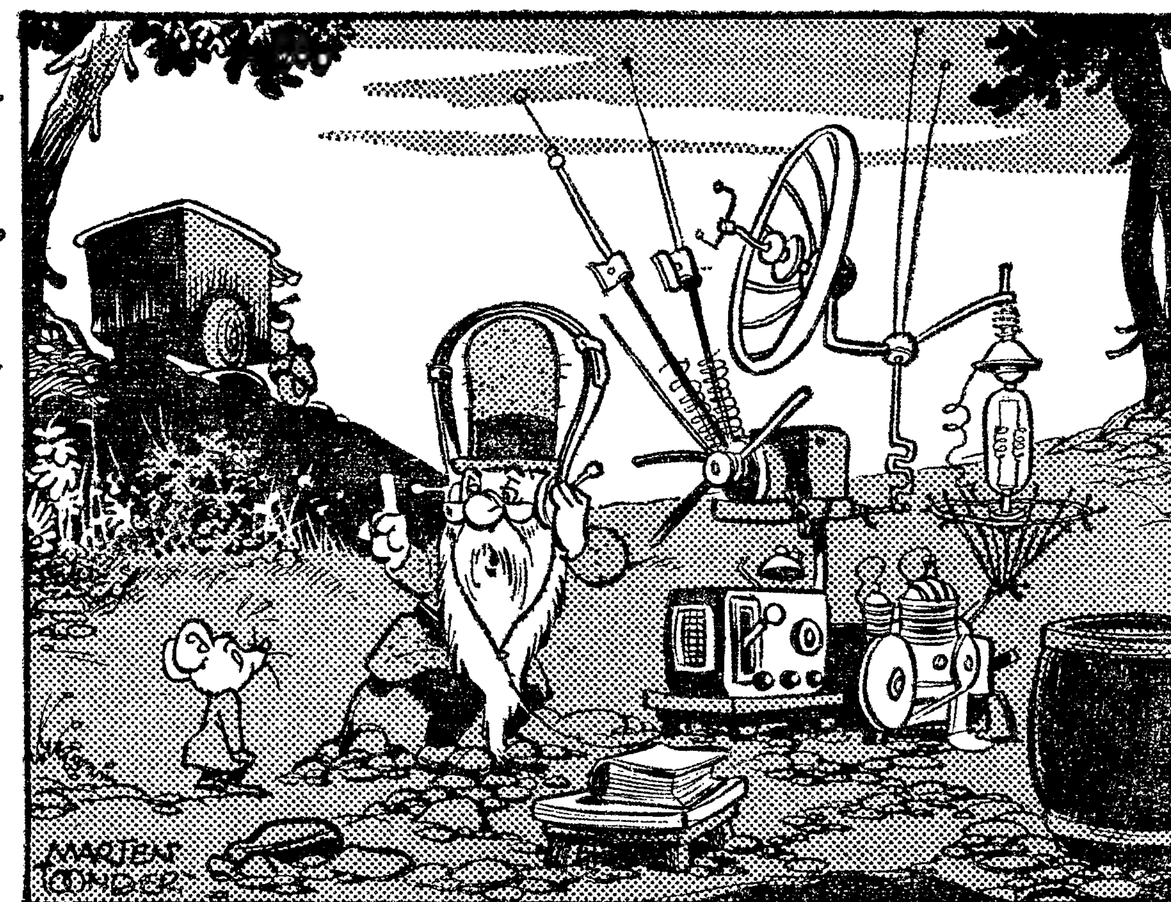
Hij zweeg, want nu steeg er uit de groep een luid gemompel op en men begon op te dringen.

„Urgje mist een vaderhand!" riep één van de ventjes.

„Dan moet Urgje hem hebben!" besliste het vrouwtje — en op die woorden werd heer Ollie opgetild en met grote snelheid weggedragen.

De kleine ventjes droegen heer Bommel met grote snelheid in de richting waarin Urgje verdwenen was.

De ongelukkige heer protesteerde met luide stem doch zijn protesten werden overstemd door de kreten van zijn dragers.

„Bommel heeft een vaderhand!" hoorde men hen roepen. „Urgje moet een vaderhand hebben! Urgje! Waar is Urgje?"

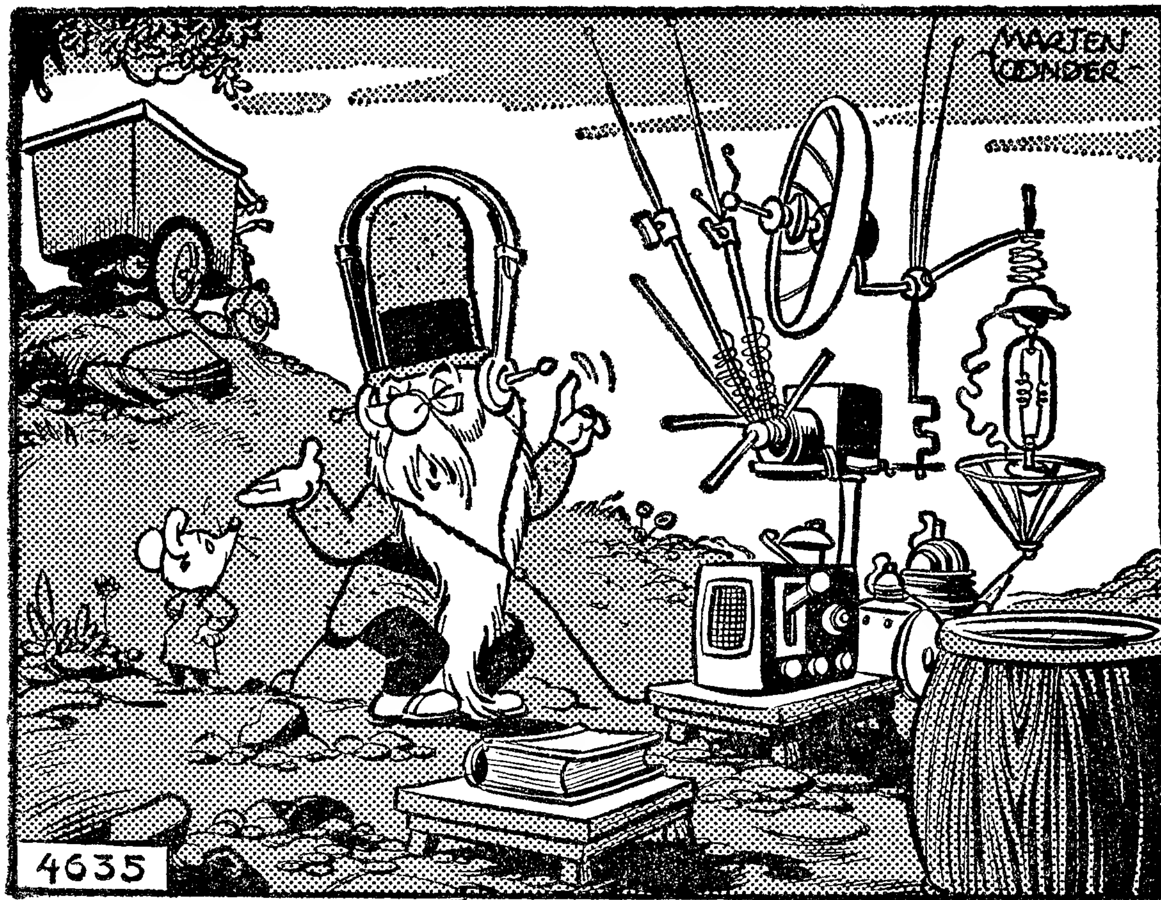
Nu, het ventje was niet ver te zoeken. Na het ronden van een heuveltje kwam hij in het gezicht, gezeten in een voertuig dat zich temidden van rookwolken en geknal voortbewoog. Het was de Oude Schicht waarvan de lummel met ongedachte vaardigheid de uitlaat had afgezaagd zodat iedereen nu kon horen, dat hij er aan kwam.

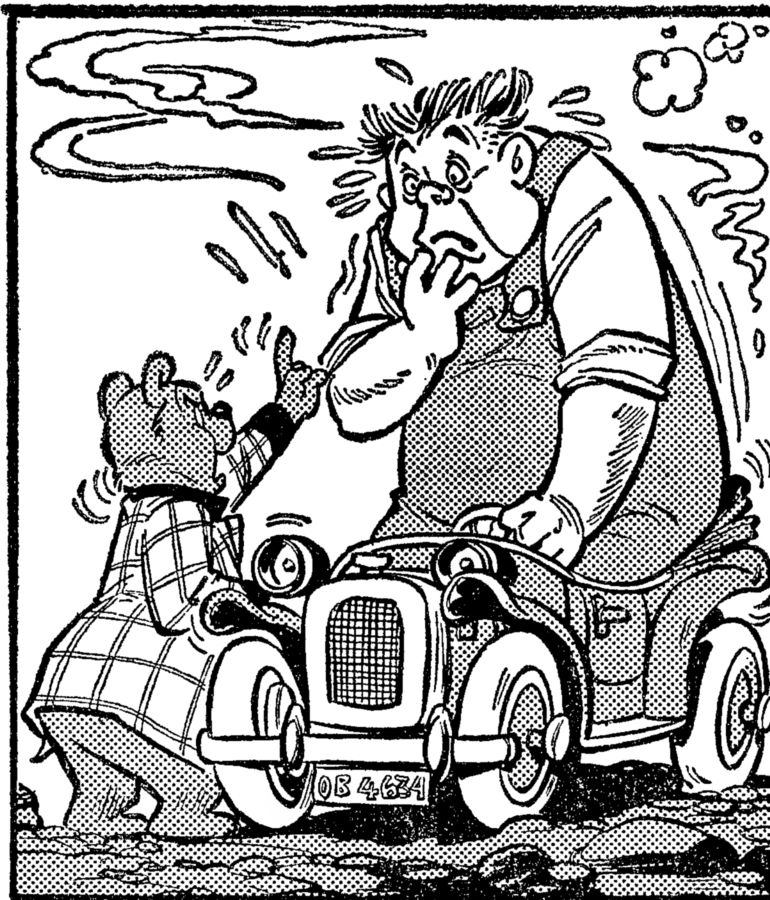
Zijn broertjes waren zo onder de indruk van dit vertoon, dat ze heer Ollie op de grond lieten vallen.

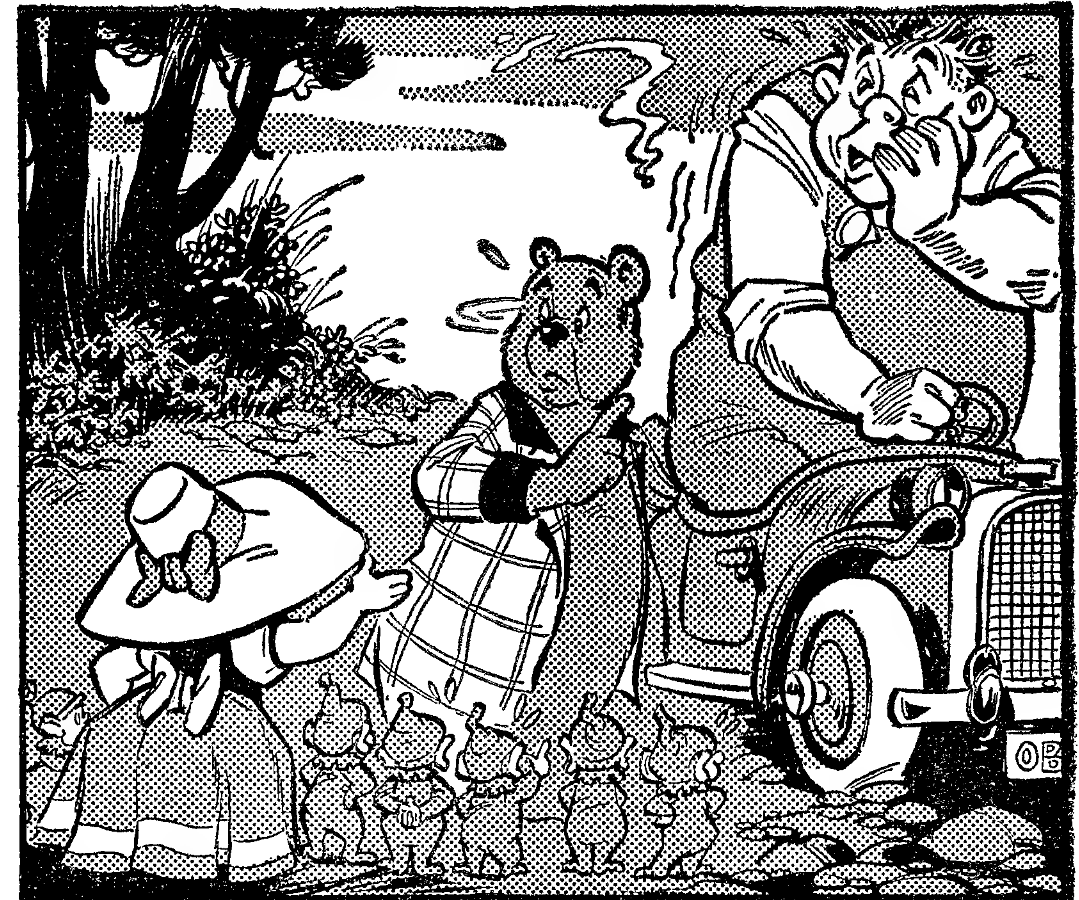
„Wat knap, Urgje!" riepen ze prijzend. „Flink hoor!" En Hoppenkwintel voegde er lokkend aan toe: „Kom eens gauw hier, Urgje! Meneer Bommel heeft iets voor je, wat je nog niet hebt! Een vaderhand!"

Inmiddels had professor Prlwytzkofsky een koptelefoon opgezet en beluisterde aandachtig de ethertrillingen. Dat ging nu met een grote nauwkeurigheid want met behulp van zijn assistent had hij de modulator van Stumpfenschrot aan het toestel verbonden zodat de ontvangst uiterst gevoelig was geworden.

„Praw!" sprak hij. „Er gaat iets aan de hand komen, mijnheer Pieps. Aan der periferie hangt ener statischer klemtoon, die mij niet gevalt. Het zou mij niets verbazen wanneer binnenkort weder ener supersonischer frekwens loos ging".

„Wij moeten gereed zijn ons in te zetten, mijnheer Pieps! sprak de professor, zijn wijsvinger heffend.

„Waar moeten wij ons in zetten?” vroeg zijn assistent bevreesd.

„Er dreigt”, zo hernam de geleerde, „een nieuwer supersonischer frekwens. Der spanning neemt toe, dat kan ik gans klaar vernemen, nu wij der modulator hebben aangebouwd. Deze buizenstelsel van Stumpfenschrot is ja buitenordentelijk gevoelvol”.

„O juist j-ja”, hernam de heer Pieps. „M-maar wat gaan we met die s-spanning doen, prof?”

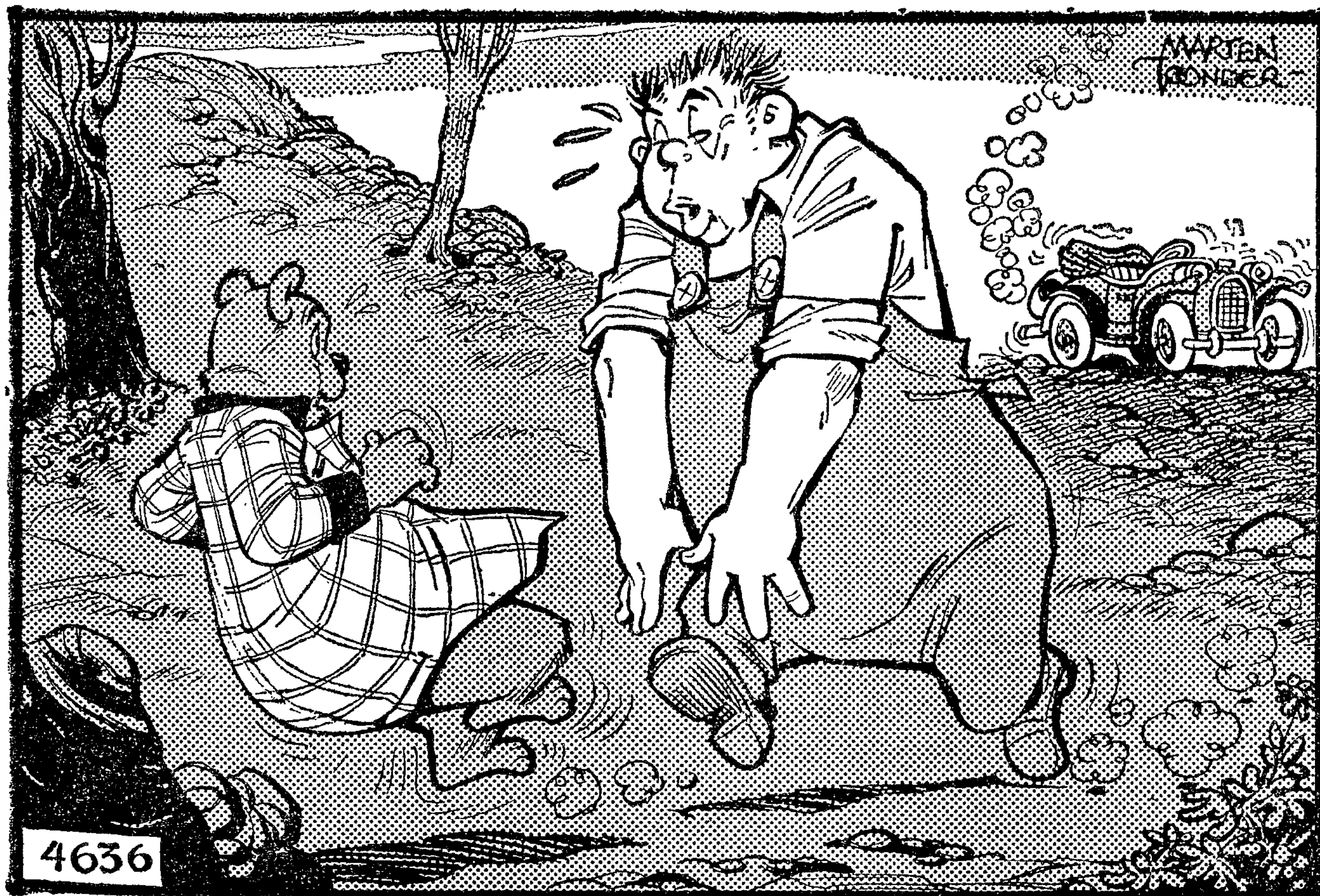
„Uitgummen”, verklaarde de ander. „Zo ener trilling is gevaarvol voor de ganse naburigheid. Wij moeten der oorsprong vaststellen, met der springstof snel ter plaatse gaan en dan: Pffft! Weg met der oorsprong! Opgelet! De spanning stijgt zeer snel ”

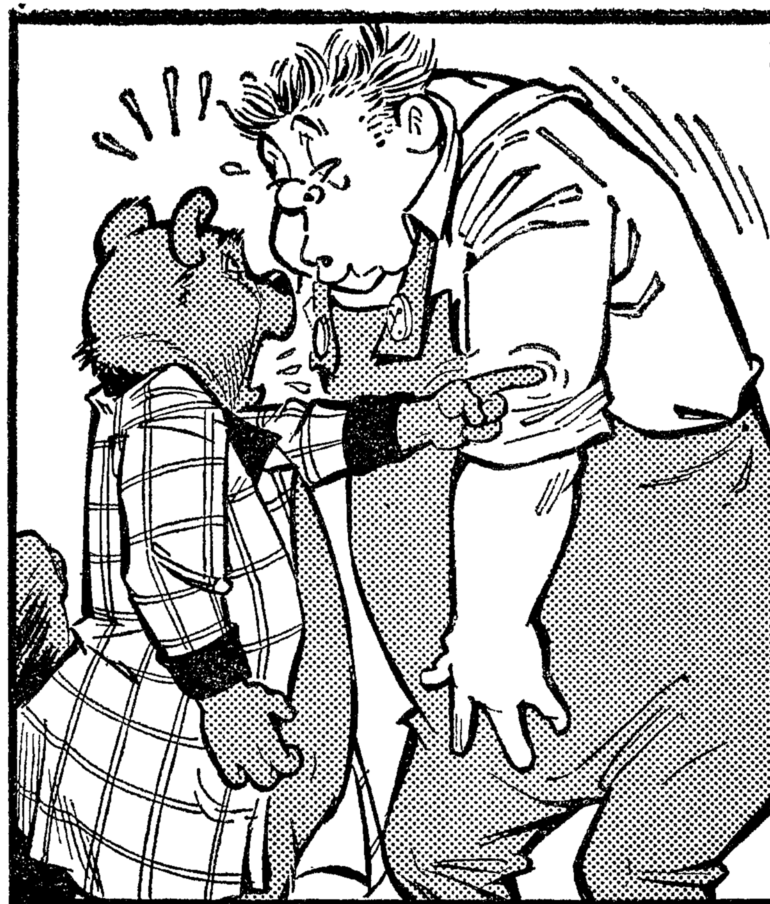
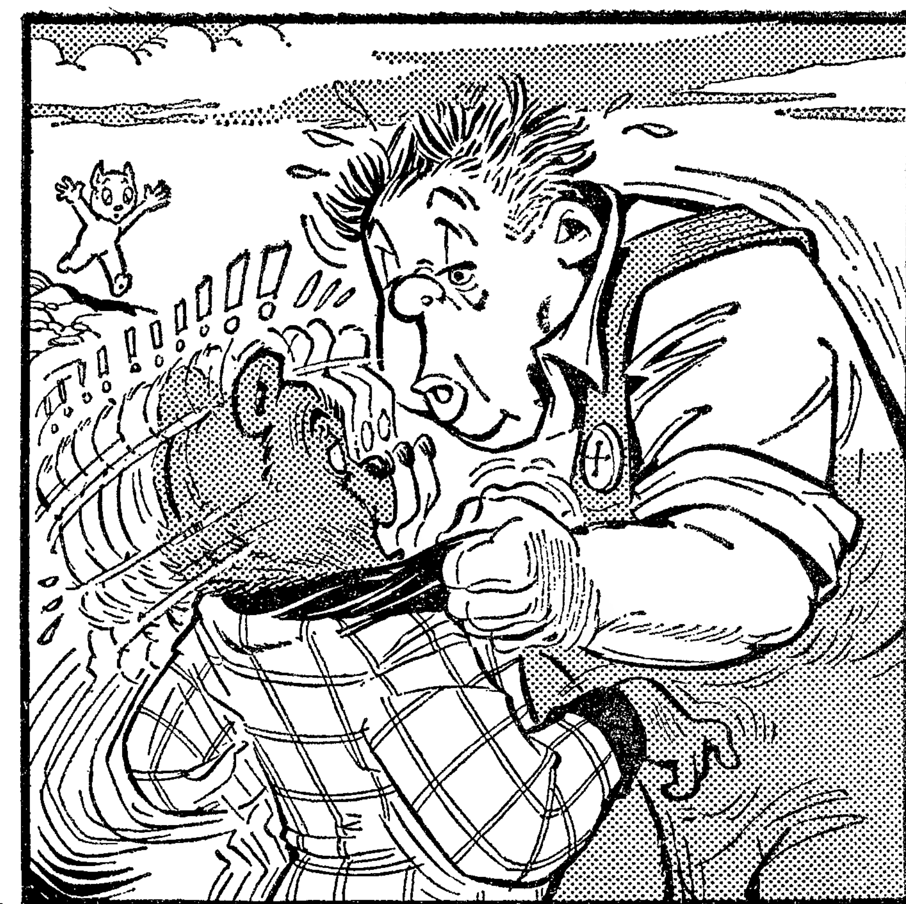
Nu, dat was mogelijk Heer Bommel had zich naar de Oude Schicht gehaast en daar hij erg boos tot Urgje sprak, verscheen er een huilerige trek op het gelaat van het ventje

„Dit gaat te ver!” riep heer Ollie rood. „Je rijdt daar rond in mijn auto. En dat niet alleen; je hebt de uitlaat afgezaagd, zodat de Oude Schicht ontsierd wordt door gebrul en geknal. Het is een vlegelwagen geworden als je begrijpt wat ik bedoel! Wat zijn dat voor manieren, akelige lummel? Kom er uit, dan zal ik je eens iets geven om over na te denken!”

Het was duidelijk, dat het schreien Urgje nader stond dan het lachen. Doch nu trad zijn moeder voorwaarts.

„Niet huilen, schat!” riep het vrouwtje schel. „Meneer *Bommel* heeft iets leuks voor je, waardoor je nooit meer verdrietig zult zijn; een vaderhand!”

Urgje luisterde oplettend naar de roepstem van zijn moeder en zijn gelaat klaarde op.

„Vaderhand!" sprak hij, uit de Oude Schicht stappend. „Urgje wil vaderhand!"

Met deze woorden slofte hij snel op heer Ollie toe en deze, die niet gerekend had op het onverwachte verzoek van de slungel, deinsde achteruit.

„G-ga w-weg, lelijkerd!" riep hij met schrille stem. „Blijf waar je b-bent!"

„Vaderhand!" zeurde Urgje. „Je hebt een vaderhand, zegt moe! Ik wil hem hebben!"

Heer Bommel bleef staan. Zijn onthutsing maakte plaats voor boosheid en hij begon rood aan te lopen.

„Ja, dat is wat je nodig hebt!" riep hij uit. „Het is, dat je mijn zoon niet bent en dat ik me niet bemoei met de opvoeding van andermans kinderen; maar anders.... Ga weg, vlegel, of je zult de toorn van een Bommel leren kennen!"

Er verscheen een peinzende trek op Urgjes gelaat. Het was duidelijk dat hij de woorden van de ander niet geheel kon volgen. Hij begreep er echter uit dat heer Ollie iets had dat hij hem niet wilde geven en dat zo meende hij, kon gemakkelijk verholpen worden.

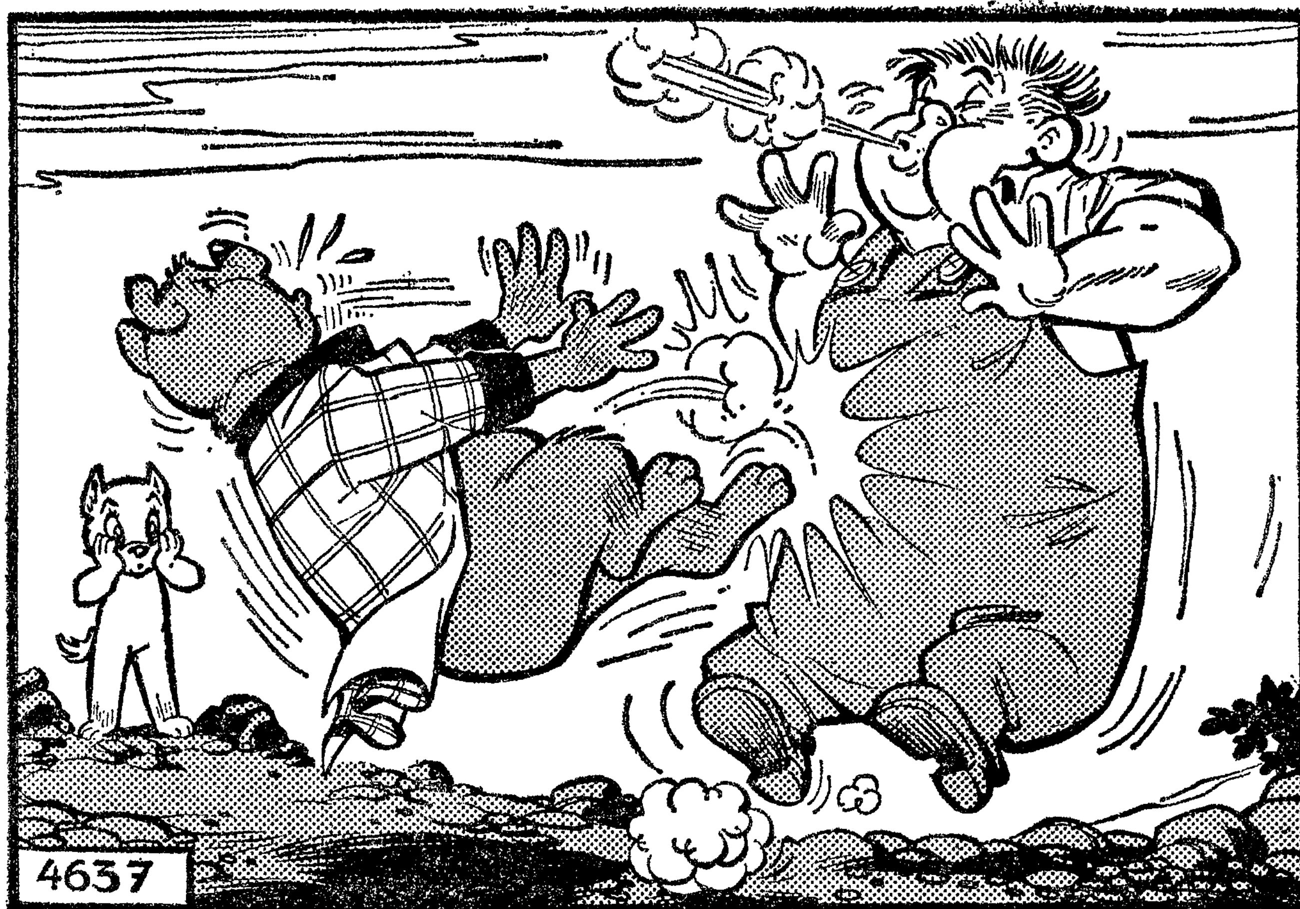
Hij pakte heer Bommel dus bij de schouders en begon hem heen en weer te schudden met zo'n snelheid, dat de beklagenswaardige heer nauwelijks zichtbaar was.

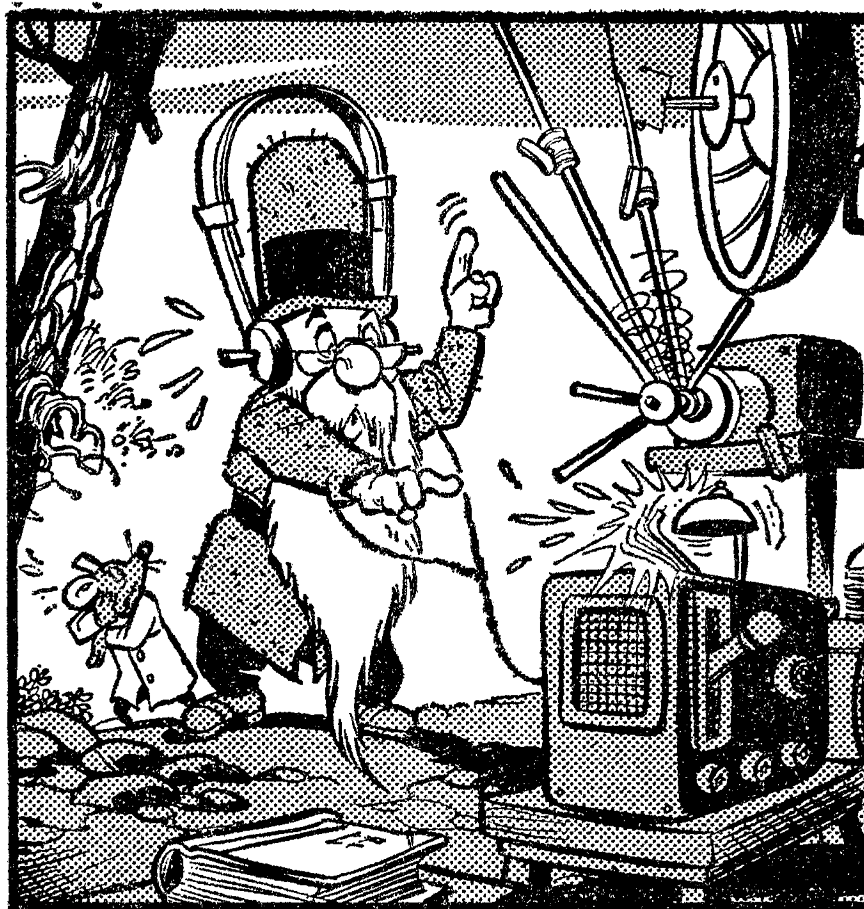
„Geef hier", zeurde hij intussen. „Urgje wil vaderhand!"

Tom Poes had het gebeuren met klimmende ongerustheid gevolgd en toen hij nu merkte, dat het de verkeerde kant opging snelde hij nader.

„Pas op, heer Ollie!" riep hij. „Niet doen!"

Zijn waarschuwing kwam echter te laat.

Urgje schudde heer Bommel krachtig heen en weer terwijl hij luidkeels om een vaderhand jengelde. Het is te begrijpen, dat dit de ongelukkige heer verdroot. Met de kracht der wanhoop zette hij zich met handen en voeten af tegen de tors van de bovenmaatse jongeling en gaf een geweldige ruk.

Urgje tuimelde naar adem happend achteruit en heer Ollie schoot weg als een kurk uit een fles.

Het gaf een grote dreun toen de beide lichamen ter aarde stortten.

„Dit is niet zo best", dacht Tom Poes, die het voorval op enige afstand had gadegeslagen. „Maar het ergste komt nog. Want ik ben bang, dat Urgje nu zal gaan huilen".

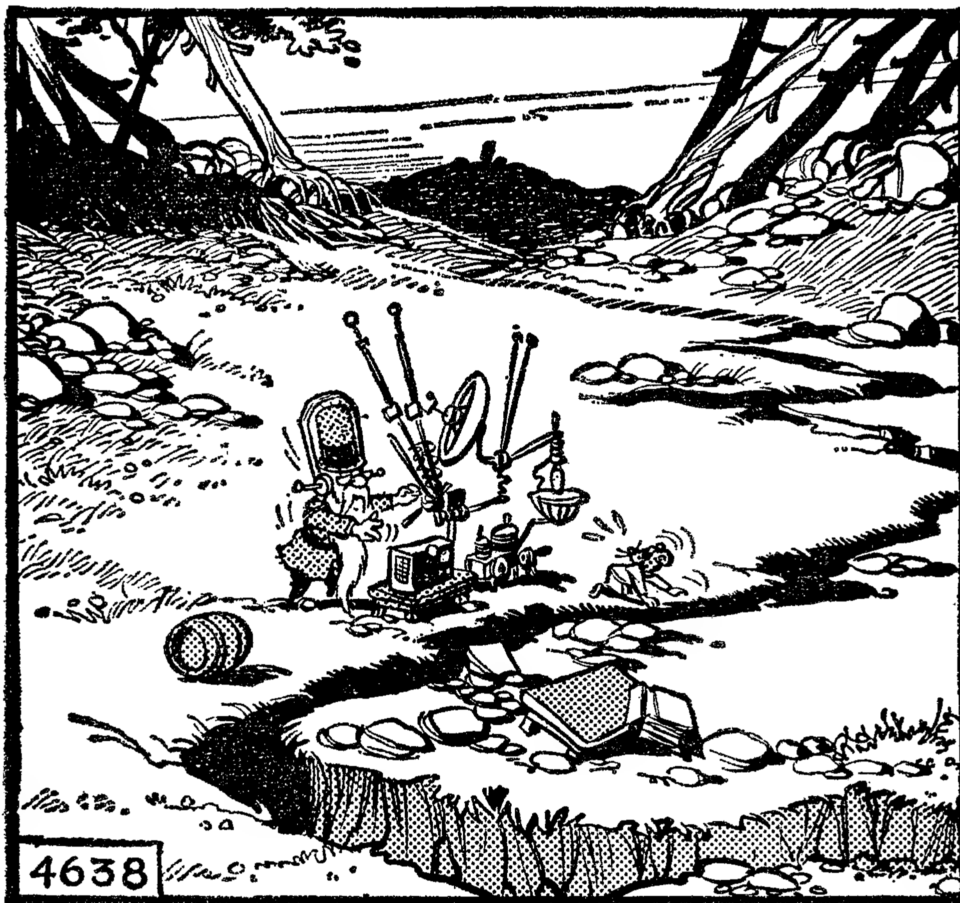
„Nu gaat het komen", sprak professor Prlwytzkofsky van achter zijn apparatuur! „Houd u gereed, mijnheer Pieps. Der spanning is gunstig voor der supersonischer trilling!"

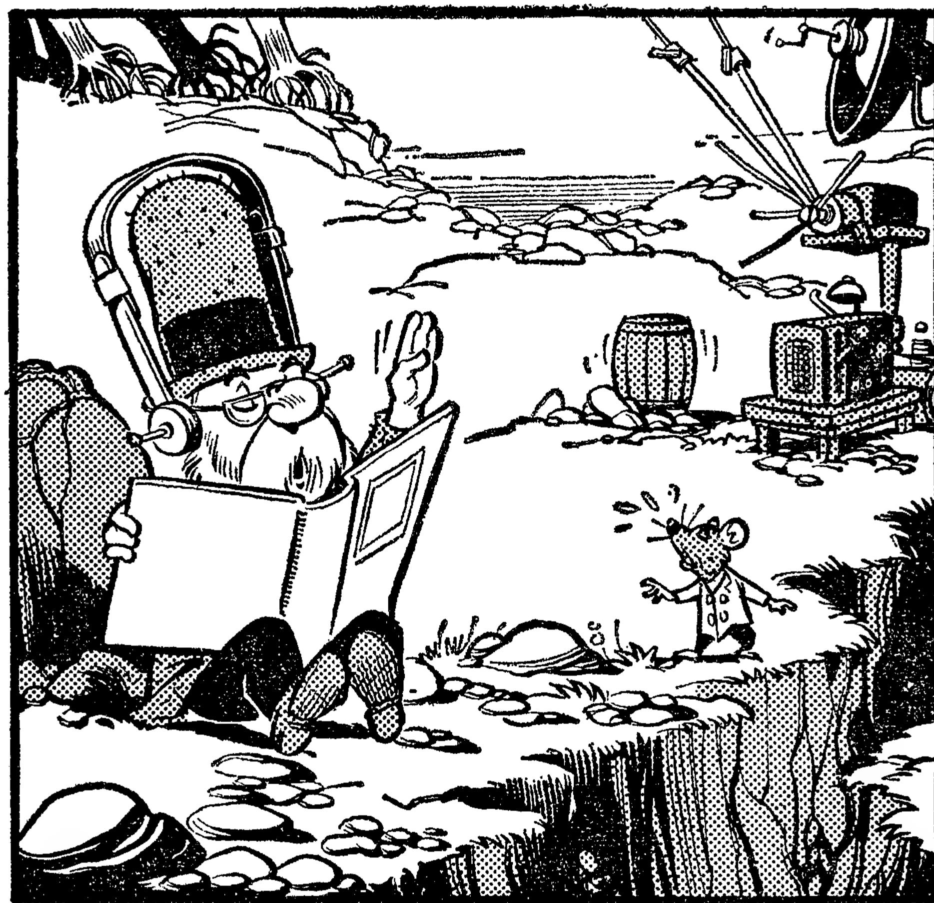
„O eh.... ja!" stamelde de assistent. „W-wat moet ik doen, professor?"

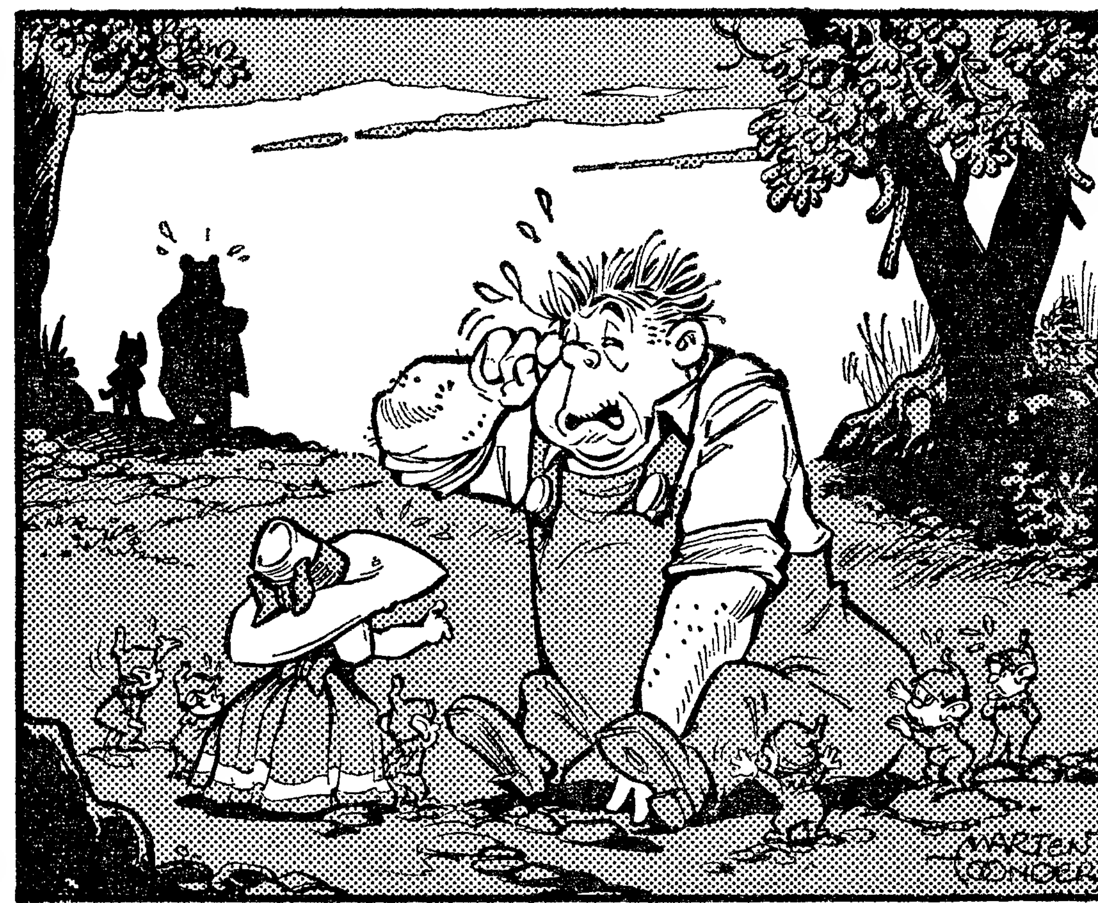
„Volg gans nauwgezet der meetwijzer", vermaande de ander. „Stel der lengte en der breedte vast, wat ik u bidden mag. Want nu...."

De rest van zijn woorden was onverstaanbaar, want de bel van het instrument begon doordringend te rinkelen en op hetzelfde moment voer er een vreemde trilling door de grond. Rotsblokken wankelden, bomen knakten en met een ratelend geluid spleet de bodem van het dalkommetje uiteen.

De beide geleerden tuimelden ordeloos dooreen, temidden van omvallende apparatuur en de assistent Alexander Pieps bevond zich tot zijn grote ontzetting plotseling aan der rand van een smalle, doch peilloze afgrond....

De assistent Alexander Pieps liet zich op de knieën zakken en staarde duizelig in de afgrond.

„De aarde is gespleten!" prevelde hij met dunne stem. „Ach, had ik nu maar astronomie gestudeerd...."

„Mijnheer Pieps, u bent een domkop", sprak de professor, zijn apparatuur rechtzettend. „Alleen de bodem ter plaatse is een weinig gebarsten, maar de aardbol is nog heel. U hebt echter verzuimd der lengte en der breedte af te lezen; nu weten wij nog niets van de oorsprong dezes fenomeens .Wij gaan nog eenmaal opnieuw aanvangen".

„Laten we ergens anders heengaan!" stelde de assistent zenuwachtig voor. „Het is h-hier levensgevaarlijk".

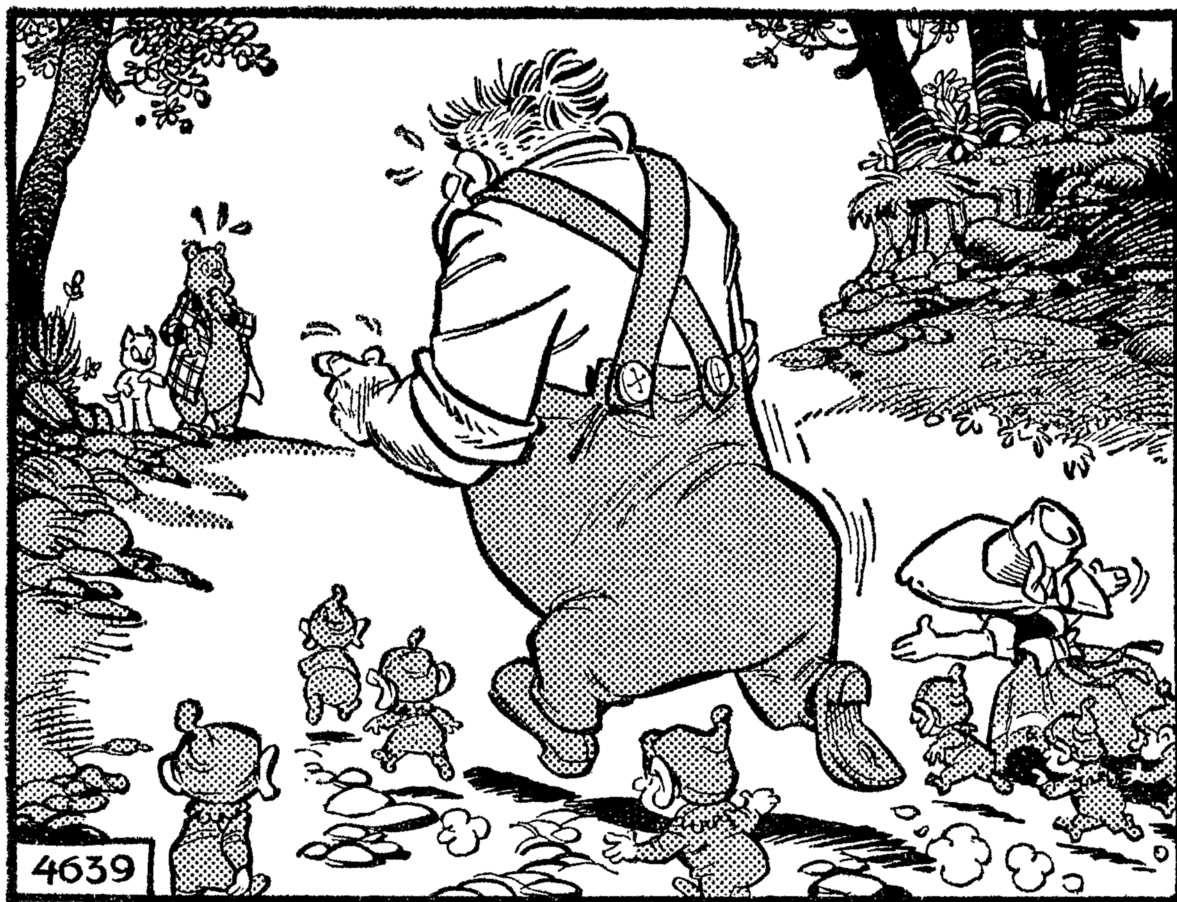
„Kalm, kalm", vermaande de geleerde. „Het heeft geen direct gevaar meer. Der instrumentarium is gans rustig. Luister thans wat der Schiml over zijn Flaptrul-theorie zegt: dat zal u afleiden. „Omdat de massa dus de stemmingen van een twaalfjarig kind heeft", zegt hij, „kan er in de massa ieder ogenblik een uitbarsting van lage driften plaats vinden, net als bij een kind". Verstaat u wel, mijnheer Pieps?"

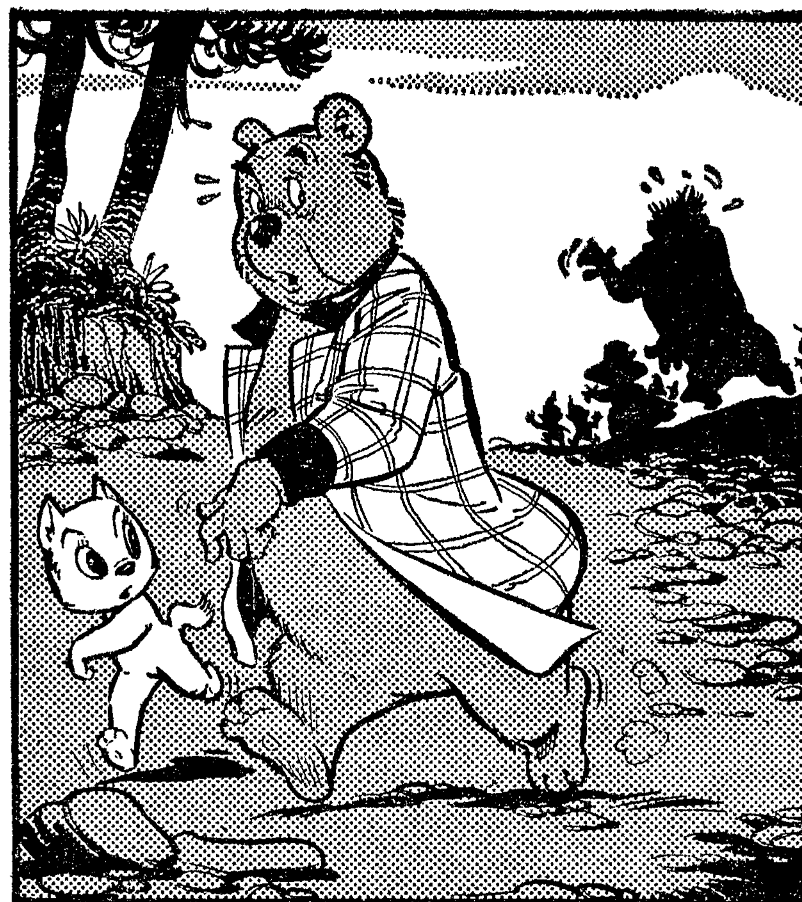
De assistent gaf geen antwoord omdat hij niet geluisterd had. En omdat de professor een hinderlijke figuur is met zijn vervelend boek, dat niets met deze geschiedenis te maken heeft, kunnen we beter eens gaan kijken hoe het met Urgje gaat.

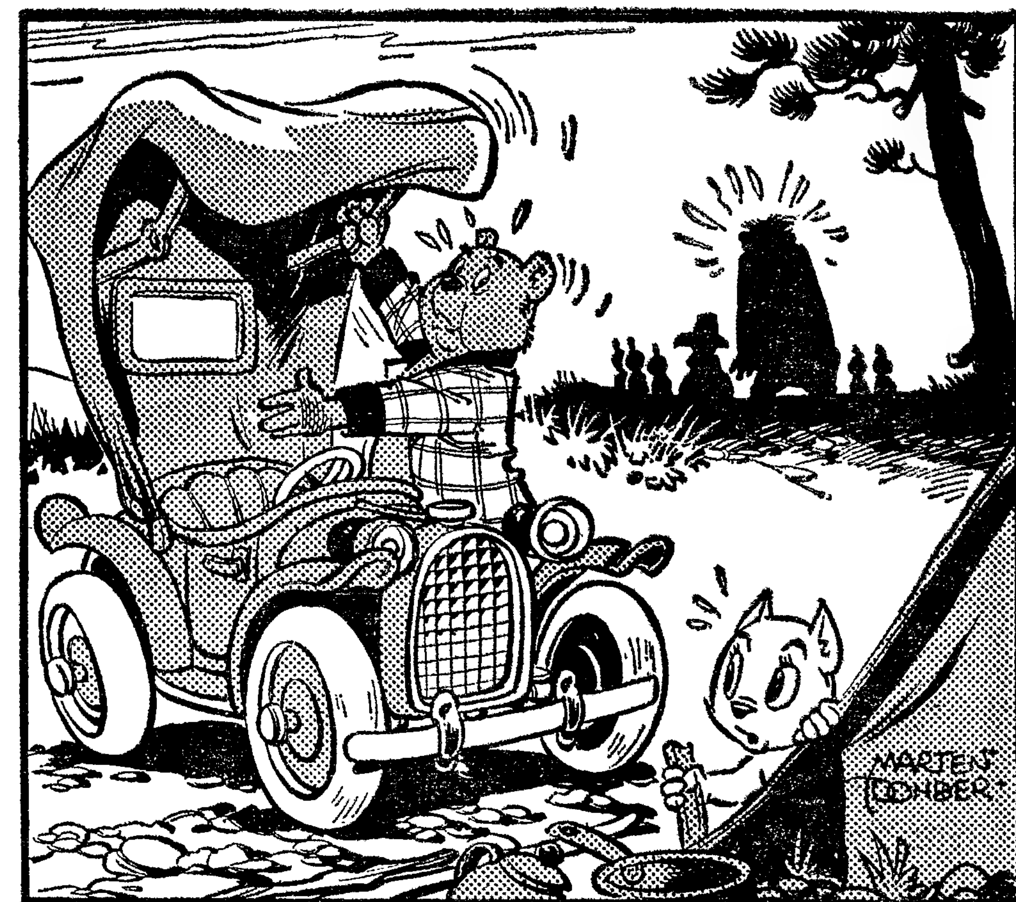
Het ventje zat verdrietig op de grond, omringd door zijn moeder en zijn broertjes die hem zo goed mogelijk troostten.

„Gelukkig heeft hij maar kort gehuild", zei heer Bommel. „Ik heb er wel zware hoofdpijn van — en als het nog eens gebeurt ben ik bang, dat mijn denkvermogen ernstig zal lijden. Maar het had erger kunnen zijn".

„En", zei Tom Poes, „hij is nu rustig. Maar er kan ieder ogenblik een nieuwe uitbarsting volgen".

Met een verdrietige trek op het gelaat stond Urgje op en wees in de verte waar heer Ollie behoedzaam stond toe te kijken.

„Vaderhand", riep het ventje op droeve toon. „Urgje wil vaderhand!"

Met deze woorden zette hij zich in beweging en dribbelde snel heuvelopwaarts, omzwermd door zijn liefhebbende moeder en zijn zorgzame broertjes.

„Héél onlief van die Bommel", zei Hoppenkwintel onder het gaan. „Waarom geeft hij die hand niet, als hij er een heeft?"

„Hottenkwoot begrijpt het niet", sprak nu een ander. „Wat is een vaderhand eigenlijk?"

„Dat doet er niet toe, jongen", vermaande de moeder. „Als de lekkere Oelepetoet iets wil hebben moeten we niet verder vragen. Dan is het goed voor hem".

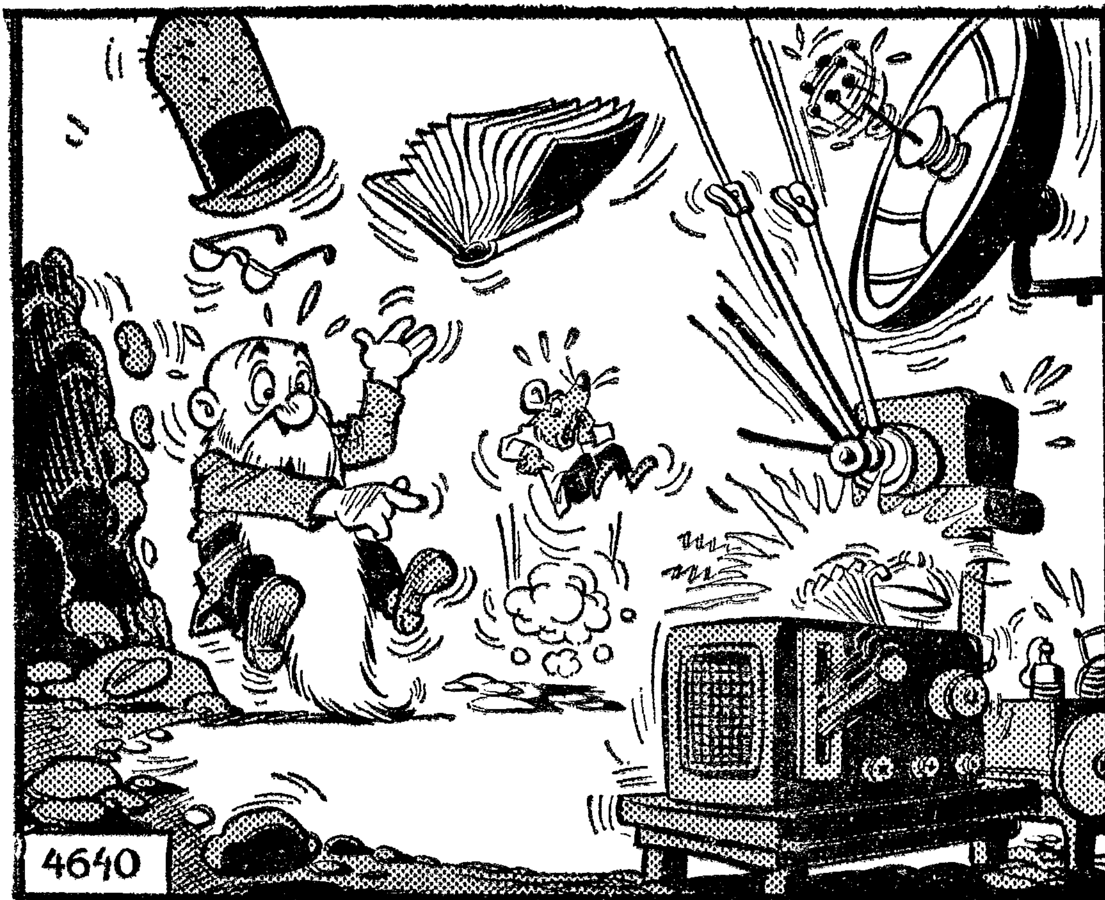
Heer Ollie had met een groeiende beklemming de nadering van het groepje gadegeslagen.

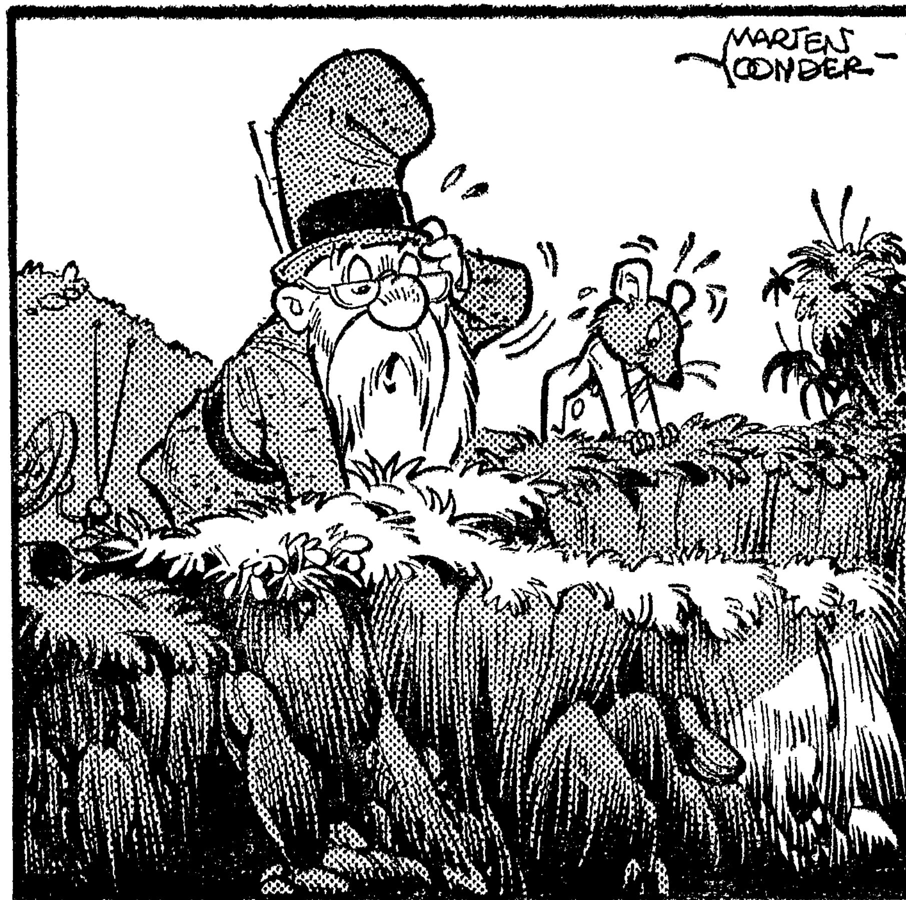
„Kom, j-jonge vriend", zei hij met onzekere stem. „Ik voel dat we weer eens moeten gaan. We hebben hier al te lang getoefd, als je begrijpt, wat ik bedoel. Het klimaat hier bezorgt me hoofdpijn en de gebruiken van de bewoners staan me tegen. Help me even met het opbreken van ons kamp, wil je?"

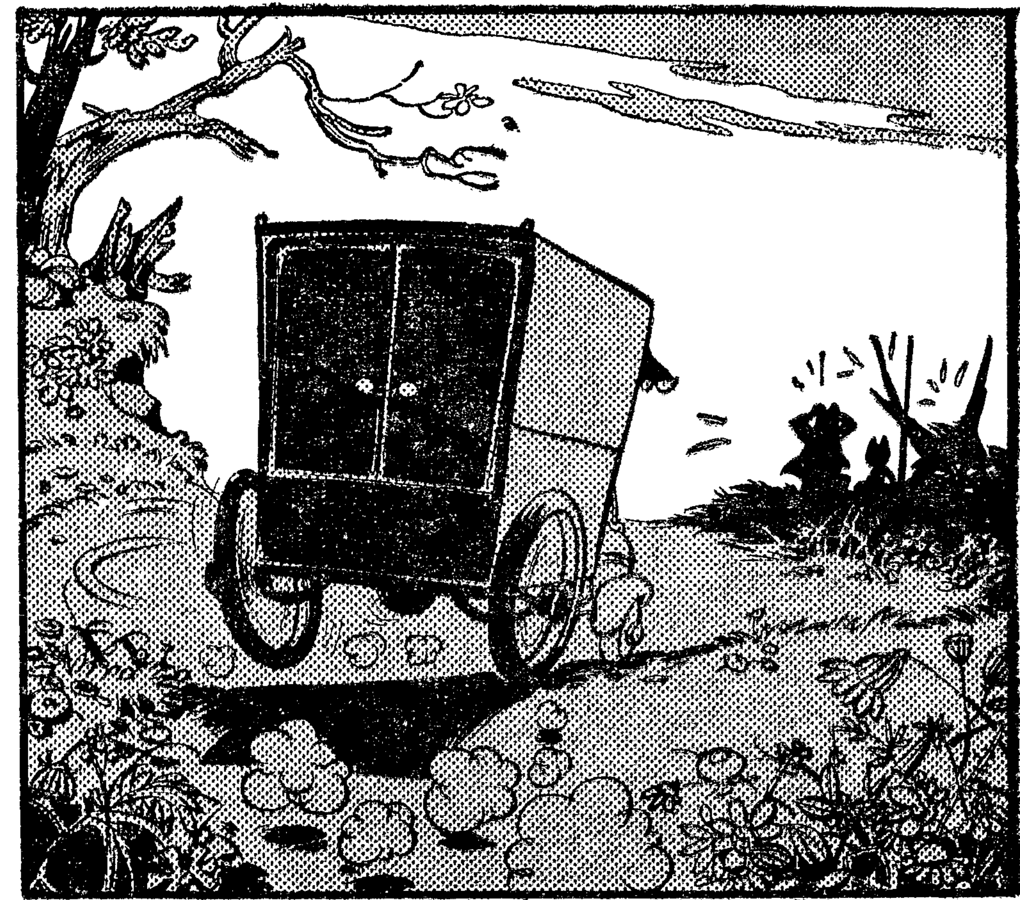
Tom Poes volgde zonder bedenkingen. Van de dichterbij komende familie ging een vreemde dreiging uit, die ook hem met zorg vervulde. Daarom haastte hij zich de haringen van de tent uit de grond te trekken terwijl heer Bommel met driftige bewegingen trachtte het kapje van de Oude Schicht weer in zijn model te krijgen.

„Ook dat nog!" riep de oude moeder wanhopig uit. „Nu maken ze Urgje's plofauto kapot!"

Ze wierp een blik vol angst op haar jongste kind. En ja hoor! De trekken van het kereltje vertrokken zich in grote smart en een hoog aanzwellend gegier ontsnapte aan zijn bastje.

Professor Prlwytzkofsky had de tijd gekort door het voorlezen van de Flaptrul-theorie aan zijn assistent Alexander Pieps. Gedurende enige tijd neuzelde zijn stem eentonig door het zomerse landschap doch plotseling werd het vreedzame toneeltje verstoord doordat de bel begon te rinkelen.

„Praw!" riep de geleerde opspringend. „Daar is der. . . ."

Verder kwam hij echter niet, want een heftige trilling voer door de heuvels zodat de bomen ontwortelden en de hele apparatuur met de aangebouwde modulator en het gevoelige stangennet ordeloos dooreen geworpen werden.

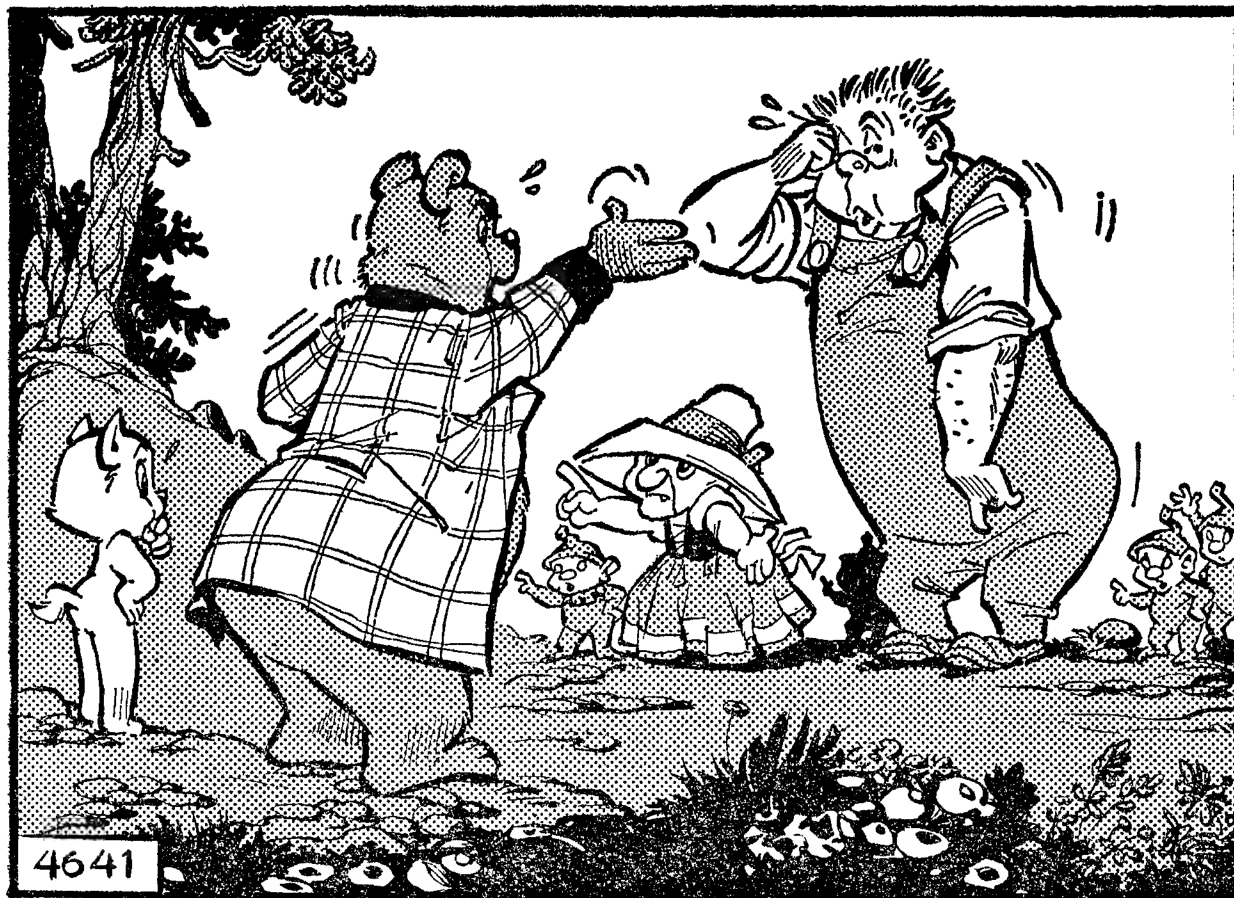
„Praw. . . ." hernam de professor, toen het gebonk val vallende stenen was weggestorven. „Dit was gans duchtig, mijnheer Pieps! Ene richtige beving — en der bodem is wijder gesplijterd. Wij kijken thans in der ingewand der aarde, ziet u wel?"

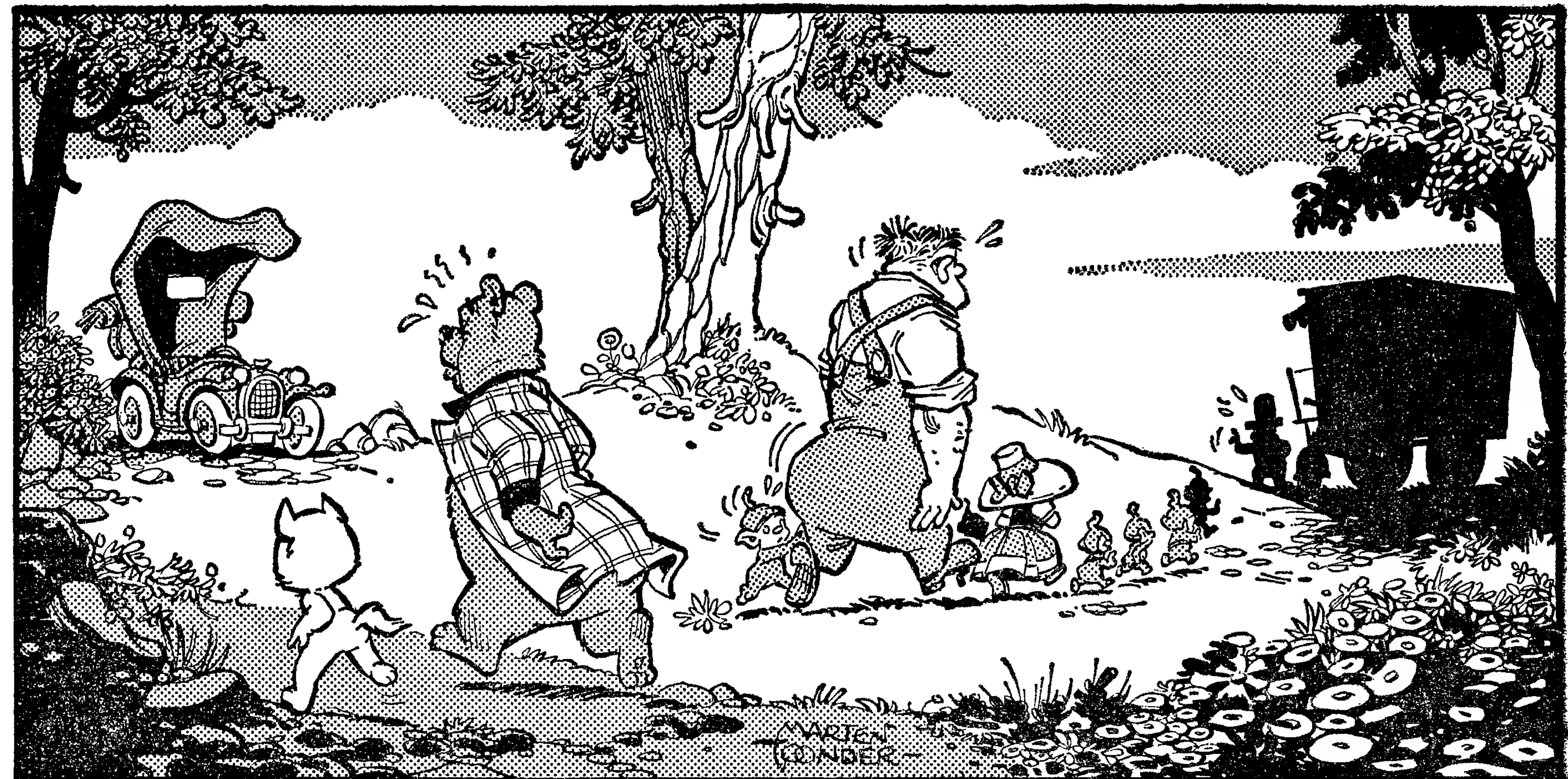
„Ik zie het", prevelde de assistent, die zich bleek en bevend over de kloof boog. „Ach, had ik nu toch maar anatomie gestudeerd. . . ."

„Domheid", riep de geleerde uit. „U studeert onder mijn leiding, mijnheer Pieps! Ik verwacht, dat u gans nauwgezet hebt kunnen vaststellen waar der bron des supersonischen fenomeens zich bevindt. Geef mij der westerlengte en der oosterbreedte, wat ik u bidden mag, dan gaan wij snel ter plaatse".

Nu, gelukkig had de ander goed opgelet, zodat hij in staat was de richting aan te geven. Zo kwam het dan ook, dat weinige ogenblikken later het bedrijfsvoertuigje reeds door het landschap snorde.

En toen heer Ollie met een zware hoofdpijn de ogen een weinig opsloeg was de auto reeds dicht bij.

Heer Ollie keek bleek en duizelig naar het naderende autootje van de professor. Maar daarin werd hij gestoord door Urgje en zijn familie die inmiddels naderbij gekomen waren. De huilbui van het ventje was door zijn liefderijke verwanten gesust, zodat het slechts nog wat nasnikte. Maar de stemming had ernstig geleden door het gebeurde, dat valt te begrijpen.

„Het is allemaal uw schuld!" riep de moeder scheel van de hoofdpijn. „Waarom geeft u het prulletje niet wat u beloofd hebt, meneer Bommel?"

„Waarom geeft u die vaderhand niet?" riepen de broertjes met dreigende basstemmen.

„Een vadervuist zou beter zijn!" zei heer Ollie toornig. „Maar ik ben de vader van deze vlegel niet en daar ben ik blij om, als u begrijpt wat ik bedoel. Ik heb genoeg van deze streek en van jullie en daarom ga ik weg! Kom mee, Tom Poes!"

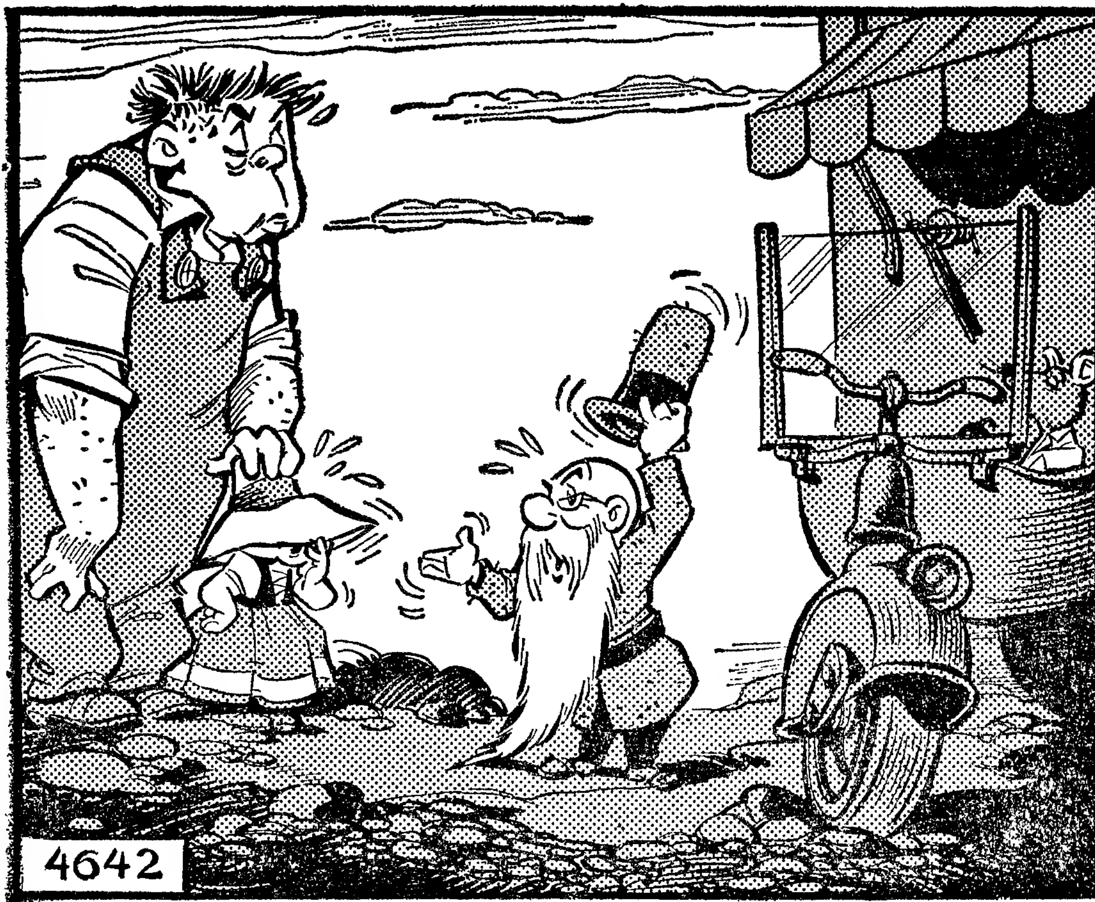
Na deze woorden wendde hij zich af en begaf zich naar de Oude Schicht terwijl Tom Poes hem snel volgde. Achter hem bleef het stil; slechts het gejengel van Urgje en het gebrom van zijn broertjes was nog te horen. De familiegroep wist niet goed wat nu te doen, dat was duidelijk. En voordat iemand een besluit had kunnen nemen schalde de heldere stem van professor Prlwytzkofsky door het dal.

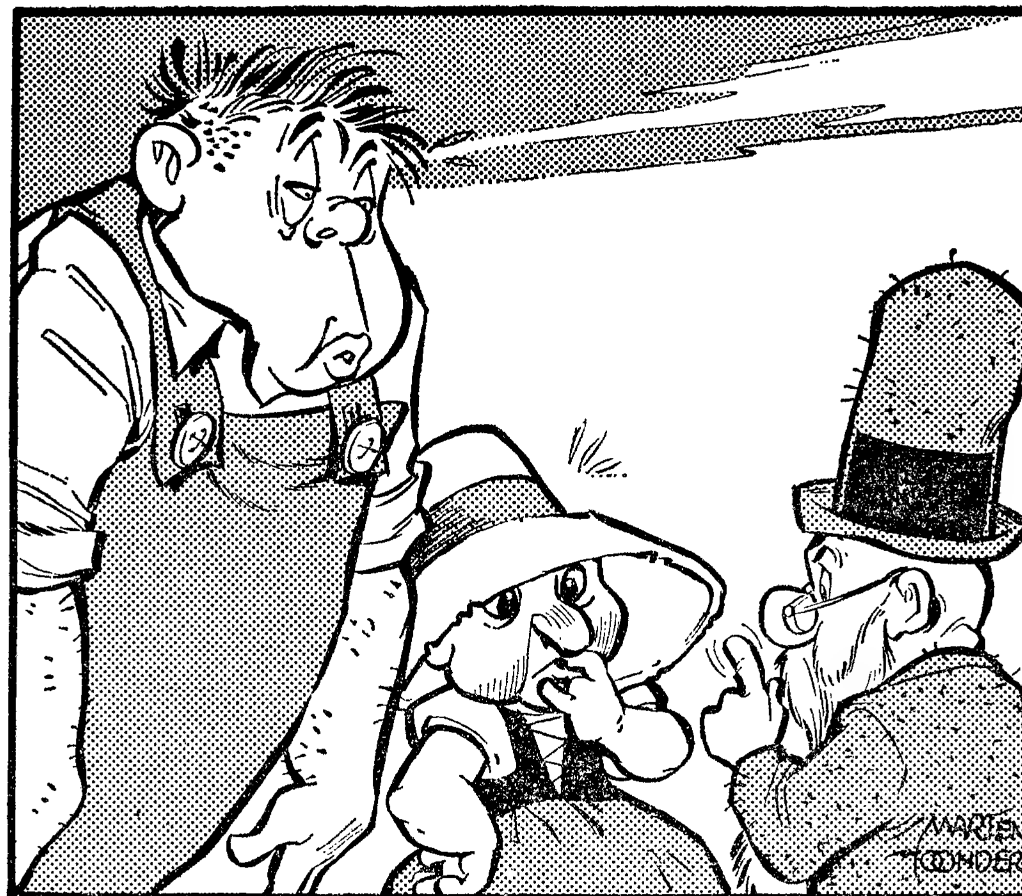
„Achting, mijne heerschappen!" zo riep de geleerde uit. „Hoor eenmaal toe. Hier moet de bron ener supersonischer trilling zijn. Is dat richtig?"

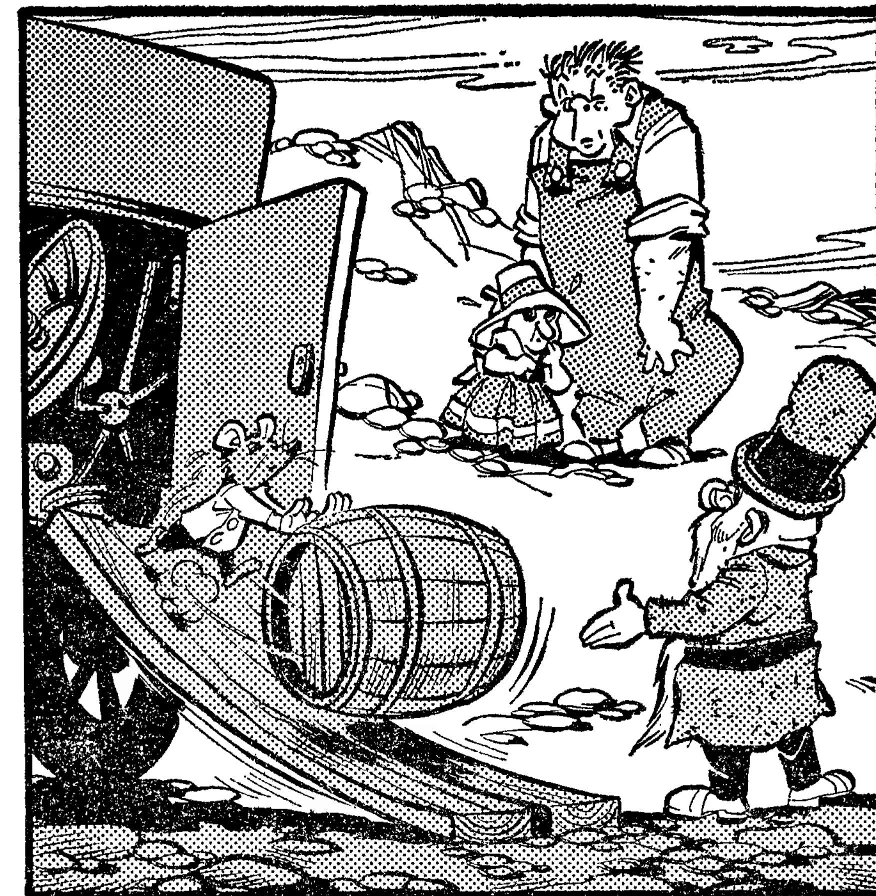
Het groepje keerde zich om en staarde zonder begrip naar de spreker.

„Kom, kom", hervatte deze ongeduldig. „Verstaat u geen moederspraak? U moet toch weten wat ik meen! Hebt u geen last van kopweeën? Smart in der hoofd, ja?"

„Ja, ja", zei nu de moeder, „dat klopt. Die vreemdeling weet er meer van. Kom jongens".

Urgje werd door zijn moeder naar de nieuw aangekomen vreemdeling geleid, terwijl zijn broertjes zich in alle richtingen verspreidden. De kereltjes waren ernstig in hun bezigheden achterop geraakt en nu haastten ze zich weg om voor voedsel en divertissement te zorgen na deze verdrietige dag.

„Zei u iets over hoofdpijn?" vroeg het vrouwtje.

„Praw!" sprak de professor, de hoed lichtend. „Daar hebt u recht, genadige vrouw! Mijn apparatuur verraadt mij dat hier de bron ener buitenordentelijker supersonischer trilling moet zijn. Zo een bron moet ene vreesbare smart in der koppartij ontwikkelen. Heb ik recht?"

„Huh?" gromde Urgje. „Wat wil die vent, moe?"

„Ik weet niet", zei het mensje. „Maar dat van die hoofdpijn is waar, meneer. Ik kan gewoon niet uit mijn ogen kijken. Het komt van mijn jongste zoon; een lekker dier, hoor. Maar het ventje kan ook niet helpen, dat het zo gauw huilt."

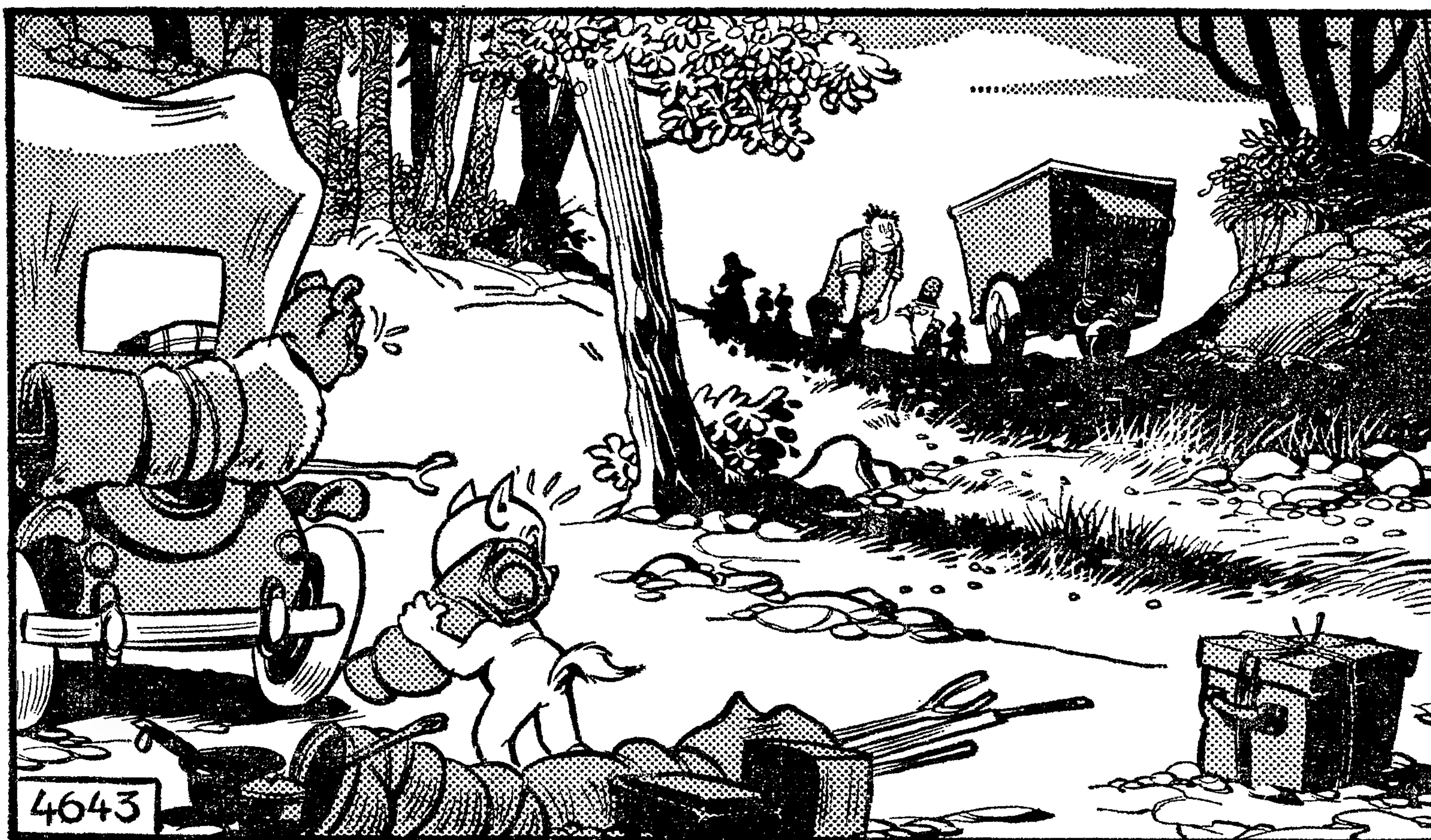
De geleerde trok bevreemd de wenkbrauwen op.

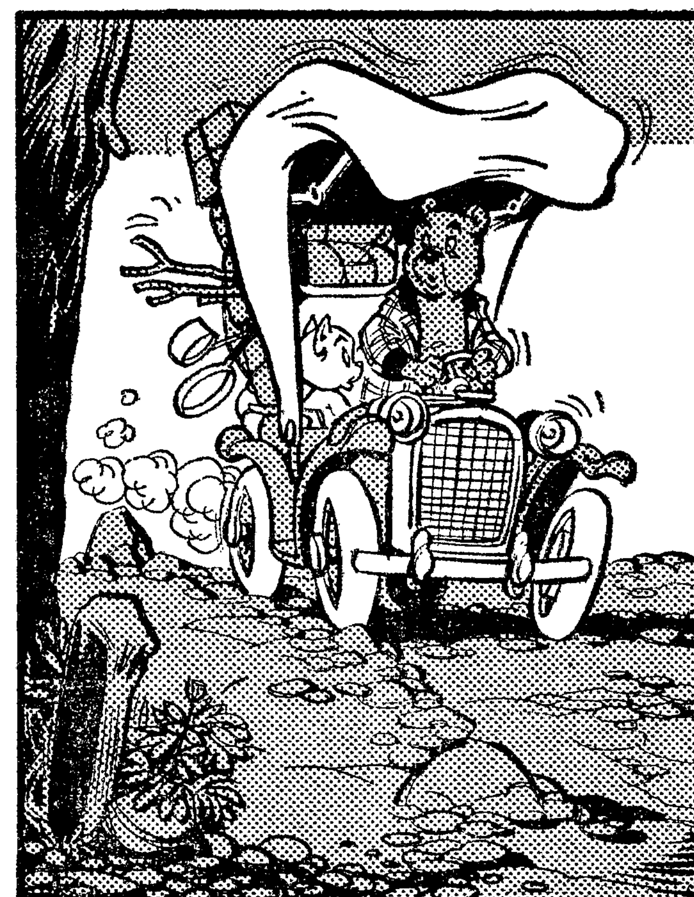
„Ik versta niet, wat u meent", hernam hij. „Maar u kunt getroost zijn. Ik zal alle ellende in deze omgeving in één gans groter klap uitraderen. Wij hebben de oorsprong des fenomeens gans nauwgezet tot een plaats beperkt — en die plaats is hier!"

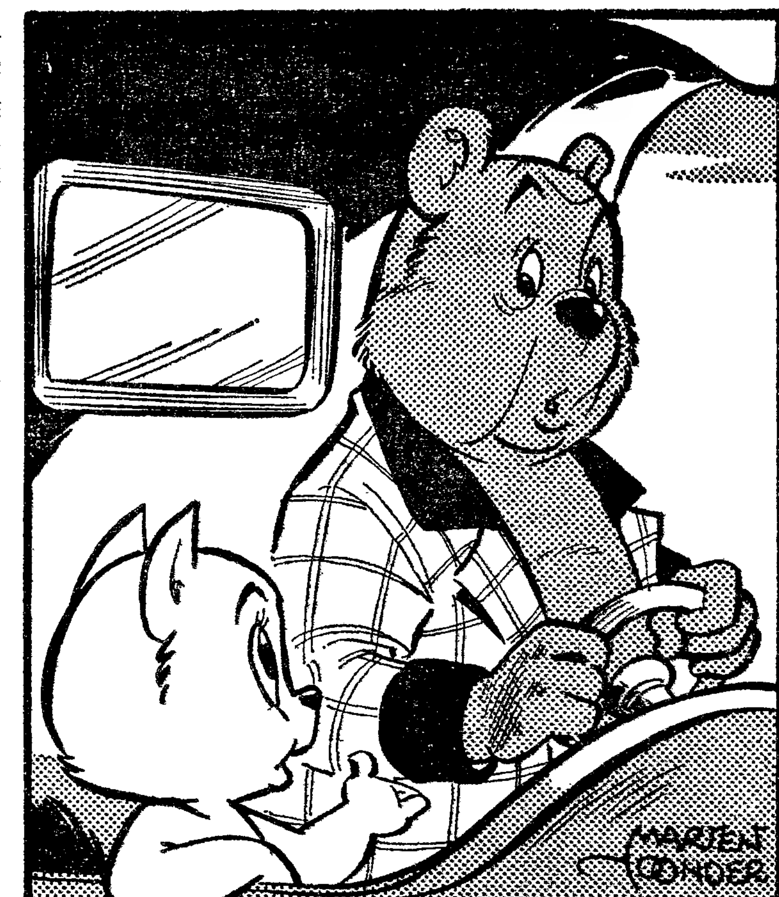
Hij zweeg, maar in plaats van de bijval, die hij verwacht had, stuitte hij op bot onbegrip bij zijn toehoorders.

„Koek maar hier", vervolgde hij een weinig geprikkeld. „Hier ontrolt mijn assistent Alexander Pieps juist een fust sterker springstof uit der krachtwagen. Zodra er nu weer trillings zijn, zal dezer bom gans vanzelf ontspringen — en pfft! Weg is der ellende".

„Grutjes", prevelde het vrouwtje verrast. „Hoor je dat Urgje? Die vreemde meneer gaat alle verdriet wegblazen. Dat is beter dan een vaderhand, wat jij?"

Heer Ollie en Tom Poes waren door Urgje en zijn familie vergeten en daardoor kon de laatste ongestoord de tent afbreken en de Oude Schicht opladen.

Heer Bommel was reeds in het voertuig gaan zitten, want de beslommeringen van die dag hadden hem afgemat.

Maar Tom Poes talmde nog wat. Hij is nu eenmaal nieuwsgierig van aard en hij wilde gaarne weten wat de professor van plan was. Daarom bewoog hij zich al opruimende wat doelloos door het landschap en ving heel wat van het besprokene op.

„Waar blijf je toch, jonge vriend?” riep hij, het hoofd uit de auto stekend. „Moet ik dan alles zelf doen? Ik wil hier weg, dat moest je toch begrijpen! De omgeving is héél slecht voor iemand met mijn gevoelig gestel en bovendien wil ik wel weer eens een pijp opsteken zonder dat die vlegel gaat huilen.”

Tom Poes nam zwijgend plaats in de Oude Schicht en even later hobbelde de trouwe auto voort tussen de heuvels.

„Wat liep je daar toch te doen?” vroeg heer Bommel wie de stilte verdroot.

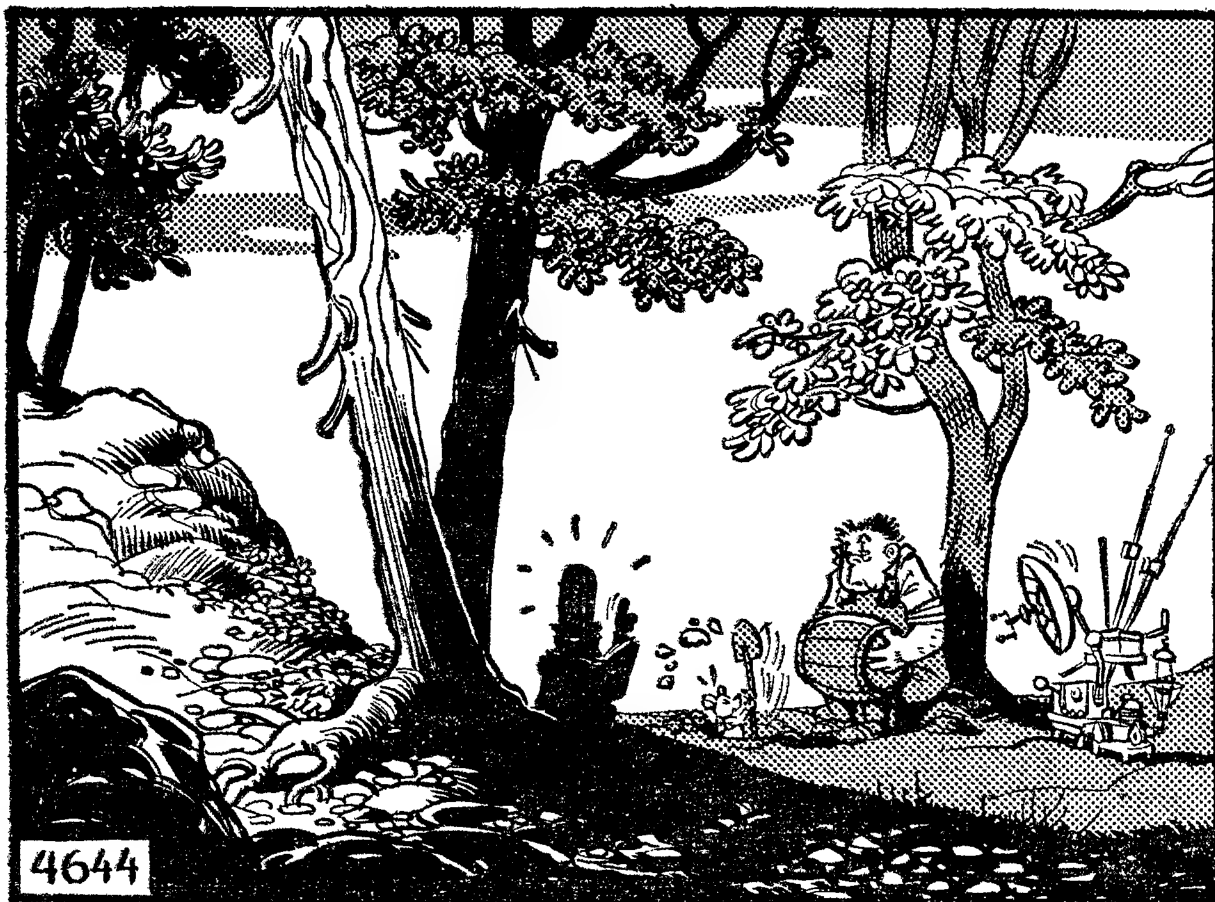
„Ik heb naar de prof geluisterd”, zei Tom Poes. „Die heeft de plek gevonden waar de supersonische trillingen vandaan komen. Met zijn meetapparaatjes en zo. Dat is grappig, want hij weet natuurlijk niet, dat Urgje de oorzaak van die trillingen is.”

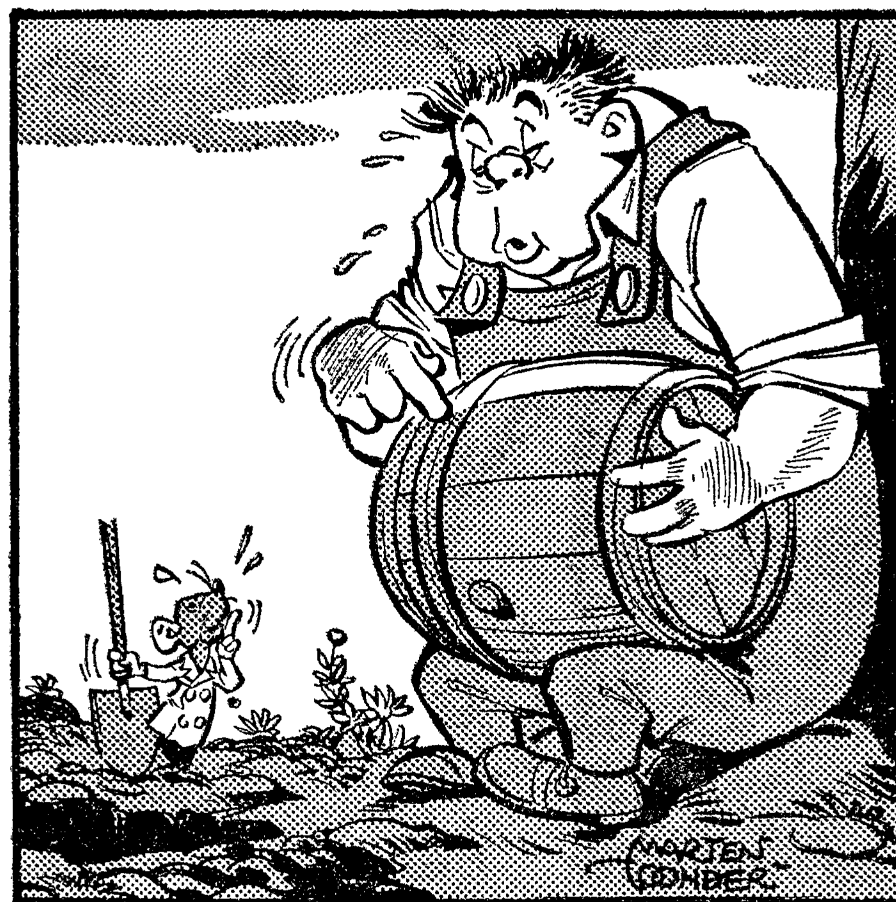
„Urgje?” herhaalde heer Ollie. „O, door zijn gehuil, bedoel je. Haha, héél grappig. En wat gaat die Prillewits nu doen, jonge vriend?”

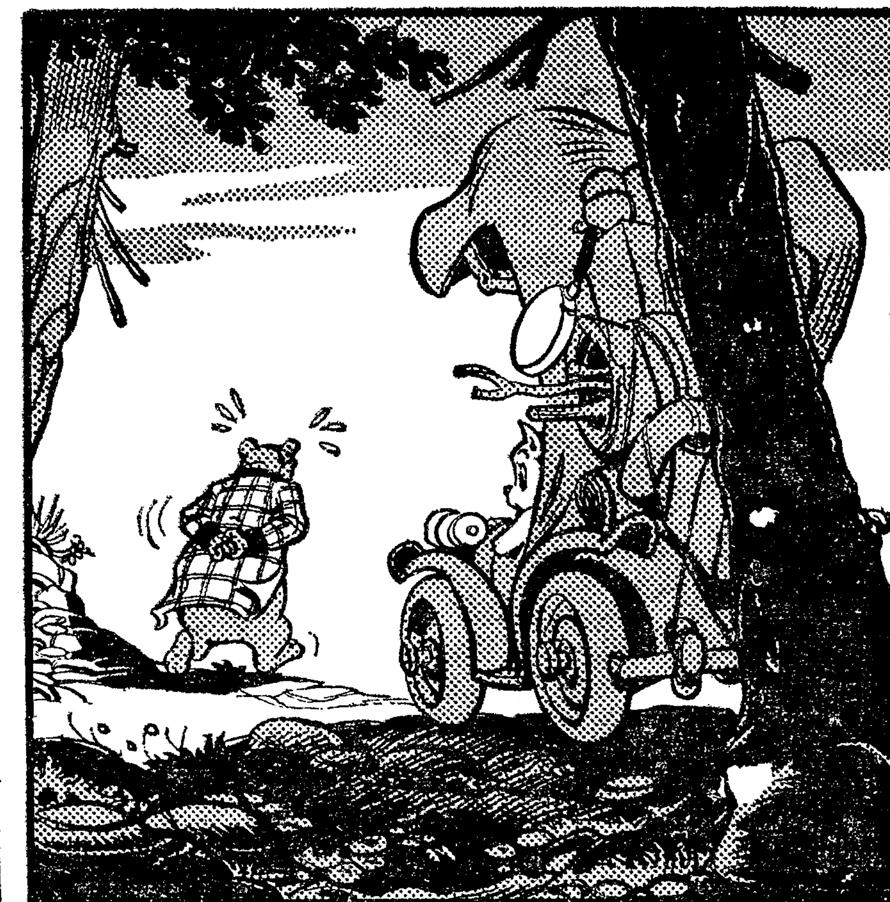
„Hij gaat de oorzaak van de trillingen in de lucht laten vliegen”, zei Tom Poes.

„O, juist”, mompelde heer Bommel glimlachend. „Heel... hm...” Hij zweeg en er verscheen langzaam een onthutste trek op zijn gelaat.

„Zei je: in de lucht laten vliegen?” vroeg hij toen met haperende stem.

Urgje ging tevreden op de grond zitten en nam het vat met de springstof op zijn knieën. De zin van het gebeuren ontging hem weliswaar, maar hij had begrepen, dat de vreemdeling iets ging laten knallen en dat alles dan heel prettig zou worden. Zijn moeder had hem dan ook vol vertrouwen in gezelschap van de beide geleerden achtergelaten.

„Hoor thans toe", sprak de professor een boek openslaande. „Terwijl mijnheer Pieps een gat graaft om der bomvat te bevatten zal ik u iets voorlezen over der Flaptrul-theorie. Dat is beeldend voor grootgewassen jonge knapen. De massa, zo moet u weten, heeft het denkvermogen van een twaalfjarig kind. Wanneer men dus weet hoe men het kind moet aanvatten, dan weet men ook... Maar u past niet op! Verstaat u mij?"

„Flauwe kul!" zei het ventje ontevreden. „Urgje houdt niet van lezen — van lezen gaat hij huilen. Wanneer komt nou die knal?"

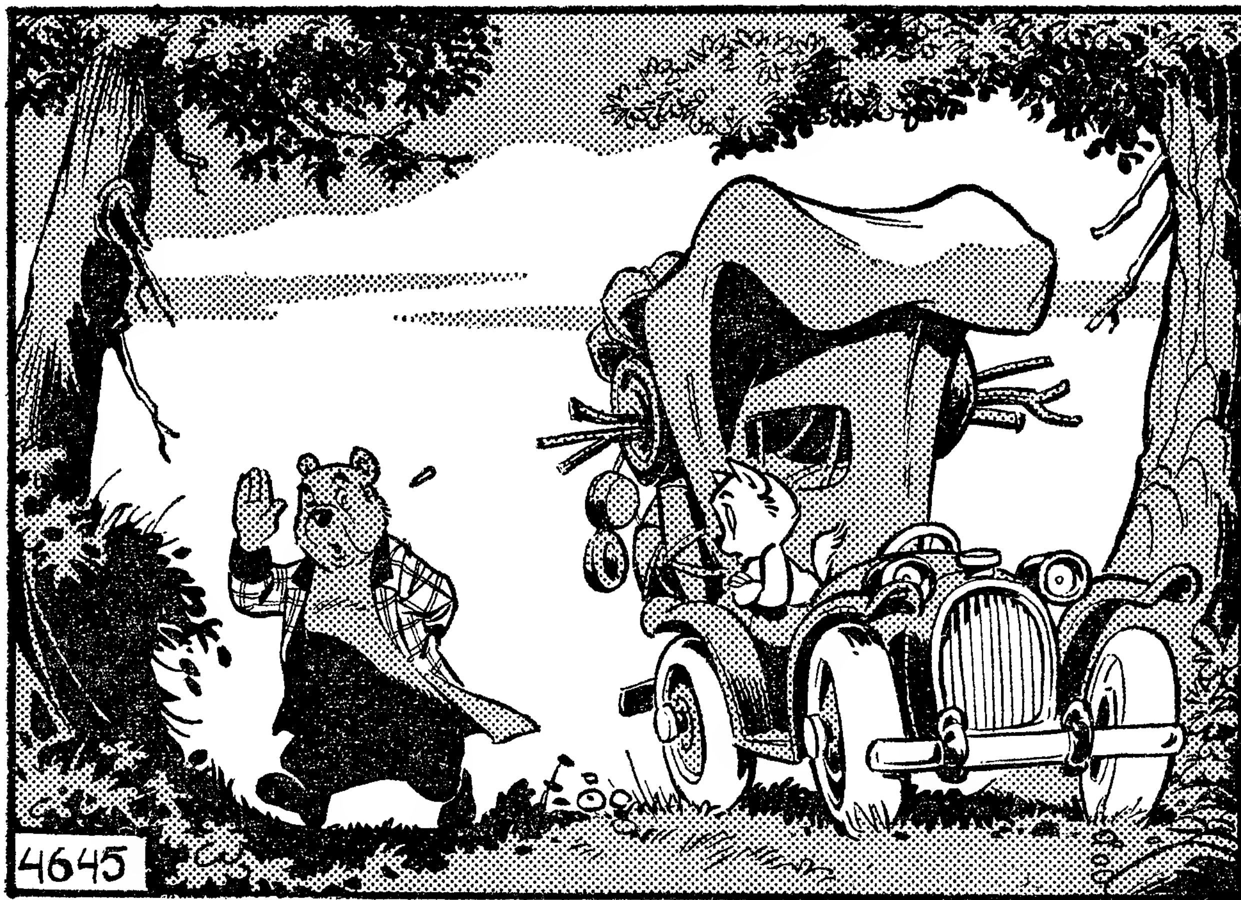
„Ssstt!" siste de assistent geschrokken. Hij staakte zijn graafwerk en wenkte naar Urgje.

„Als de professor leest moet u hem niet storen!" fluisterde hij. „Dat is heel onbeleefd en het maakt hem boos!"

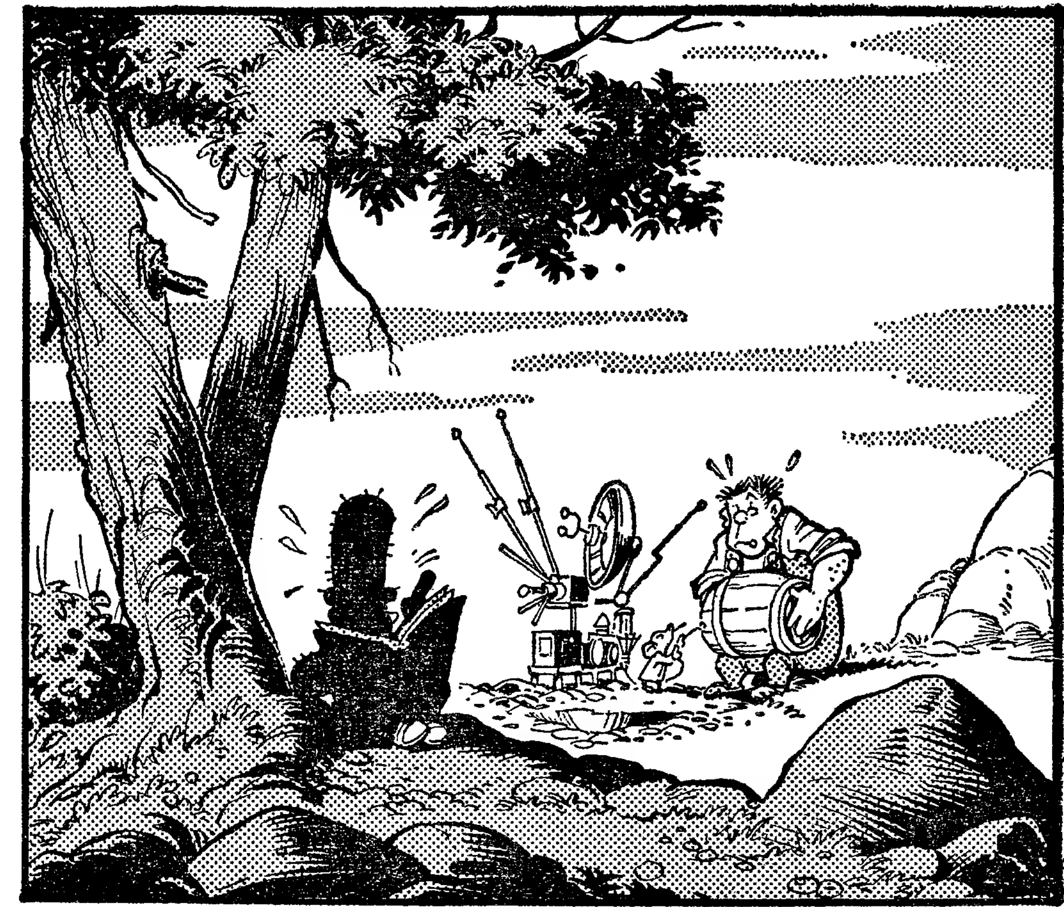
Urgje zakte wat in en zijn lip begon te trillen. Geen wonder; het kereltje kan niet tegen boosheid, zoals de oplettende lezertjes zullen weten; dan gaat het huilen.

Heer Bommel had intussen zijn voertuig tot stilstand gebracht en was uitgestapt. In gedachten verdiept bewoog hij zich tussen twee heuvels heen en weer terwijl Tom Poes hem vanuit de Oude Schicht gadesloeg.

„Urg is een vlegel!" zo hoorde hij hem mompelen. „Maar ach! Het ventje kan het eigenlijk niet helpen, dat het niet meer hersens heeft en dat het zo gauw boos is. En nu wil men het wetenschappelijk in de lucht laten vliegen, als men begrijpt wat ik bedoel. Wat een vreselijke toestand."

Heer Bommel ijsbeerde peinzend tussen de heuvels. Het was duidelijk, dat diepe gedachten hem bezighielden en dat hij zich in een heftige tweestrijd bevond.

„Urg is een lummel!” zo hoorde men hem prevelen. „Gooit met voedsel naar lieden van stand. Zaagt uitlaten van auto’s, ringeloort zijn familie, vernietigt kunstvoorwerpen, laat zijn goede moeder sloven, luiert, is brutaal en grient als hij zijn zin niet krijgt . . .”

„Kom, heer Ollie!” riep Tom Poes. „Direct ontploft het vat — en dan kunnen we beter uit de buurt zijn!”

„Stil, jonge vriend”, sprak heer Ollie afwerend. „Ik denk na. Straks ontploft het vat, wilde ik denken. En dan . . . dan vliegt de vlegel de lucht in. Maar dat is . . hm . . .” Hij hield de pas in en sloeg zich met de gebalde vuist in de hand.

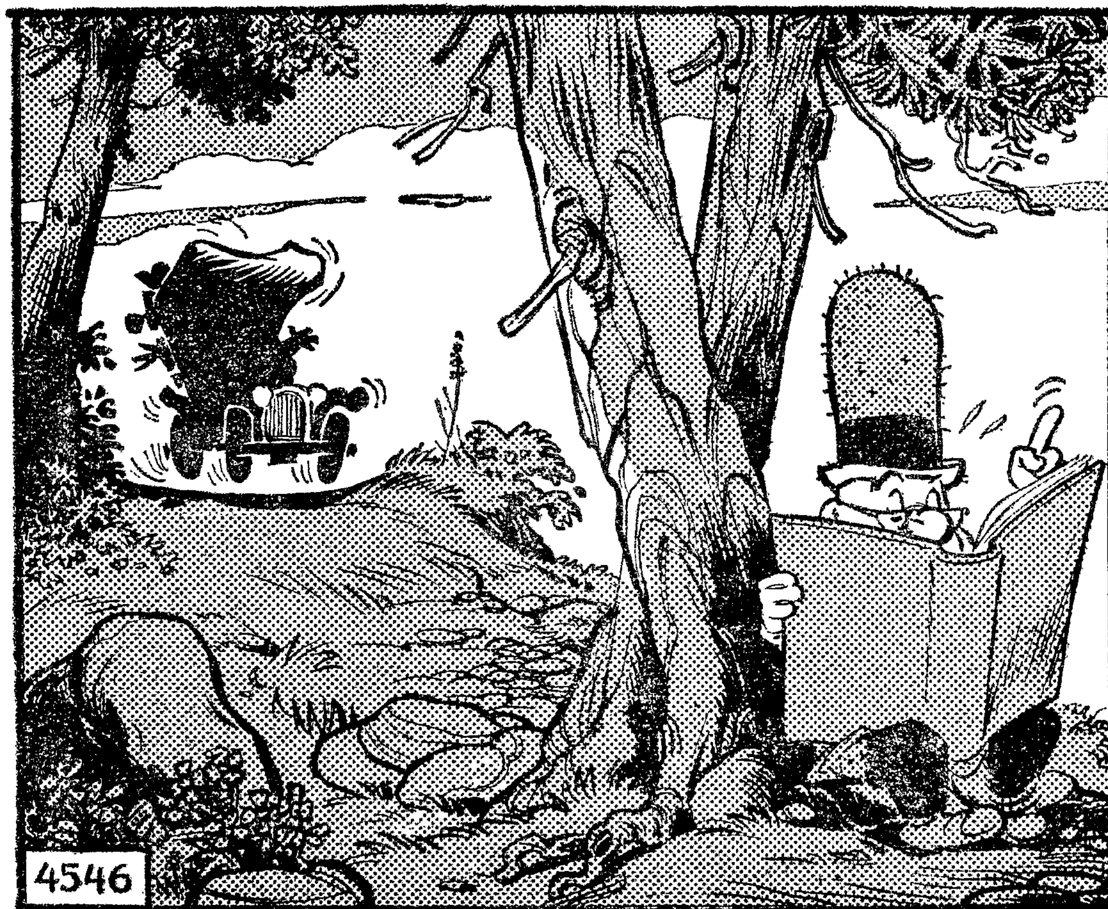
„Neen!” riep hij uit. „Dat gaat te ver. Een knal is geen oplossing voor Urgje. Waar zou het heen moeten wanneer men alle opgeschoten slungels de lucht in blies? Wij ouderen hebben hier een plicht, als iemand begrijpt wat ik bedoel. Schuif een beetje op, Tom Poes; ik zie mijn taak!”

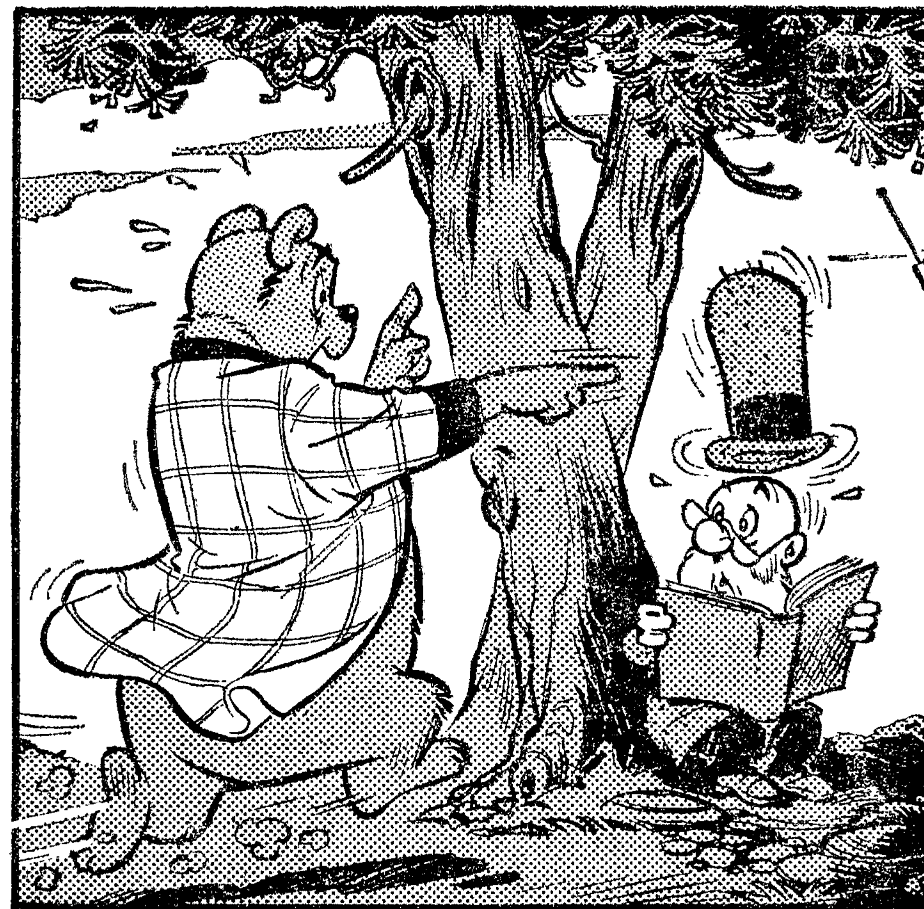
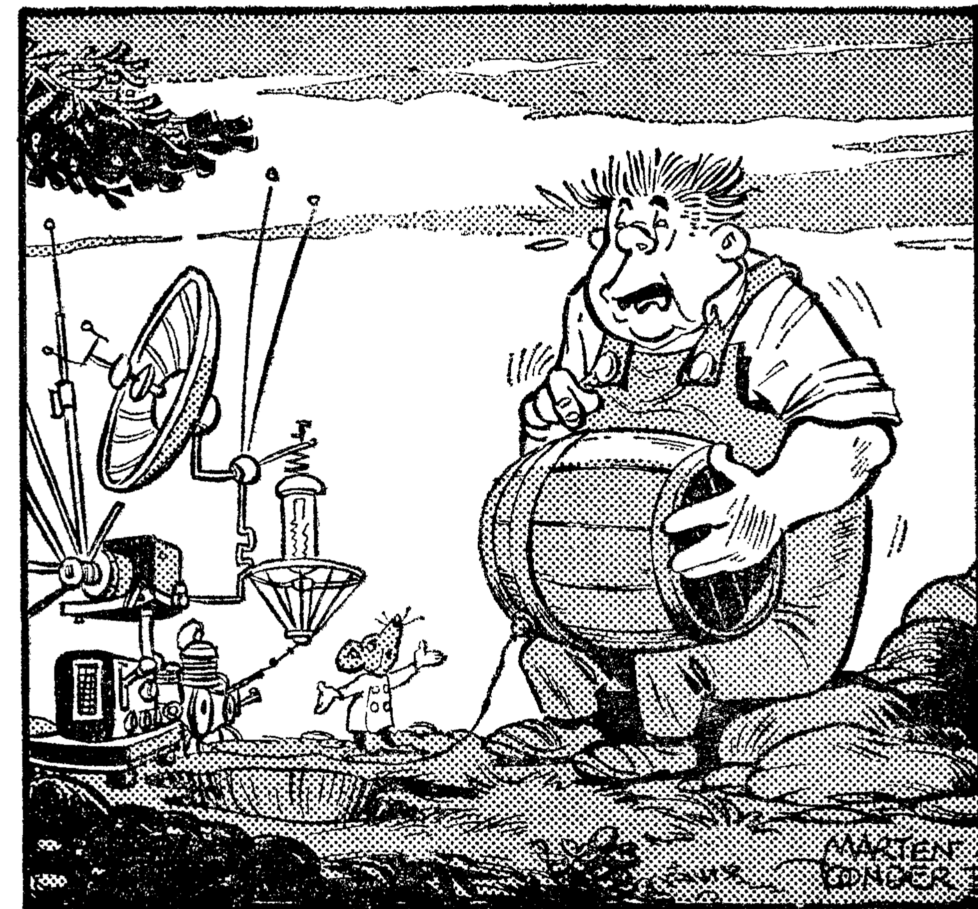
Zo sprekende beklom hij zijn voertuig en stuurde de knallende motor terug naar de plek waar ze Urgje hadden achtergelaten. Het ventje zat nog steeds met het vat op de knieën en wees er huilerig op.

„Urgje wil een knal!” riep het met gebroken stem.

„Een ogenblikje”, suste de assistent. „Even deze draad met de springstof verbinden, dan ontploft de zaak zodra er een supersonische trilling komt. Automatisch, voelt u wel?”

„Rust, mijne heerschappen!” riep de professor. „Hoort eenmaal naar wat ik hier lees: ’Geweld’, zo schrijft der Schiml, ’is geen oplossing van het flaptrulprobleem’ Daarmede ben ik het niet enig. Wie niet horen wil moet voelen. Wat u, mijnheer Pieps?”

Het kon professor Prlwytzkofsky weinig schelen, dat zijn toehoorders zich verveelden; de geschoolde hoogleraar was dat gewend.

„Der Schiml is ener domkop", sprak hij onderwijzend. „Zachte heelmeesters maken stinkwondens, dat is ja bekend. Als het vulgus denkt als een 12 jariger, dan moet men het ook zo behandelen. Wat u, mijnheer Pieps? Een gezond pak klappers, dat werkt immer gans heelzaam aan kleinen."

De assistent antwoordde niet; hij was druk bezig met het aansluiten van een elektrische leiding op het vat. Alleen de stem van Urgje klonk huilerig door de stilte.

„Urgje houdt niet van lezen!" riep het ventje. „Urgje wil een knal hebben!"

Op dat moment scheurde het geluid van een afgezaagde uitlaat door het dal — en daar naderde de Oude Schicht met grote snelheid over een heuvel.

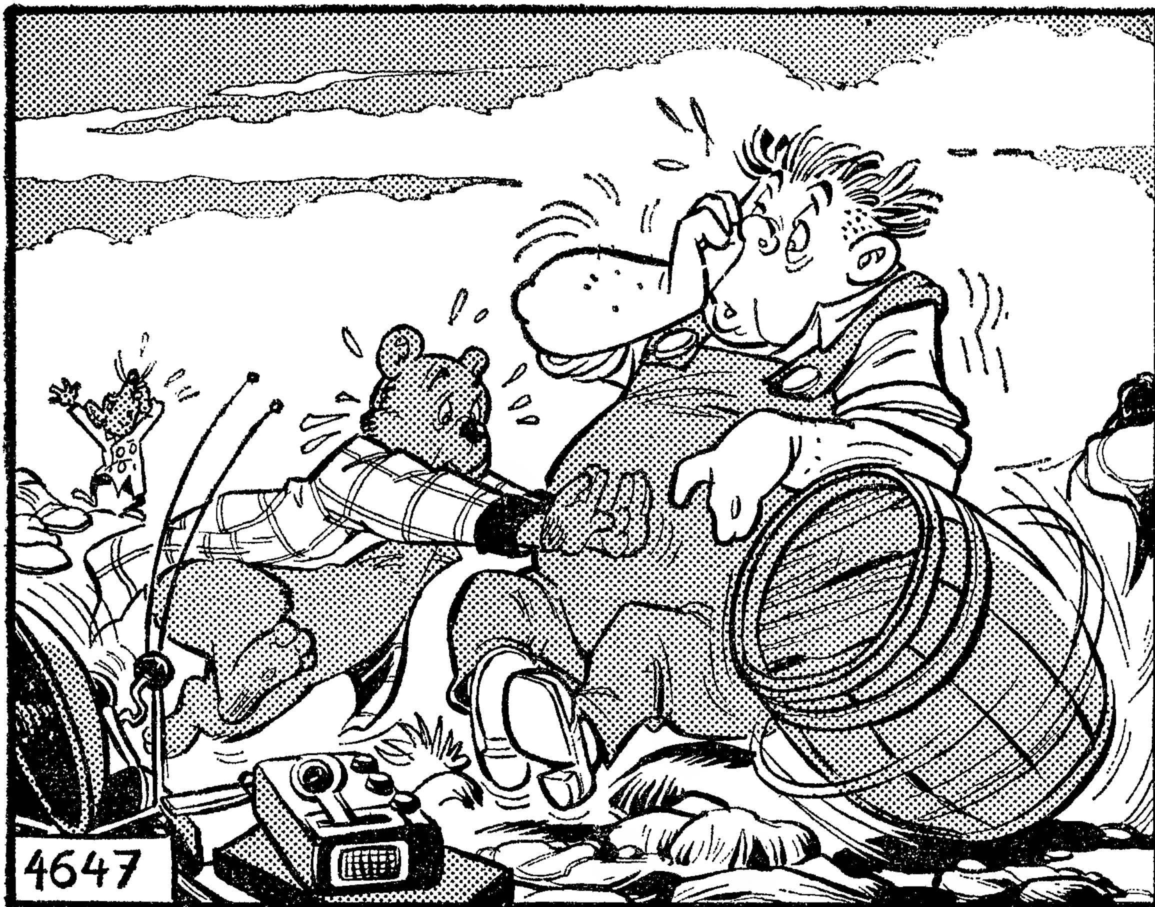
„Praw", prevelde de professor, gestoord opkijkend. „Daar is der Boml schoon weder. Wat komt u hier maken, mijnheer? U hindert mijne voorlezing!"

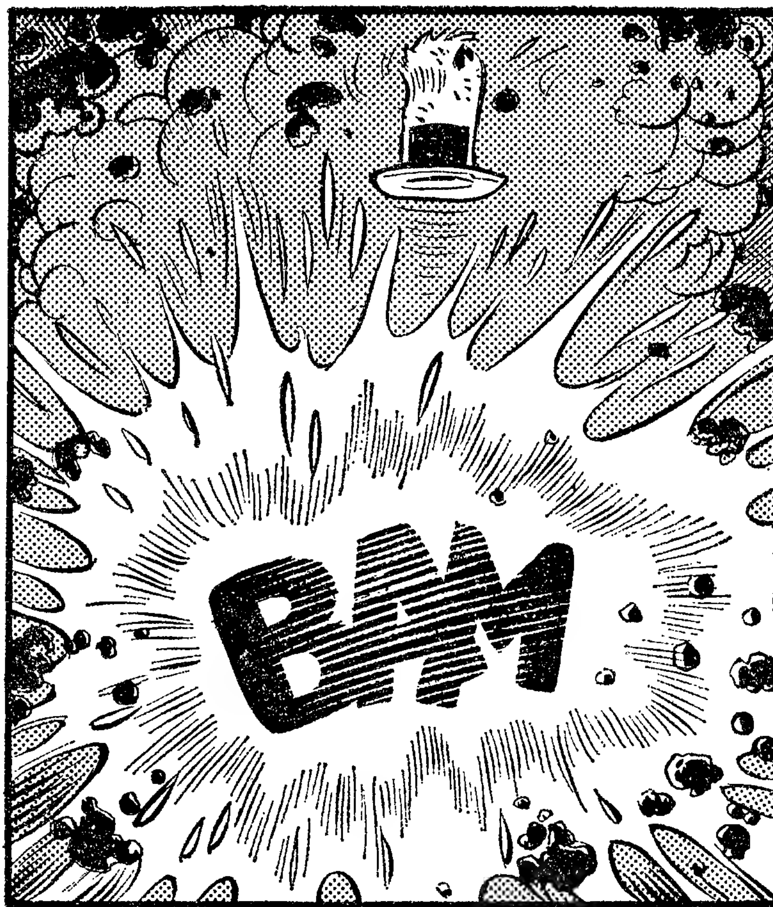
„Zo", riep heer Ollie, „dat is dan maar goed ook. Ik kom net op tijd, zie ik! Gauw! Doe weg, dat vat!"

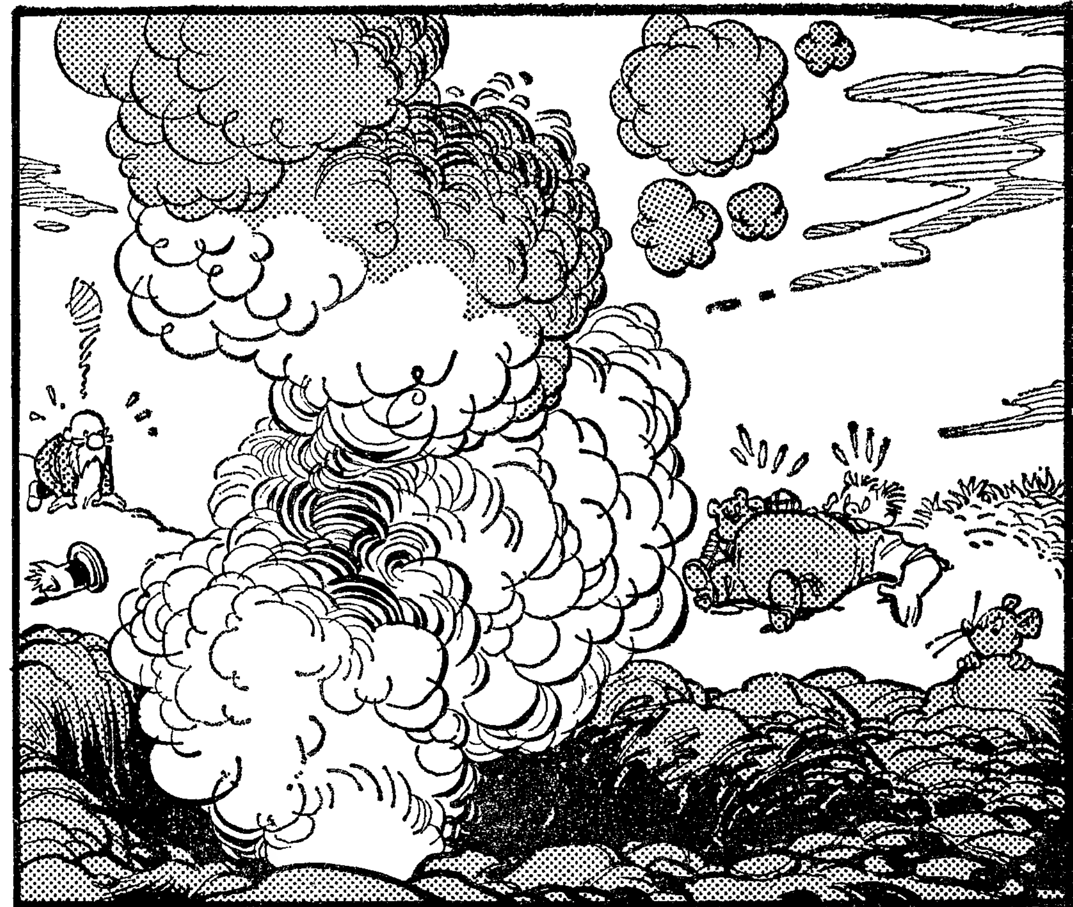
„Rust, bid ik u!" riep de geleerde schallend uit. „Dat knalt hier maar heen en weer en dat schreit maar door onze wetenschappelijke arbeid. Maakt u zich weg, mijnheer. Wat meent u eigenlijk?"

„D-dat v-vat!" herhaalde heer Bommel gejaagd. „Rol het weg! Urgje gaat huilen en dan zal het ontploffen!"

„O nee", zei assistent Pieps. „Ik heb het net aangesloten en het ontploft alleen wanneer de trilling weer begint; eerder niet."

„Maar", riep heer Ollie uit, „begrijpt u dan niet, dat die trilling begint wanneer Urgje gaat huilen?"

Hij keek wanhopig om zich heen. Maar op de gezichten van de geleerden las hij slechts bot onbegrip en in het gezwollen lijfje van Urgje duidde een aanzwellend gegier op een naderende huilbui. Vertwijfeld sprong heer Ollie voorwaarts, zodat de apparatuur en de assistent terzijde werden geslingerd. Zonder daarop te letten stortte hij zich op het vat met springstof en duwde het met grote kracht van Urgjes knieën af, zodat het bolderend door het landschap bewoog.

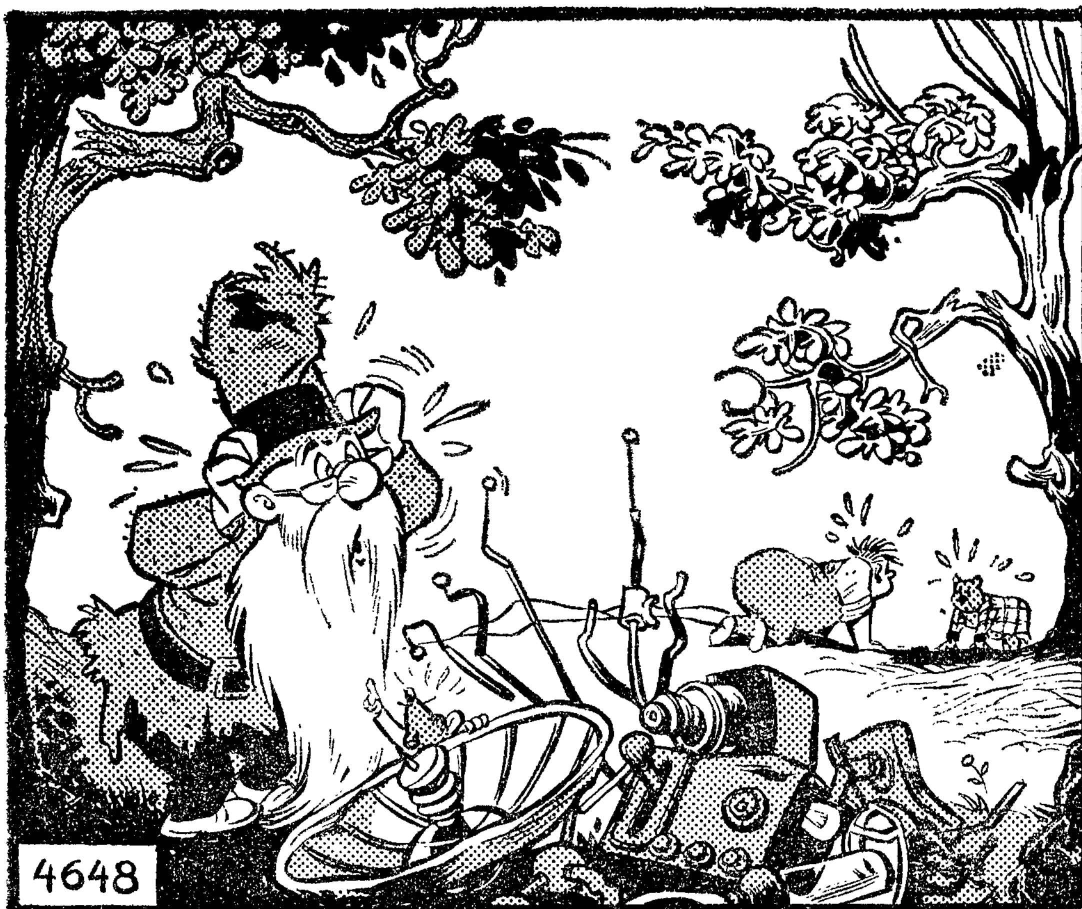
„Oeaaoeaah!" krijste het ventje met een door tranen verstikte stem. „De knal! Urgje wil de knal!"

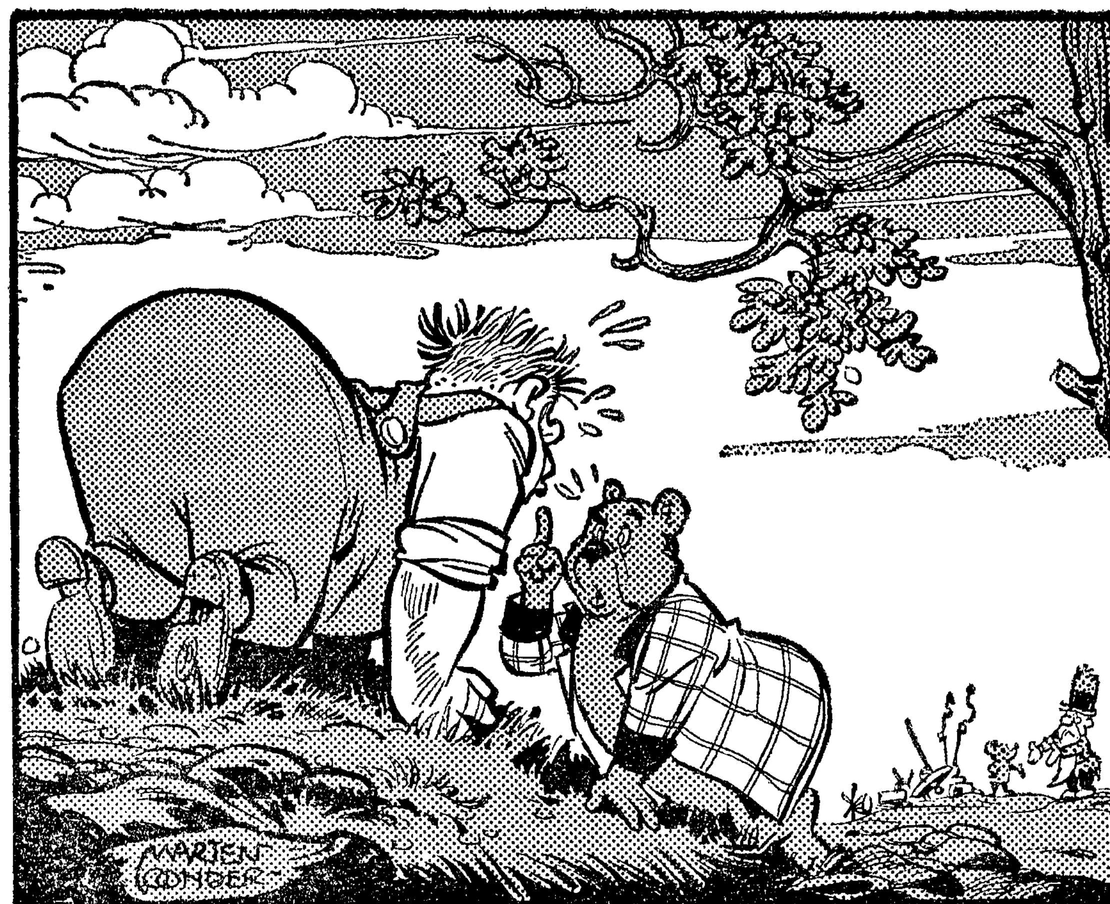
Nu, zoals gewoonlijk kreeg het zijn zin. Want op het moment dat zijn geschrei ongeremd over de heuvels schalde trad het gevallen apparaat in werking. De bel begon te rinkelen, een elektrische stroom bracht het onstekingsmechanisme in werking en voordat de professor de tijd had om: „Praw!" te roepen ontplofte de lading.

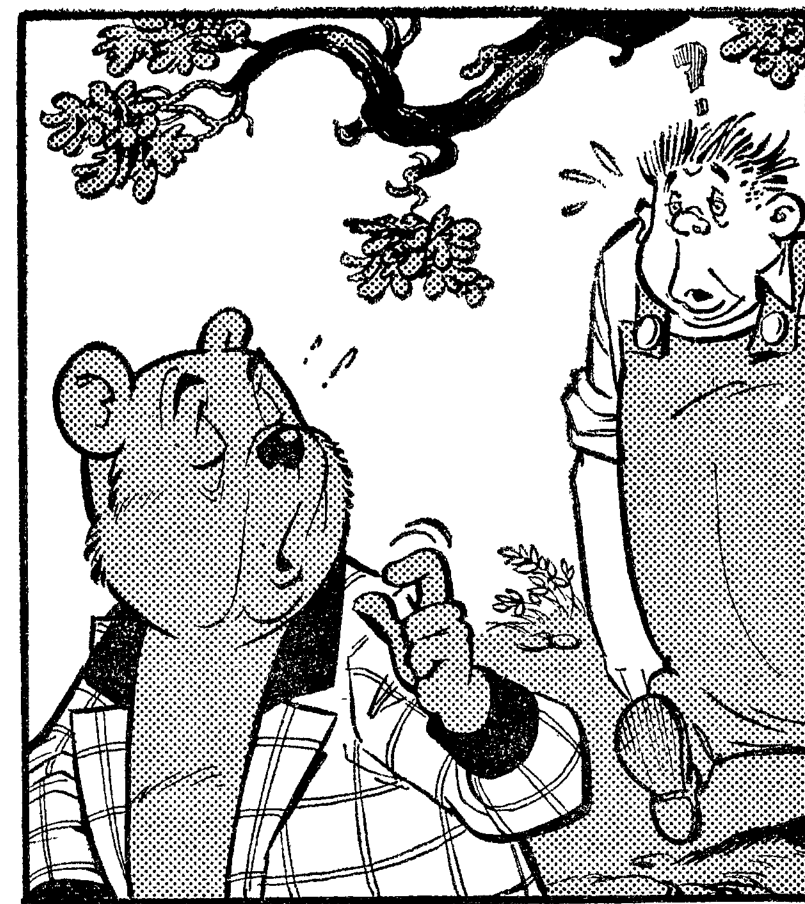
Het was een grote explosie die een diepe trechter in het landschap sloeg. Maar gelukkig was het fust al voortrollende in een kuil beland zodat de grootste kracht van het gebeuren aan de omstanders voorbij ging. De schade bleef dan ook tot zware hoofdpijn en kneuzingen beperkt.

„Welk ene zwijnerij!" prevelde professor Prlwytzkofsky die als eerste de ogen opsloeg. „Dat schreit en dat weent en dat stolpert door de kostelijke modulator heerom... Hoe kan men zo wetenschappelijk arbeiden? Maar gelukkigerwijze duurde het fenomeen slechts kort."

Nu, dat was waar. Urgje had zijn huilen gestaakt toen hij de knal hoorde en nu lag hij daar met een gelukkige glimlach op zijn trekken.

Professor Prlwytzkofsky krabbelde overeind en zette zorgzaam zijn geschonden hoed op de schedel.

„Praw!" sprak hij, verbitterd op de gevallen apparatuur toetredende. „Der luml heeft ja alles omheer geworpen. Nu is al onze moeite nog nutloos geweest."

„Alles voor niks", prevelde zijn assistent bleek. „De zaak is op de verkeerde plek ontploft. De oorsprong van de supersonische trilling is niet geraakt, professor."

„Wij vangen opnieuw aan, mijnheer Pieps!" hernam de geleerde. „De wetenschap kent geen wijken — en de bron der trillingen moet uitgepoetst worden. Anders dreigt een gans groter ramp."

„De aarde kan wel in stukken breken!" mompelde de ander. „En dan praat ik nog niet eens over mijn hoofdpijn. Ach, had ik maar medicijnen gestudeerd."

„Die hoofdpijn is vreselijk", sprak heer Bommel, die nu ook overeind kwam. Hij opende duizelig de ogen en staarde in de bleke blikken van Urgje.

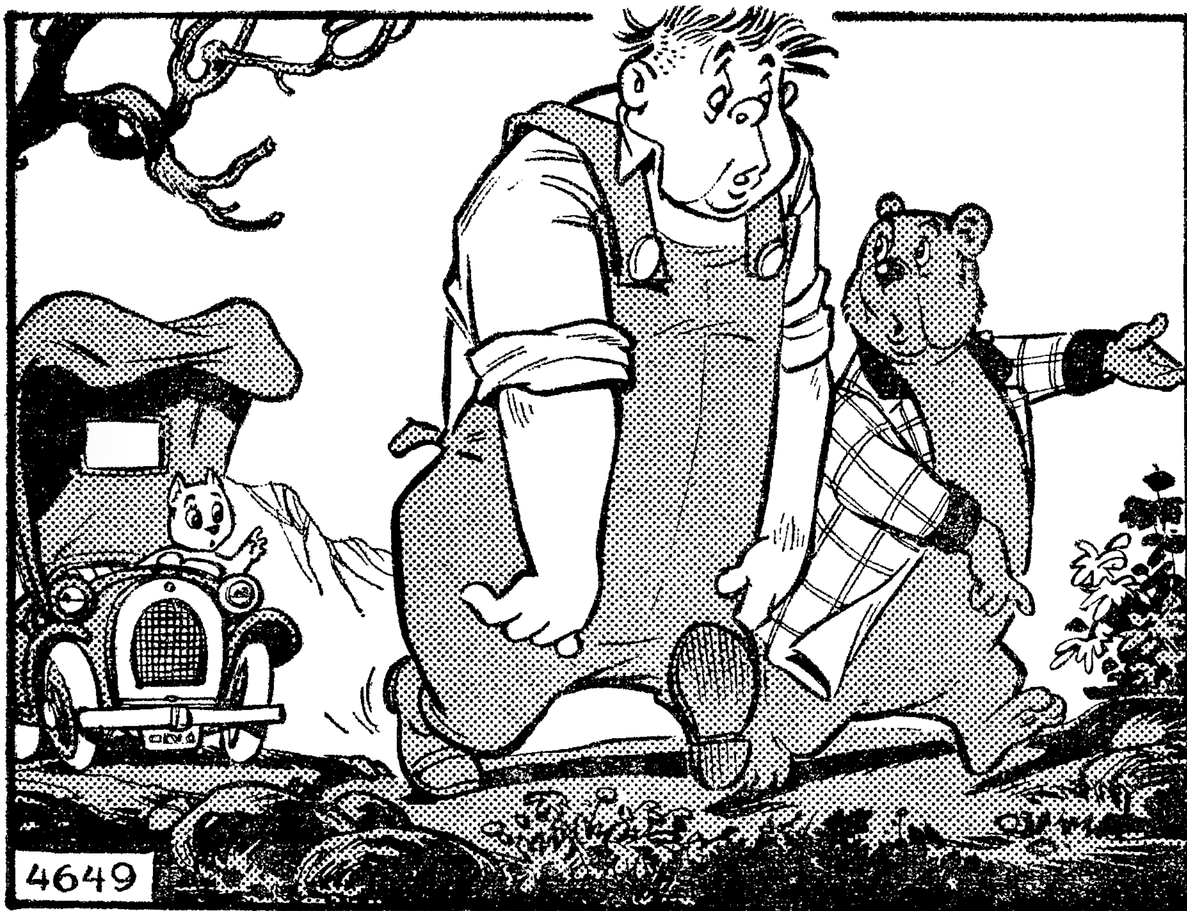
„Huh?" vroeg het ventje.

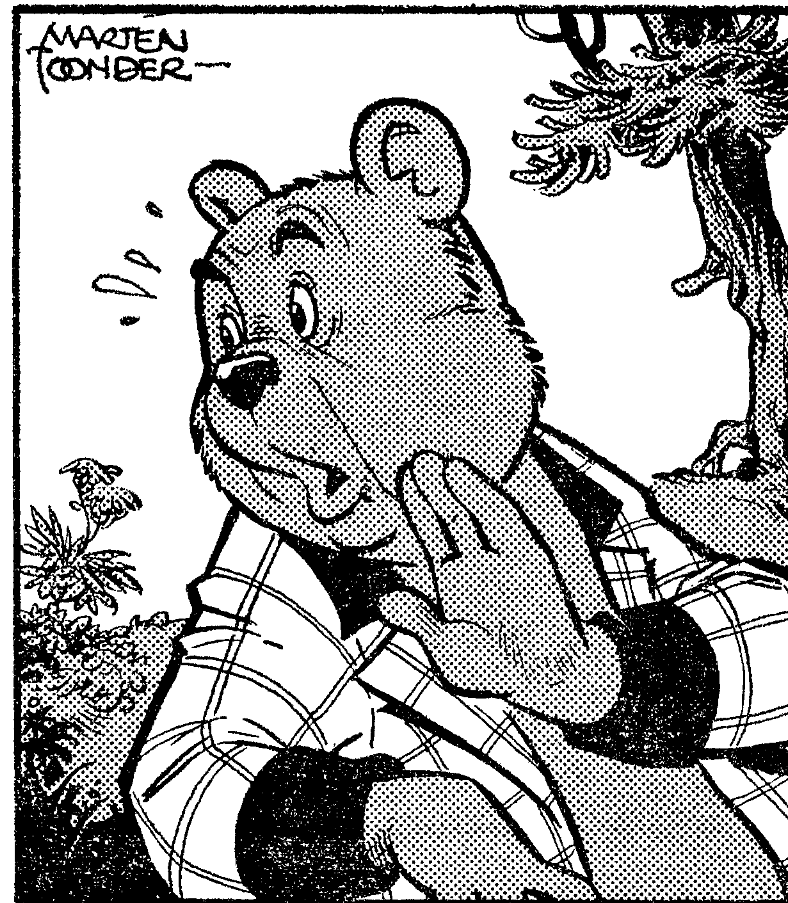
„Ja!" riep heer Ollie uit. „Hoofdpijn! Door jouw gehuil! Dat moet uit zijn!" Hij slikte moeilijk en streek zich voorzichtig over de schedel. „Daar moet een einde aan komen", besloot hij met omfloerste stem.

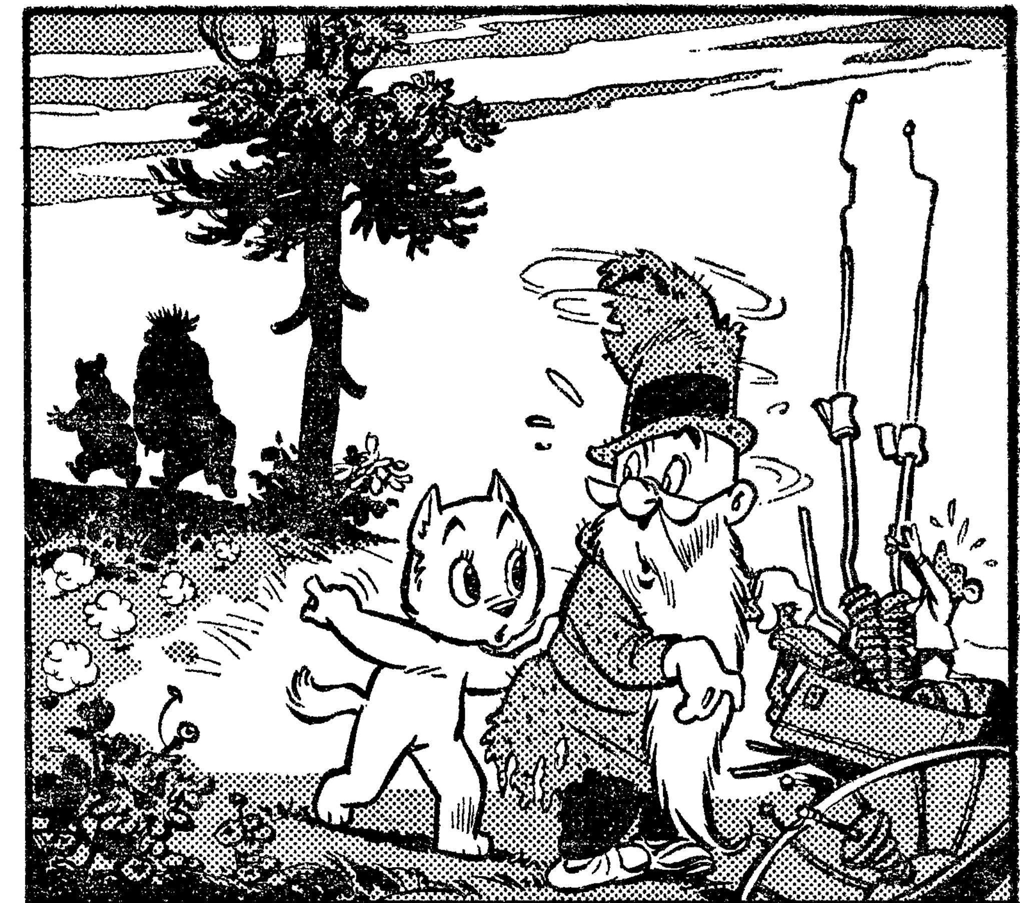
„Vaderhand!" stelde Urgje voor. „Ik wil vaderhand!"

Dit verzoek riep herinneringen in heer Bommel wakker.

„Juist!" zei hij opstaande. „Dat is het! Ik zie mijn plicht, jonge vriend. Terwille van jou en je familie zal ik over mijn bezwaren heenstappen. Ik zal je laten delen in de lessen van mijn goede vader, als je begrijpt, wat ik bedoel. Kom mee!"

Een vredige uitdrukking spreidde zich over Urgjes wezenstrekken en hij voegde zijn passen naar die van heer Ollie.

„Vaderhand?" vroeg hij onder het gaan.

„Juist", verklaarde heer Bommel. „Ik heb besloten om je opvoeding ter hand te nemen, jonge vriend. We trekken thans de natuur in. Want in de ontplooiing van je karakter mag ik niet gehinderd worden door allerlei verpappende familieleden en vrienden. Eenzaamheid en ontbering zullen je stalen. Het voorbeeld van een heer zal je daarbij tot steun zijn en slechts de lessen die mijn goede vader mij gaf zullen je lesmateriaal vormen".

Zo sprekende naderde hij de Oude Schicht en Tom Poes die zich nog steeds in het voertuig bevond ving die laatste woorden op.

„Heer Ollie!" riep hij ongerust. „Waar gaat u naar toe?"

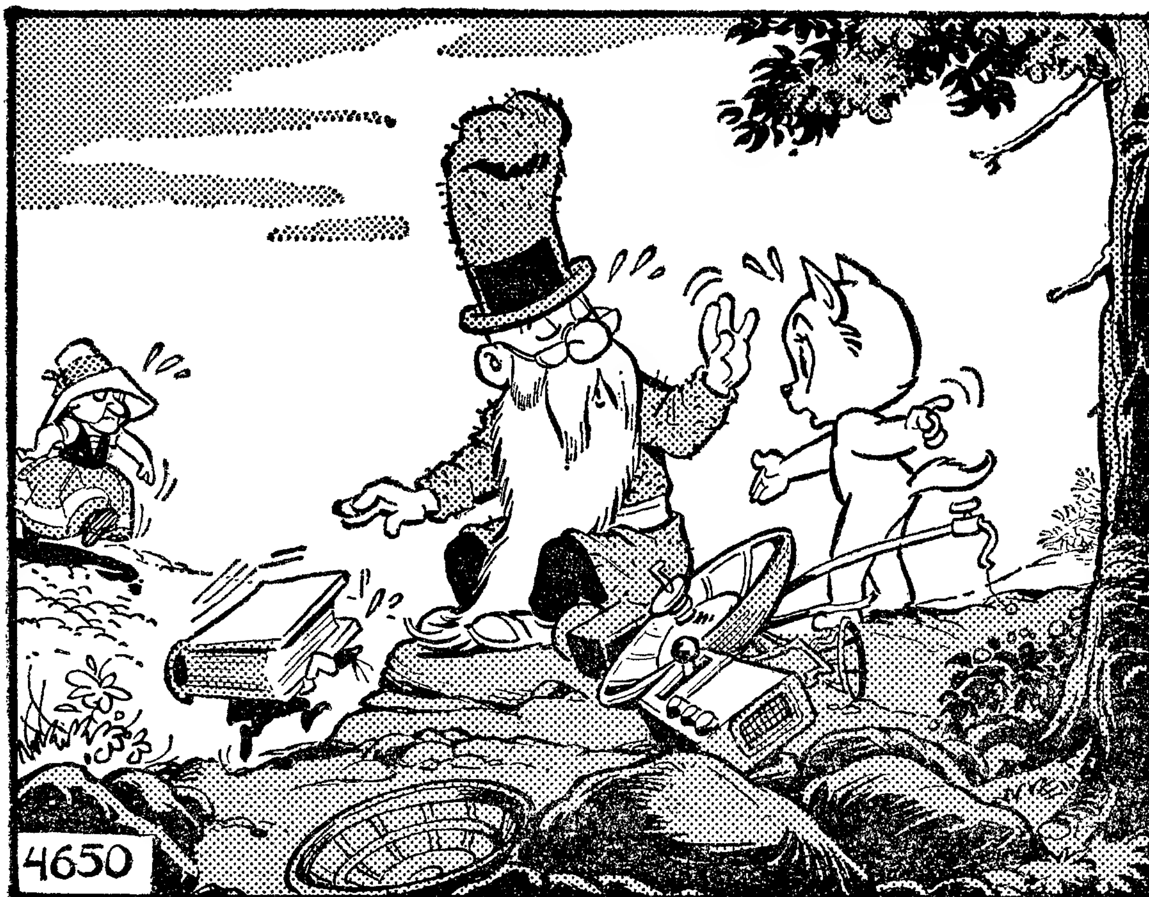
„Dat is nog onzeker", verklaarde heer Bommel, zich omwendend. „Ik ga het Urgje-probleem oplossen en daarbij zal de natuur de leerschool zijn. Ik ga een man van deze lummel maken; stoor me dus niet!"

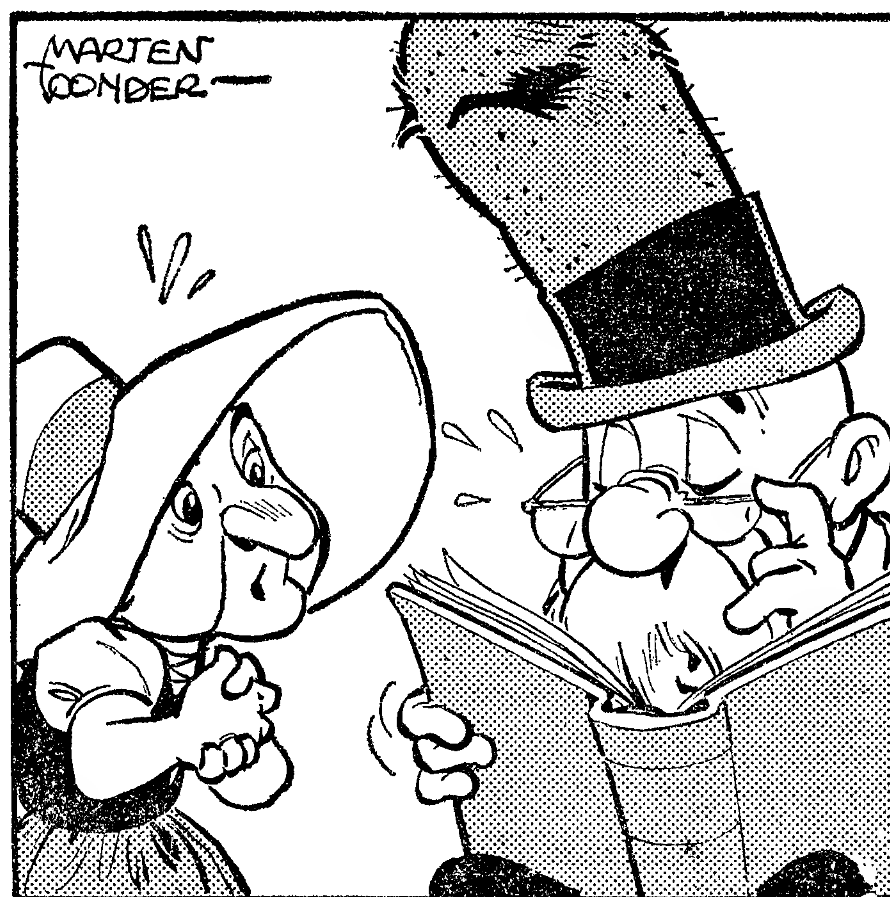
Tom Poes staarde het verdwijnende tweetal een ogenblik sprakeloos na. Toen klom hij haastig uit de auto en liep naar de geleerden die reeds weer bezig waren de apparatuur te herstellen.

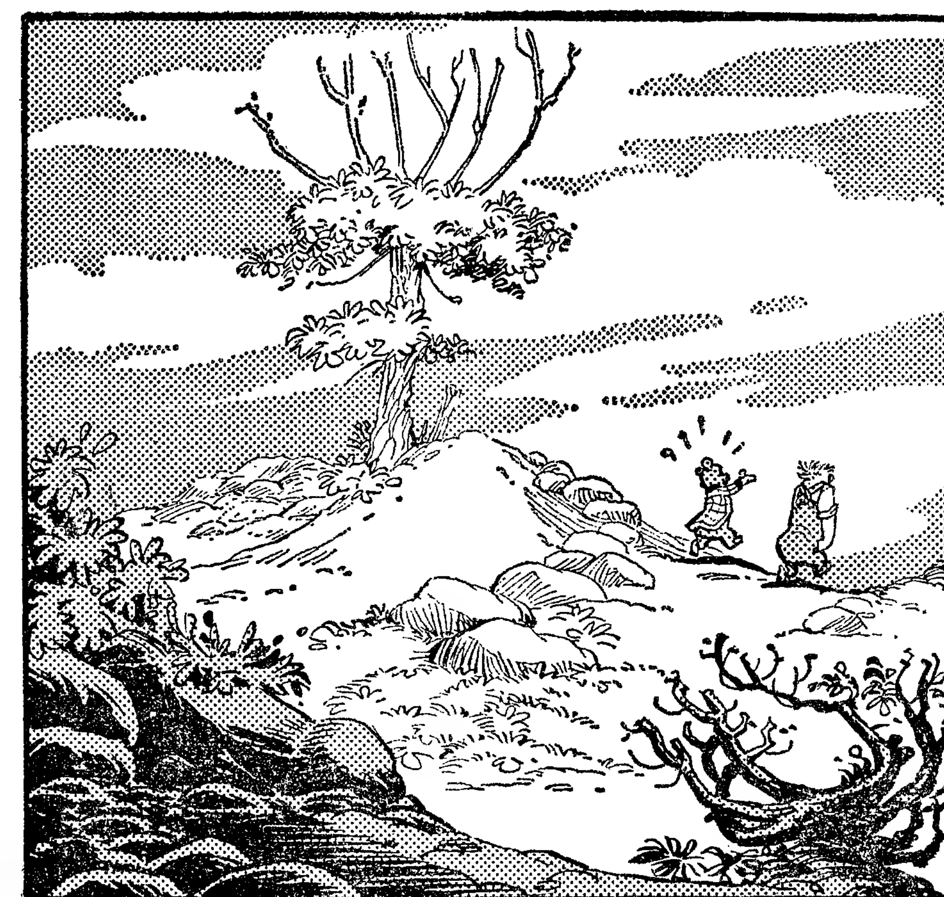
„Prof" riep hij uit. „U moet me helpen die twee tegen te houden! Want. . . ."

„Praw!" sprak de professor verstoord. „Stoort u me niet, mijnheer Poes! Ik duld gene schreiende en wenende omheerstolperaars meer in mijn arbeid! Want dan kan ik het vraagstuk van de supersonische trilling niet oplossen!"

„Maar dat vraagstuk loopt dààr!" riep Tom Poes ongeduldig uit. „Urgje is de bron van die trillingen We moeten iets doen, want als heer Ollie hem gaat opvoeden zal hij weer gaan huilen en dan gaat het verkeerd!'

Professor Prlwytzkofsky wierp een onthutste blik op Tom Poes Toen ging hij zuchtend zitten en wenkte kalmerend.

„U spreekt daar", zo verklaarde hij, „onwetenschappelijke waanzin! Zo een dommer jongen als dezer Urg persoon kan gene supersonische trillings ten gehore brengen. Uit! Luistert u thans naar Schimls Flaptrul-theorie, dat verzet de zinnen. Mijnheer Pieps, geeft u mij het boek eenmaal aan, bid ik u".

De assistent gehoorzaamde en even later neuzelde de stem van de geleerde door het stille dal.

„Maar al te dikwijls", zo las hij, „is de aanpak zwak en week. Vele moeders verwennen hun 12-jarige kinderen ...."

Op dat moment werd hij gestoord door Urgjes moeder, die hem al zoekend benaderde.

„Waar is Urgje?" vroeg het vrouwtje.

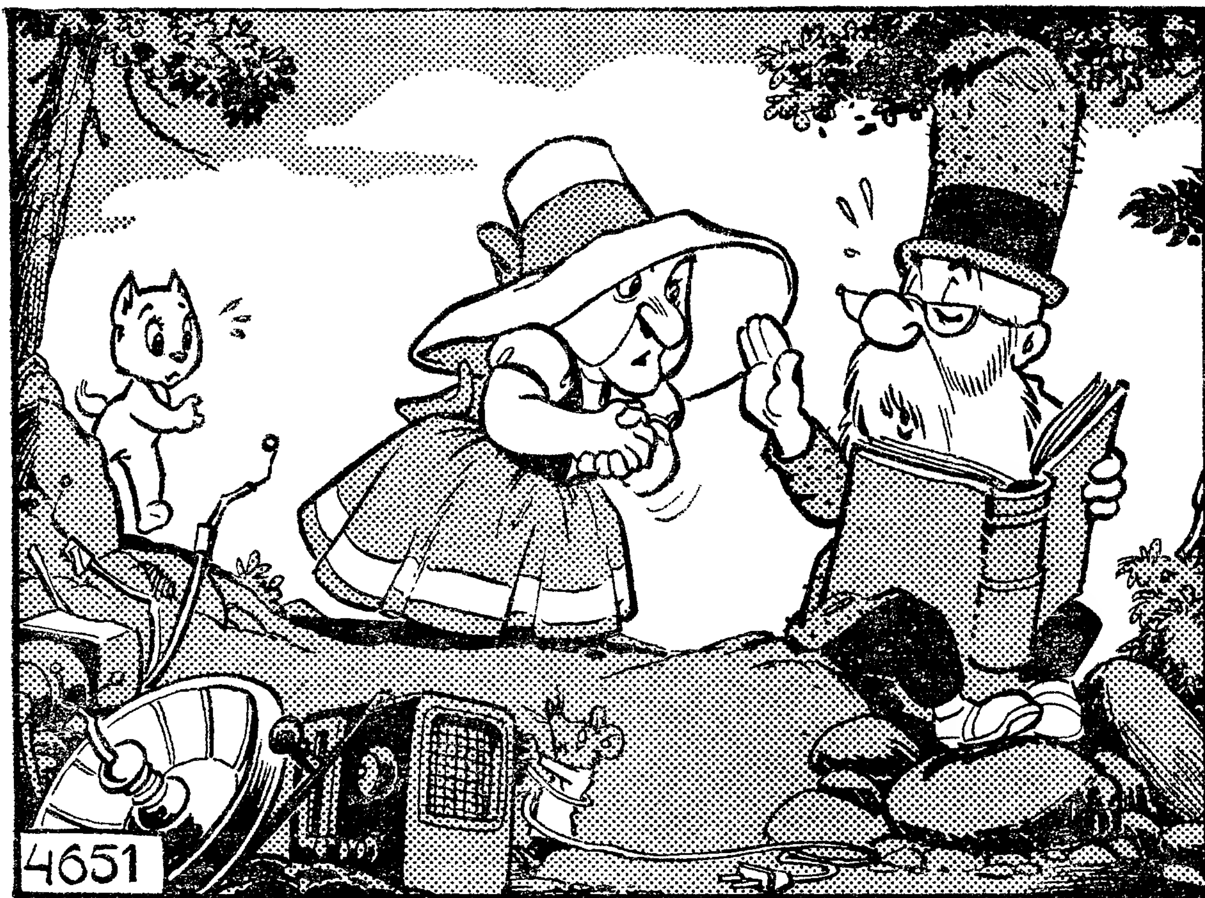
„Zoals we hebben gezien" vervolgde de geleerde met stemverheffing, „heeft de menigte dezelfde eigenschappen als een kind van die leeftijd. En de overheid is meestal gelijk te stellen met de moeder, die haar spruit bederft door angst, toegeeflijkheid en verkeerde zorgzaamheid ...."

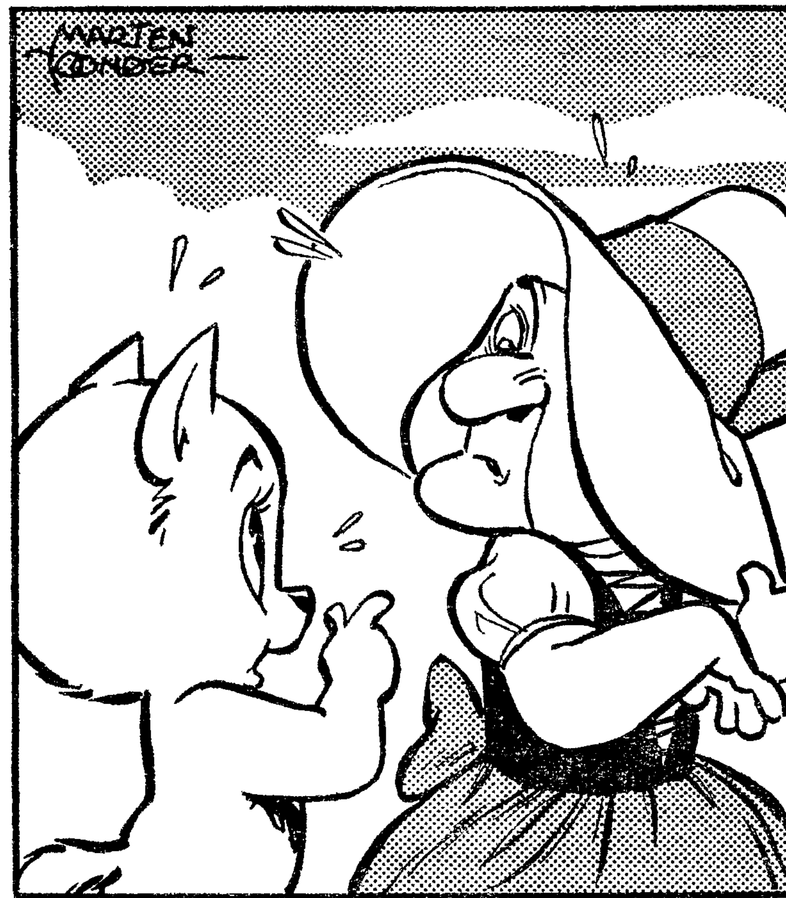
„Waar is Urgje?" herhaalde het wijfje. „Het is tijd voor zijn papje; maar nu is hij er niet. Waar is hij gebleven?"

Nu, zoals we weten liep het ventje door de eenzame natuur om onder leiding van heer Ollie een man te worden.

„Het is uit met het verwennen!!" sprak zijn leermeester. „We zijn nu bij moeders pappot vandaan en huilen heeft geen zin meer. Heb je dat begrepen?"

„Pap", prevelde het kereltje en er klonk iets verdrietigs in zijn stem.

„Waar is Urgje?" vroeg het vrouwtje. „Daarnet was hij hier

„Praw", sprak de geleerde terwijl hij zuchtend zijn boek liet zinken. „Uw Urg-persoon interesseert mij gans niet. Ik heb een supersonischer trilling aan de kop en dat is wichtiger".

„Maar we hebben geen springstof meer, professor", bracht de assistent in het midden. „Die is ontploft!"

„Waar is Urgje toch?" herhaalde het mensje handenwringend. „Wat is er ontploft? De uk heeft toch niet "

„Nee hoor", zei Tom Poes sussend. „Urgje is met heer Bommel meegegaan want die wil hem opvoeden. De vaderhand, u weet wel".

„O", hernam het wijfje en ze klaarde een weinig op. „Denkt u dat meneer Bommel goed voor hem is? Hij was soms wat ruw en daar kan de lekkere puk niet tegen. Hij huilt zo gauw, hè?"

„Dat weet ik", verzekerde Tom Poes. „Daarom ga ik er achter aan. Want de vraag is niet of heer Ollie goed voor Urgje is, maar of Urgje goed voor heer Bommel is "

„Ik bid u, mijne heerschappen!" riep nu de professor met schallende stem. „Kan het hier niet een beetje rustig zijn?! Immer schreit en brult men door mijne wetenschappelijke gedanken. Zo kan ik gans niet arbeiden "

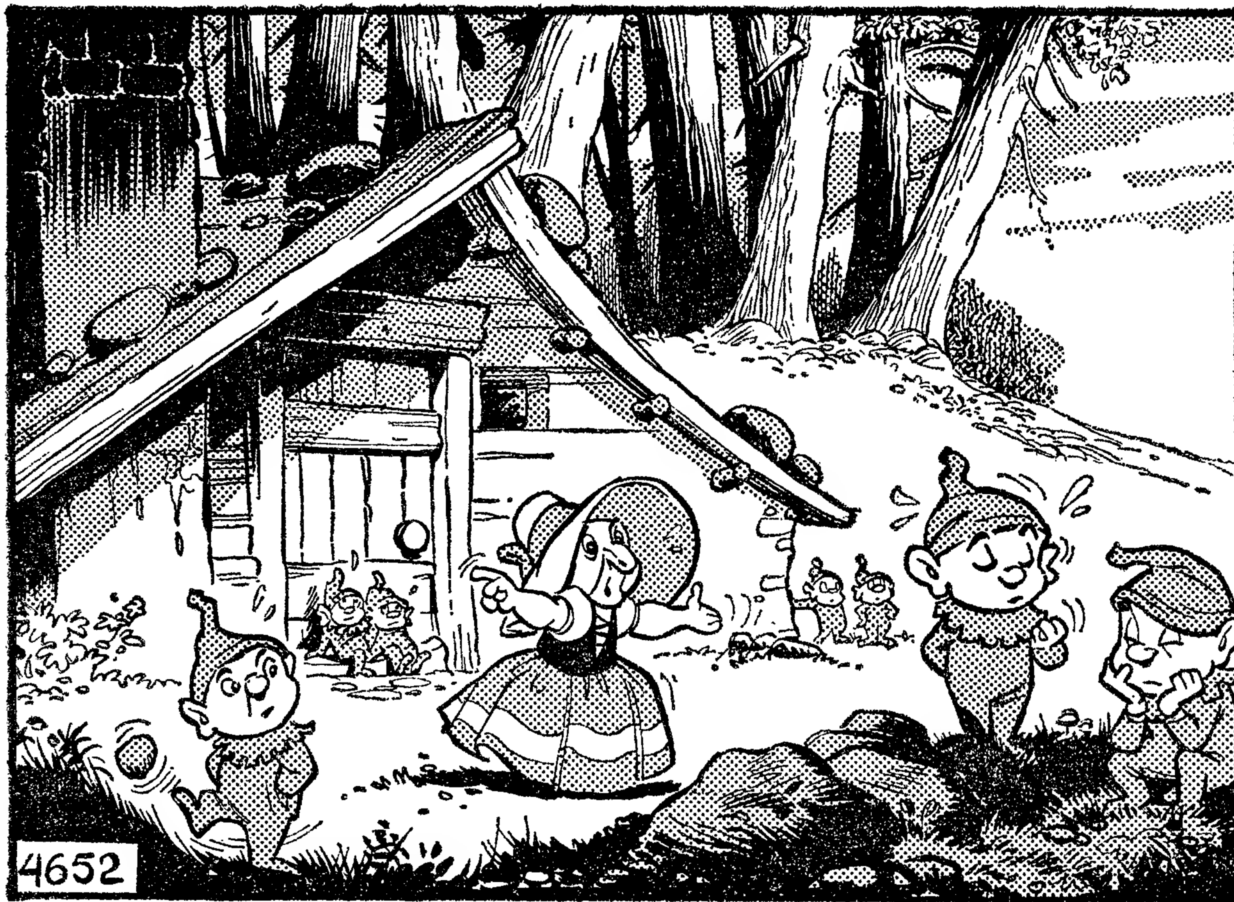
„U denkt te veel aan dat Flaptrul boek", mompelde de assistent met zacht verwijt. „Dat heeft hier niets mee te maken. We moeten springstof hebben om de boel hier op te blazen".

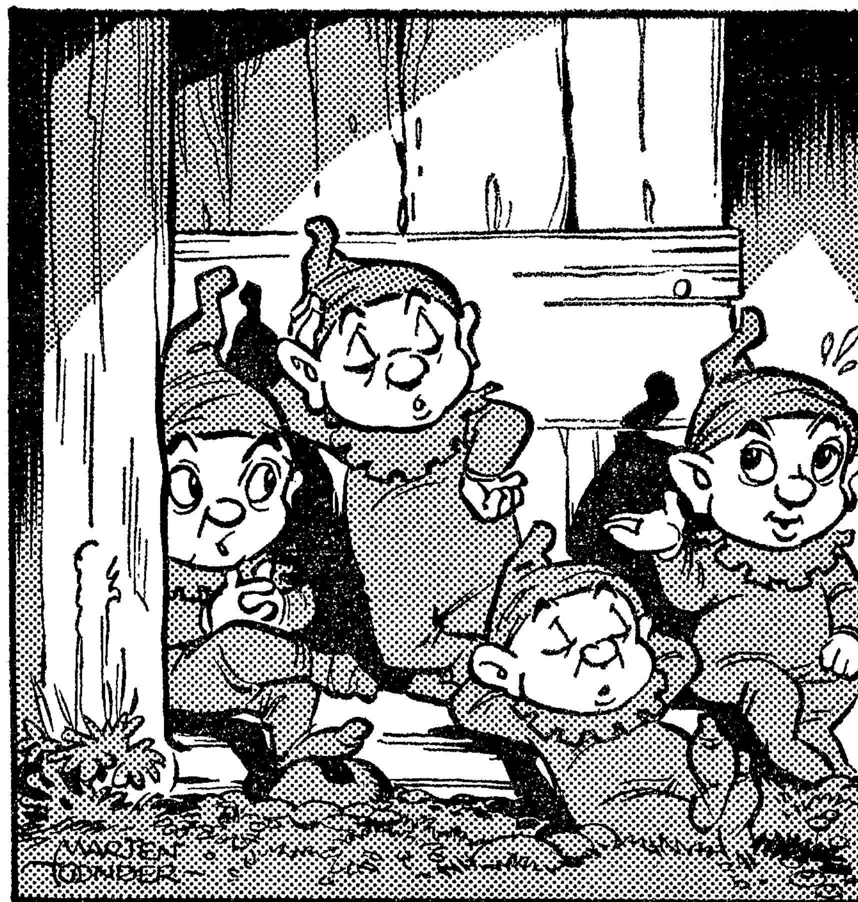
„Ik ga al", zei Tom Poes. „Steun kan ik hier toch niet krijgen."

„Graag", zei het vrouwtje. „Zeg maar tegen Urgje, dat zijn pap klaar staat, dan komt hij wel mee".

De professor keek de verdwijnenden nors na en wendde zich tot zijn assistent.

„Praw!" sprak hij. „Waar wacht u op, mijnheer Pieps? Waarom gaat u geen vat springstof halen?"

Het vrouwtje begaf zich bekommerd naar de schamele hut waar haar oudste zoons haar opwachtten.

„Waar is Urgje?” vroeg Hoppenkwintel. „De pap is gaar”.

„Hotterkwoot heeft een mooie kerfpartij van beukenhout gemaakt”, vulde zijn broer aan. „Waar is de bijl?”

„Ach jongens”, riep de moeder smartelijk uit. „Urgje is met meneer Bommel meegegaan om een vaderhand te halen. Het lekkere dier is weggelopen zonder zijn papje — en daar heeft het om deze tijd zo’n behoefte aan. Jullie moeten hem gaan zoeken en hem thuis brengen!”

Nu veranderde de houding van de broertjes echter.

„Is Urgje weggelopen?” herhaalde Herrowindus oplevend en Hoppenhort sprak: „Misschien is het wel goed voor Urgje, moe; er eens helemaal uit. Laten we hem maar laten gaan”.

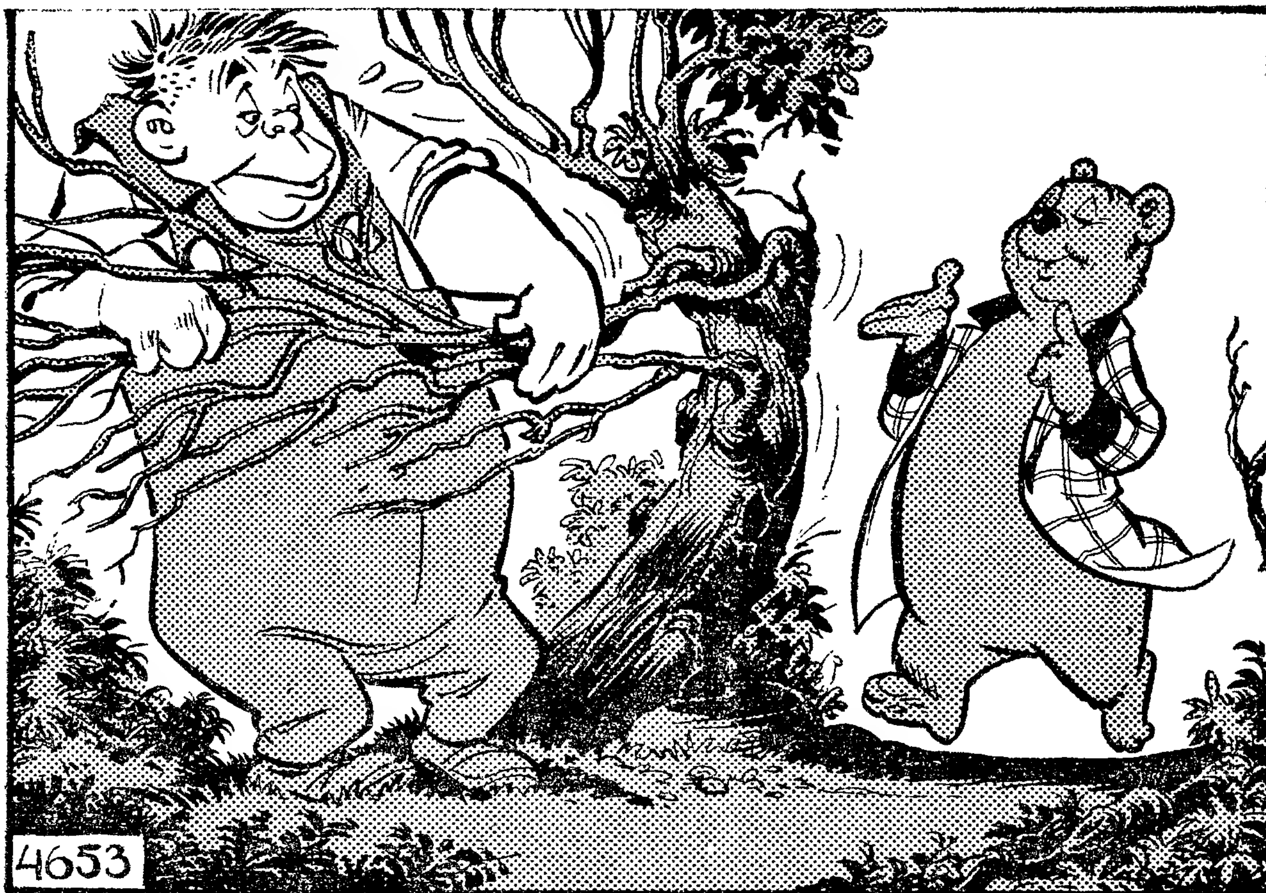
Hij ging op zijn gemak op de drempel zitten, waar Hot en Her zijn voorbeeld volgden.

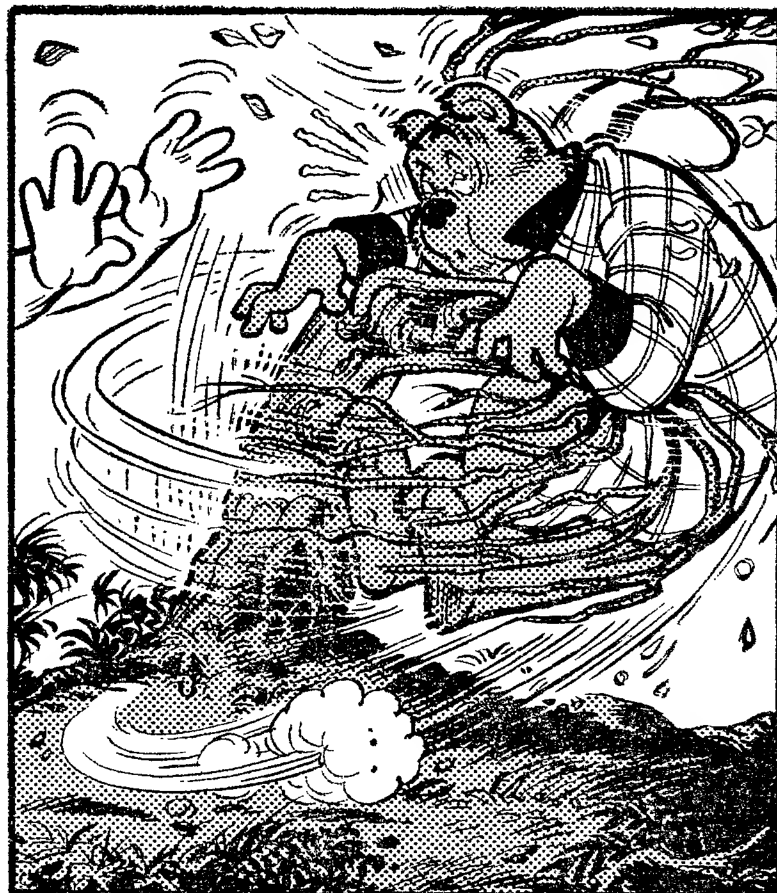
„Maar jongens toch!” riep het mensje ontdaan, „hebben jullie dan geen hart?”

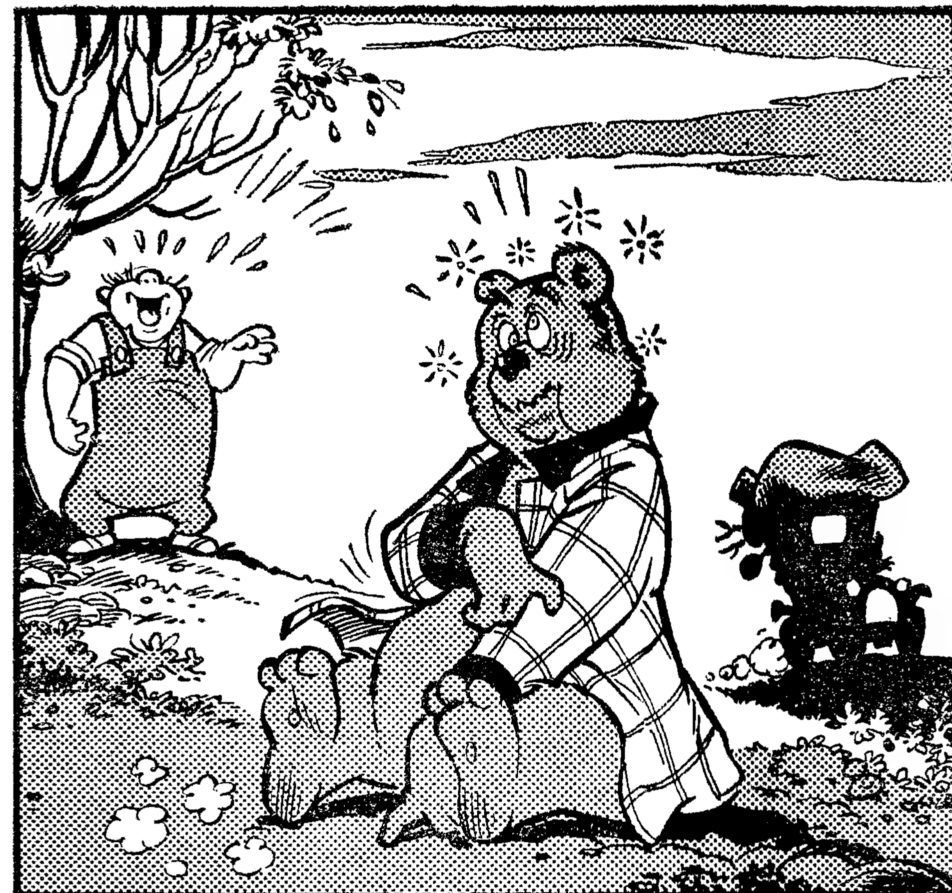
„Urg is groot genoeg”, hernam nu Hotterkwoot met plotselinge flinkheid. „Nu kan ik eindelijk eens iets maken, dat niet wordt stukgeslagen. Laat hem nu maar, moe”.

De moeder was geheel ontdaan. Sprakeloos keek ze haar kinderen beurtelings aan, doch op alle gezichten las ze slechts opluchting of onverschilligheid.

„Zou dat nu wel goed zijn?” riep ze tenslotte betraand uit. „Zo’n ventje in de wrede wereld? En het huilt zo gauw; dat weten jullie toch? Hoe moet dit aflopen?”

Heer Bommel wandelde monter door het landschap terwijl hij de tijd kortte met het verhalen van leerzame lotgevallen uit zijn jeugd. Die kruidde hij met opmerkingen van zijn goede vader en hij vond dat zelf zo onderhoudend dat hij schik in zijn taak begon te krijgen.

Urgje sjokte zwijgzaam naast hem, doch toen zij een boom met laaghangende takken naderden haastte hij zich voorwaarts om het gewas terug te buigen.

„Kijk", sprak heer Ollie tevreden, „dat mag ik graag zien. Mijn lessen beginnen al vrucht te dragen. Ga zo door, Urgofrodel, dan komen we er wel. Beleefdheid tegen ouderen is een belangrijk ding in het leven; ik merk dat je goed hebt opgelet!"

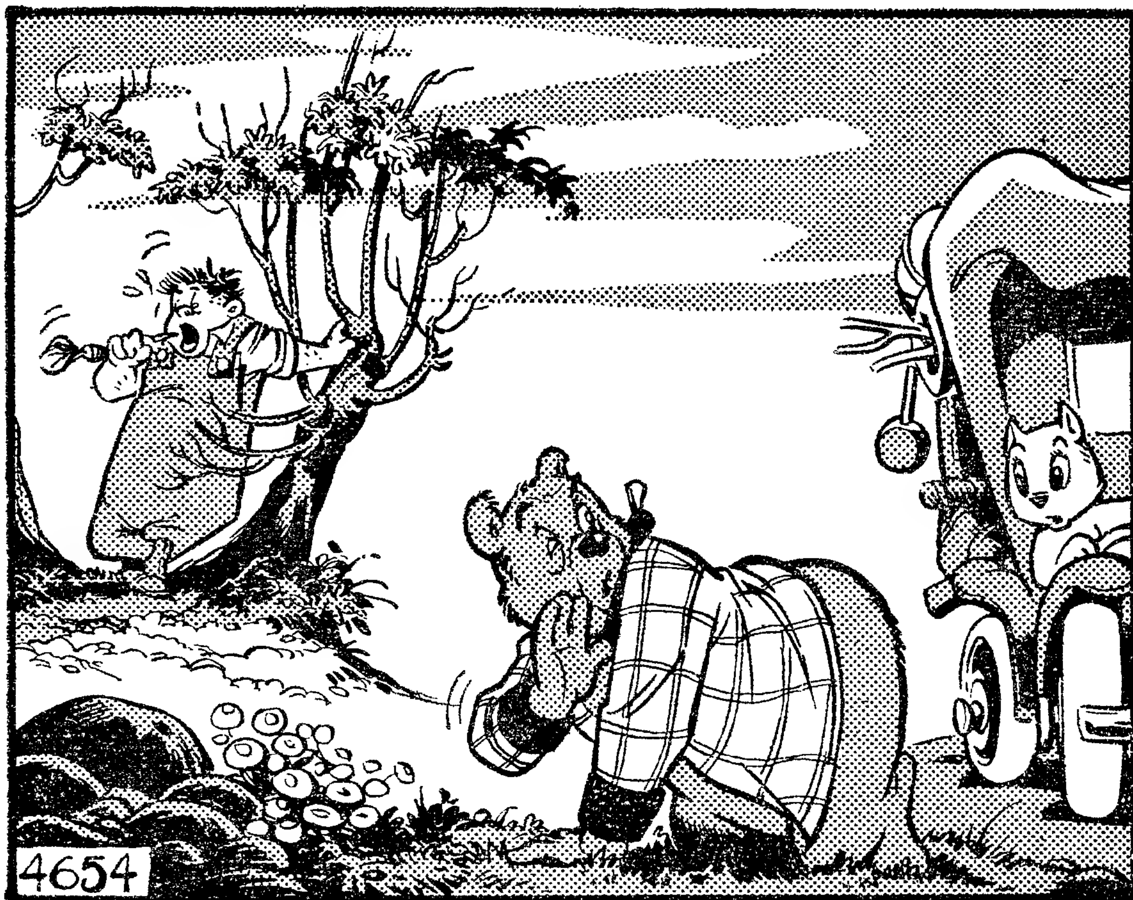
Zo sprekende meende hij de boom te passeren, doch nu liet Urgje de stam, die hij met grote kracht had teruggebogen, plotseling los.

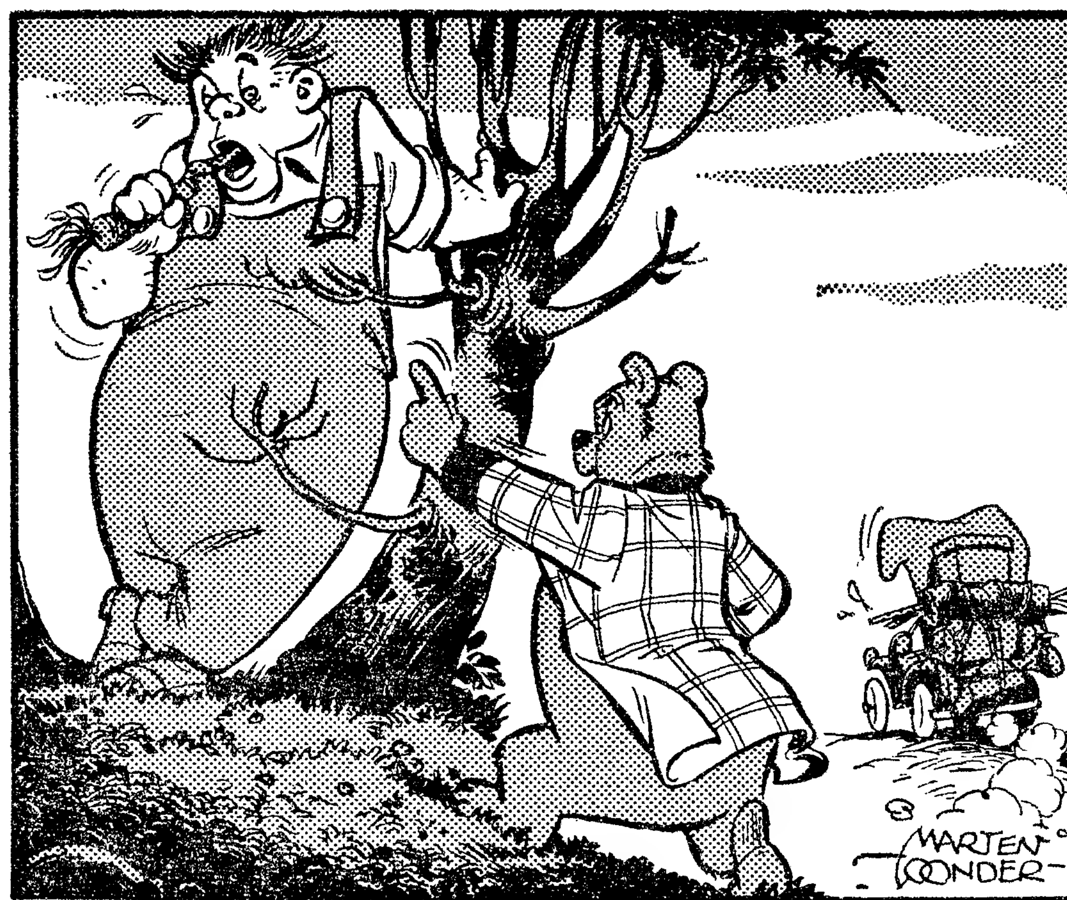
De gevolgen waren akelig. Want het groeisel zwiepte gierend terug en veegde de voortschrijdende heer van het terrein af. Een eindweegs bewoog hij zich in zittende houding door de lucht om daarna met een doffe bons op de grond te belanden.

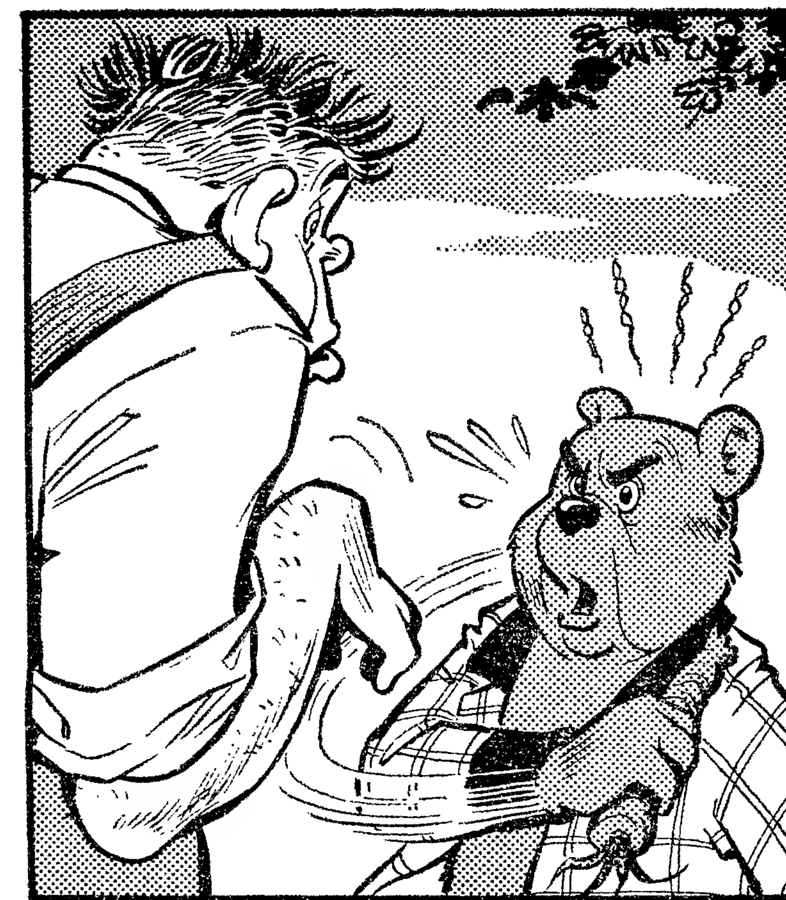
Door het gebeurde was hij geheel de kluts kwijt, doch toen de sterretjes waren verdwenen en de fluittonen in zijn hoofd waren weggestorven drong het gelach van Urgje tot hem door. Dit was echter niet het enige geluid dat de landelijke stilte verstoorde! In de verte zwol het gebrul van een afgezaagde uitlaat aan en daar naderde de Oude Schicht over een heuvelrug.

Het was Tom Poes, die het spoor van de opvoeder gevolgd had en nu met grote snelheid naderde.

„Het is al zover", dacht hij. „Ik ben net op tijd".

De Oude Schicht stopte met piepende remmen en Tom Poes boog zich bezorgd uit het voertuig.

„Hebt u zich pijn gedaan?” vroeg hij vriendelijk.

„Huh?” mompelde heer Ollie. „Hij boog zich voorover en scharrelde moeizaam overeind.

„Nu nog mooier!” hernam hij. „Niet ik heb mij pijn gedaan, als je begrijpt wat ik bedoel. Dat deed die lummel daar! Die vlegel, Urgofrodel! Maar ik zàl hem! Nu gaat er anders worden aangepakt!”

„Laat het nu maar”, zei Tom Poes. „Kom mee, heer Ollie, dan rijden we verder en dan gaan we ergens kamperen waar alles prettig en rustig is”.

Op deze woorden verscheen er een koppig trekje op heer Bommels gelaat.

„Oho, dan ken je mij slecht!” zo sprak hij. „Ollie jongen, maak af, wat je eenmaal begonnen bent, zei mijn goede vader altijd — en daar houd ik mij aan. Ik heb een moeilijke taak op mij genomen en die ga ik afmaken. Neem daar een voorbeeld aan, jonge vriend. Laat ik dit slappe gepraat niet meer van je horen en scheer je nu weg”.

Tom Poes wist, dat verder aanhouden op dat moment nutteloos was. Hij keerde verbitterd het voertuig en reed terug om een betere tijd af te wachten.

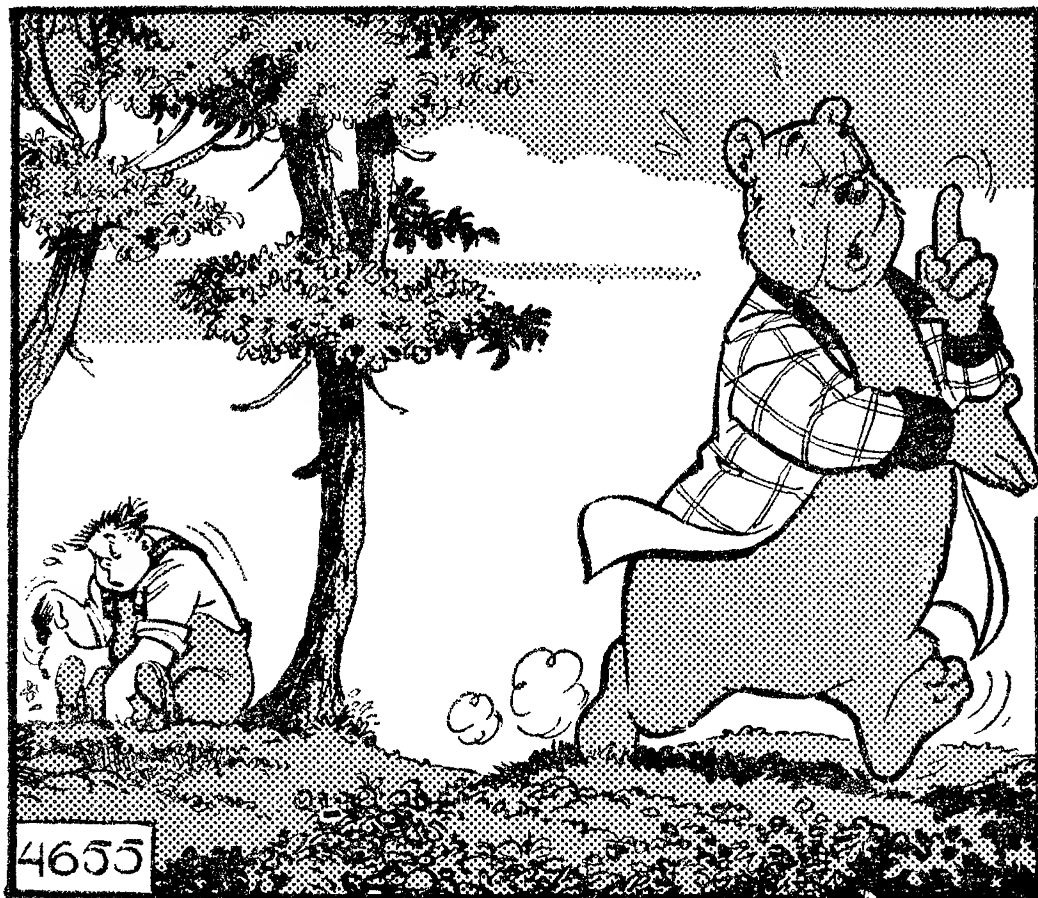
Heer Bommel had intussen zijn jas rechtgetrokken en naderde opnieuw het heuveltje waar Urgje op een wortel stond te kauwen.

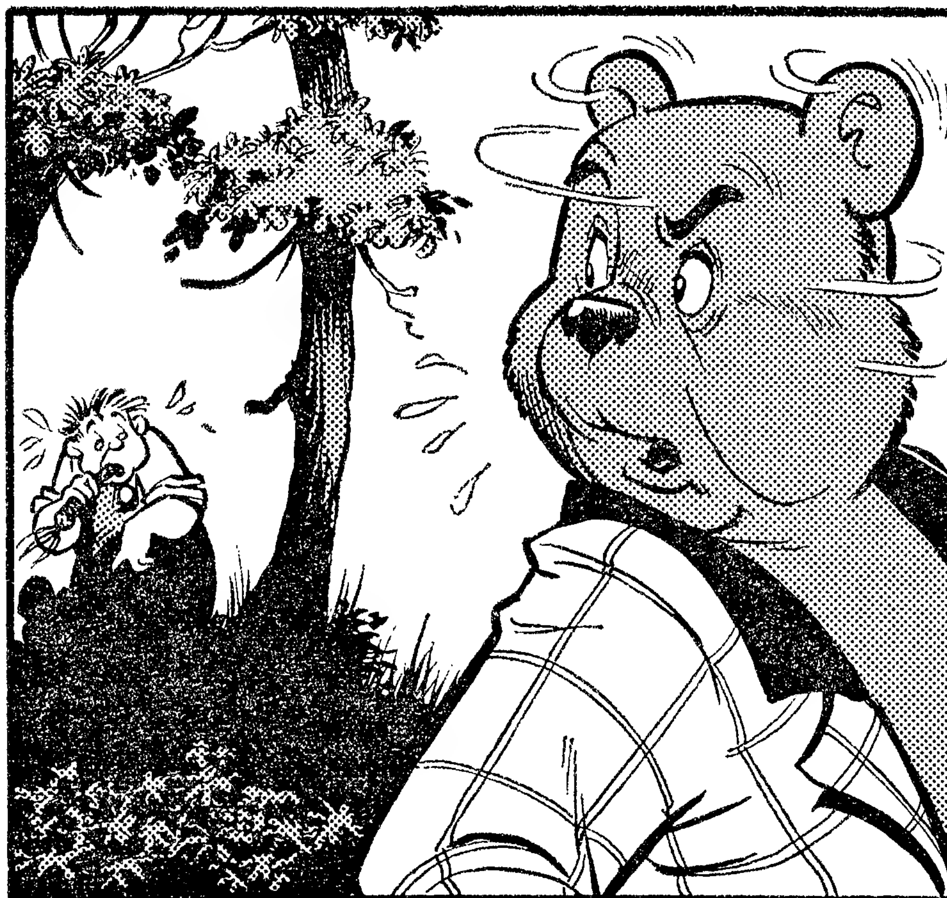
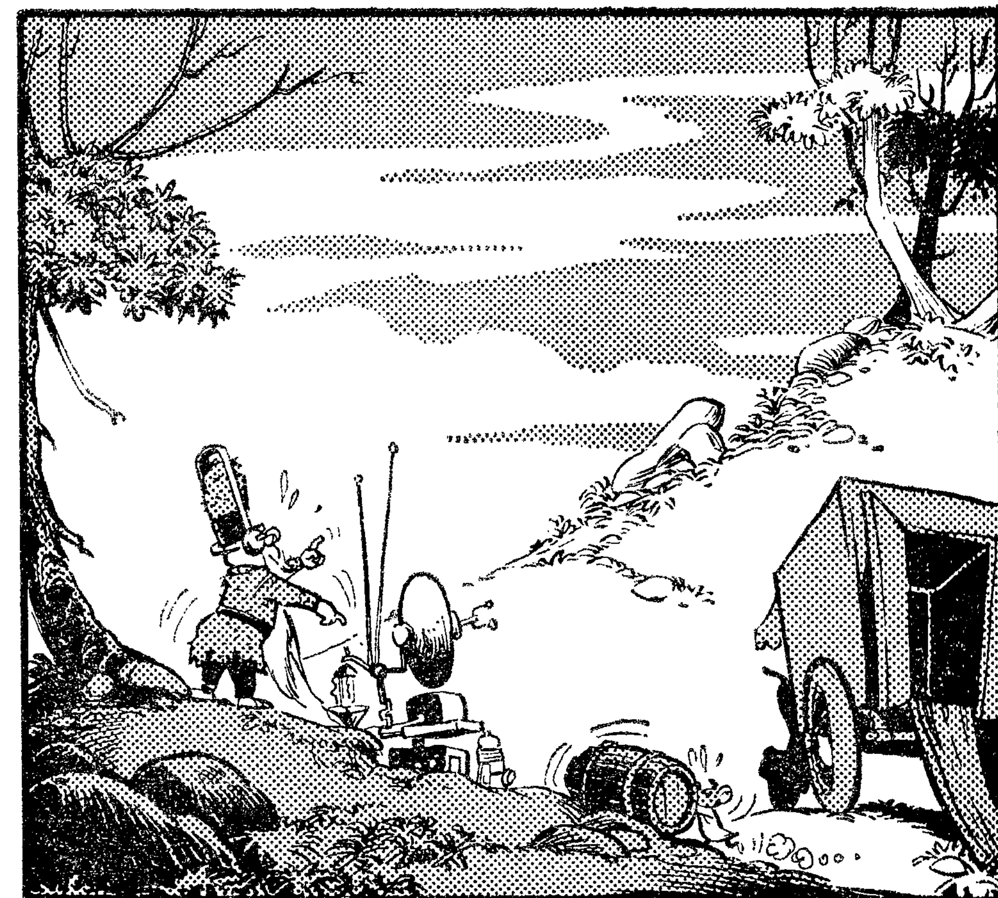
„Kom mee!” sprak hij kort. „Oom Olivier is boos op je!”

„Huh?” vroeg het ventje, luidruchtig etend. „Tjum, tjum!”

„Tjumtjum hè?” riep heer Bommel en met terugkerende drift greep hij de wortel uit Urgjes hand.

„Voor straf krijg je geen eten!” hernam hij. „Wie niet horen wil moet voelen. En geen gehuil; denk daar aan!”

„Kom mee!" sprak heer Bommel terwijl hij met grote stappen begon te lopen. „Ik zal jou eens anders aanpakken. Overal wordt gepraat over het jeugdprobleem, maar wat wordt er gedaan? In het geheel niets! En wanneer ik, als ervaren heer dan eens een voorbeeld wil geven komt men achter mij aan om mij tegen te houden. Het is héél treurig. Waar gaan we naar toe, vraag ik me af?"

Na deze woorden wierp hij een strenge blik opzij en nu merkte hij, dat hij alleen was.

Onthutst hield hij de pas in en keek om. Ver achter hem zat Urgje op de heuvel en beet knappend in een nieuwe wortel, die hij uit de grond had getrokken.

„Dat is het toppunt!" riep heer Ollie toornig uit. „Urgofrodel! Waar blijf je?!"

„Hier", zei het ventje met volle mond. „Urgje wil eerst eten". Hij zweeg even toen een invallende gedachte hem trof.

„Urgje wil pap!" voegde hij er toen aan toe en een verdrietig trekje verscheen rond zijn gevulde wangen.

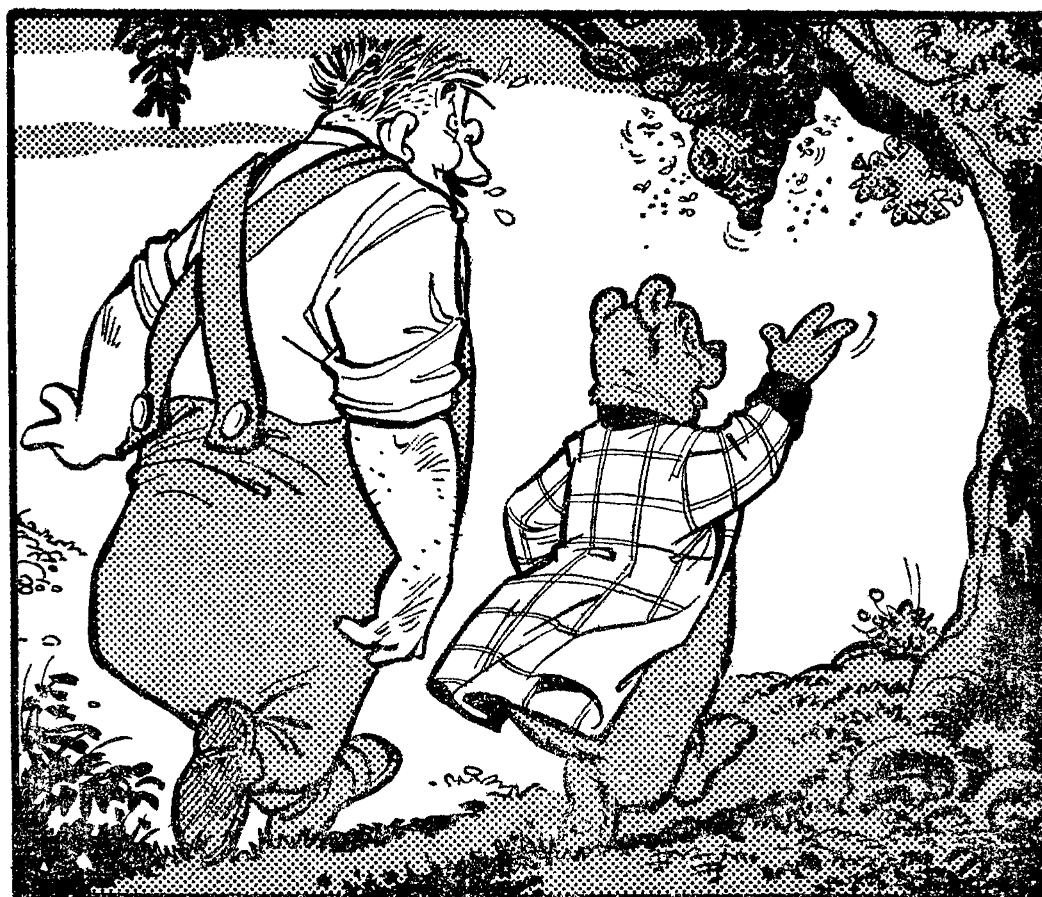
„Ik neem een klimmender spanning waar!" prevelde professor Prlwytzkofsky ongerust. Hij wendde zich tot zijn assistent die inmiddels weer met een nieuw fust was teruggekeerd en sprak:

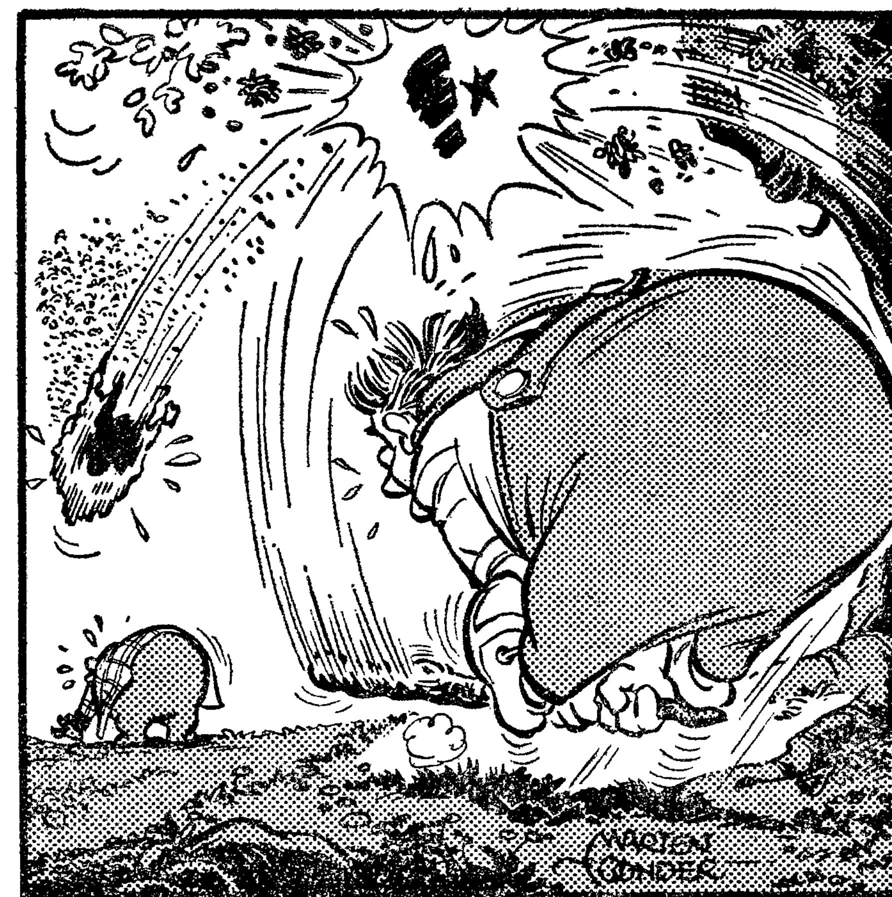
„Rept u zich, mijnheer Pieps. Sluit der springstof aan op der apparatuur, wat ik u bidden mag".

„K-komt er weer een tr-trilling?" vroeg de ander met dunne stem. „Dat moet dan wel de laatste zijn, professor! Ik ben daarnet langs de kloof gereden, u weet wel. En die is nog breder geworden!"

„Dat stemt!" verklaarde de geleerde nerveus. „Deze aard van blixsnelle geluidstrillingen verscheurt de korst. Wij moeten de bron opspringblazen vooraleer er ener rampf geschiedt. En der bron is hier, zoals u weet!" „Is dat nu wel zo?" mompelde de assistent stil voor zich heen. „Ik zie hier nergens een bron...."

Vol ingehouden toorn greep heer Bommel Urgje bij een hand en trok hem mee. Het ventje was echter onwillig, zodat dit lang geen gemakkelijke taak was.

„Slof niet zo!” sprak heer Ollie hijgend. „Til je voeten op! En smak niet zo. Gooi die wortel weg. Je hebt straf”.

„Urgje wil eten”, zeurde de lummel huilerig. „Urgje wil pap”.

„Eten?” hernam heer Bommel. „Goed, maar dan moet je er eerst voor werken. Wie niet werkt krijgt ook geen voedsel, begrijp je? En bovendien ben je niet alleen; ik, je opvoeder en beschermer, ben er ook nog. En ik moet ook eten, dat spreekt!”

Op dat moment viel zijn oog op een wilde bijennest, dat aan een boomtak hing en hij hield de pas wat in.

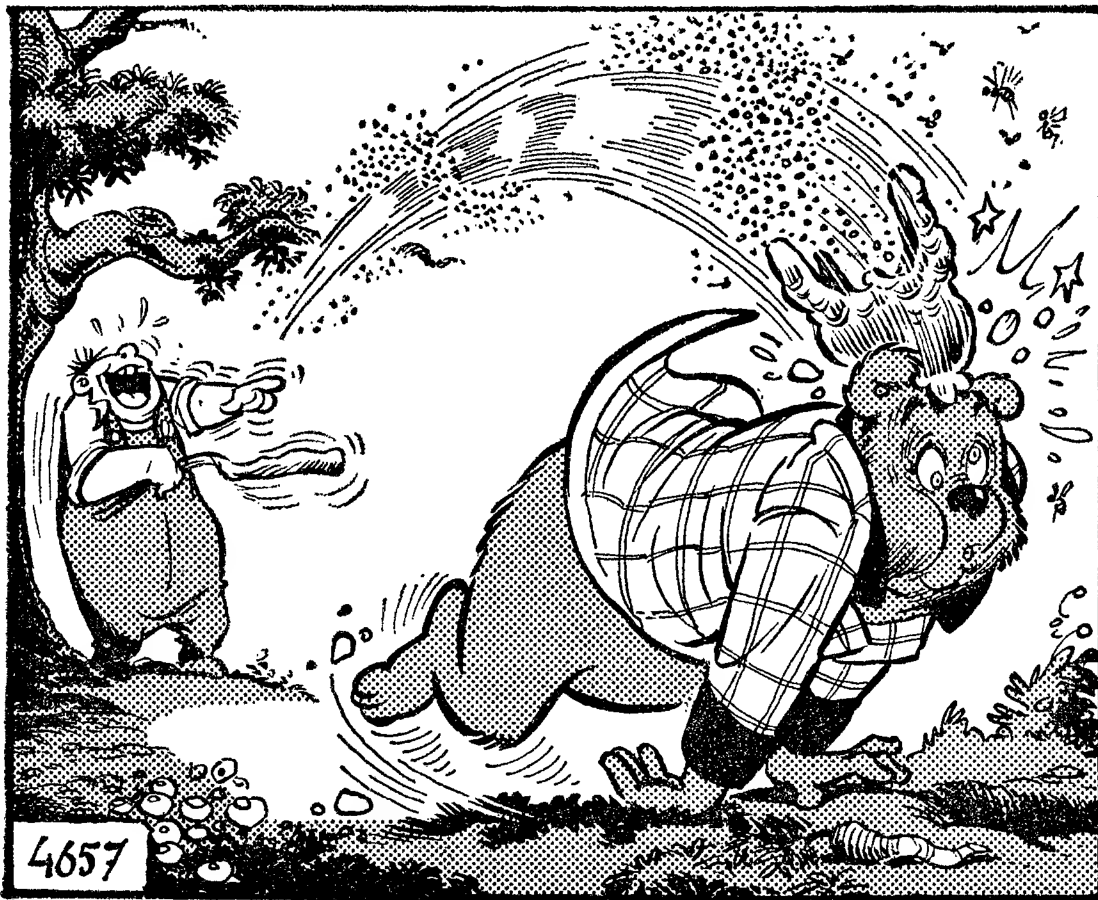
„Kijk naar de nijvere bijtjes”, voer hij voort. „Altijd zijn ze werkzaam; altijd zijn ze bezig met honing garen. En ze zorgen voor elkaar, dat is het mooie”.

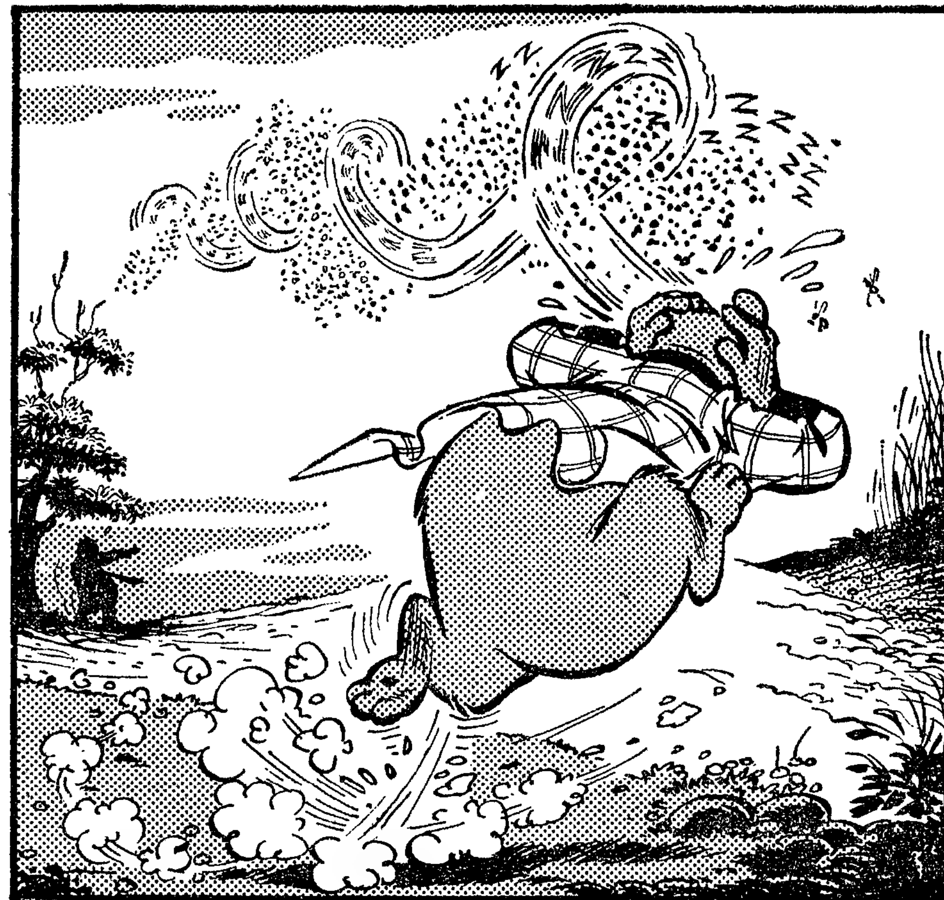
„Tjum, tjum, honing” prevelde Urgje. Zijn ogen openden zich en de verdrietige trek verdween van zijn gezicht. „Bijtjes ” voegde hij er mijmerend aan toe.

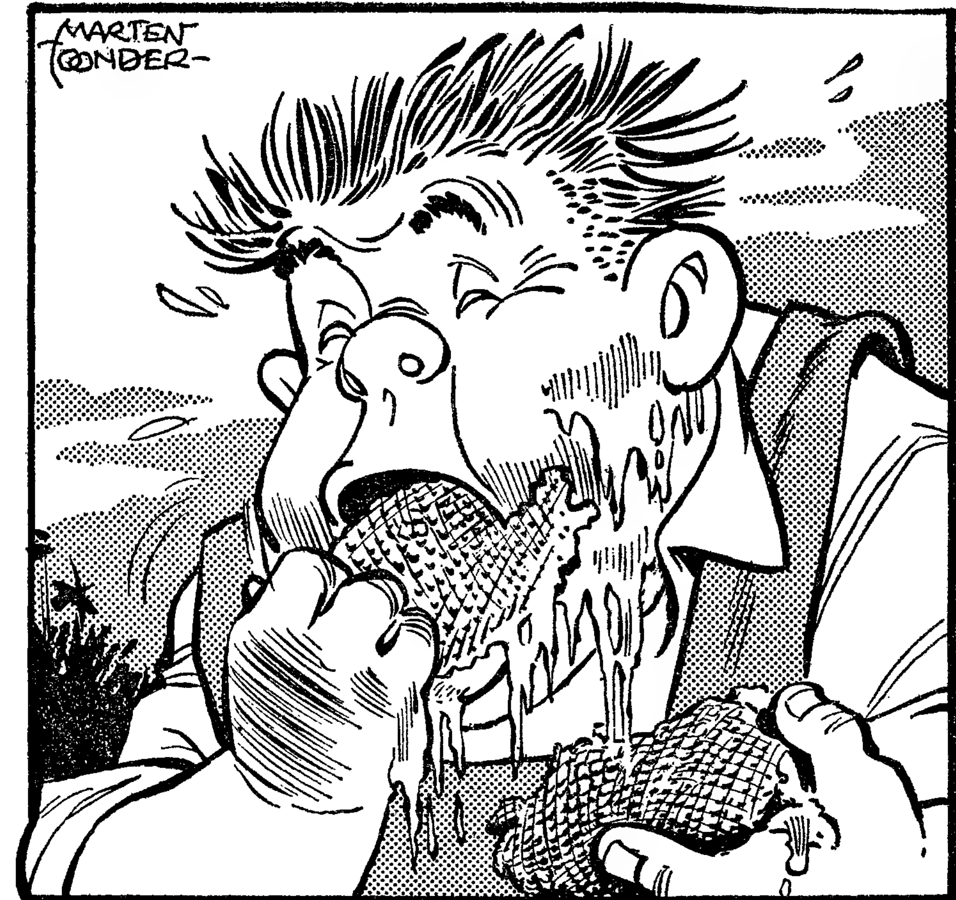
Heer Ollie begreep, dat zijn les indruk op het kereltje gemaakt had. Daarom liet hij het onder de boom achter en spoedde zich naar enig wortelloof dat hij niet ver van daar ontwaarde.

„Karig voedsel”, zo mompelde hij. „Maar ik moet een goed voorbeeld geven — en dus zal ik nu wat wortels zamelen om die eerlijk te kunnen delen. Het lijkt me, dat Urgofrodel niet ongevoelig is voor een verstandig woord; hij is oplettend en hij lijkt me ook opgewekter toe”.

Nu, dat was Urgje. Met een listig glimlachje raapte hij een zware boomtak op en daarmee gaf hij op zo'n bekwame wijze een zwieperd tegen het bijennest, dat het van de tak brak. Gierend suisde het door de lucht, precies naar de plek waar heer Bommel voedsel gaarde . . . .

Heer Bommel had zorgzaam een wortel uit de grond getrokken en reinigde deze van aardkluiten.

„Een beetje inzicht in tuinieren komt goed van pas wanneer men in de natuur verblijft", sprak hij. „Als men hongerig is behoeft men slechts rustig uit te kijken naar wat wortelloof — en ziedaar..."

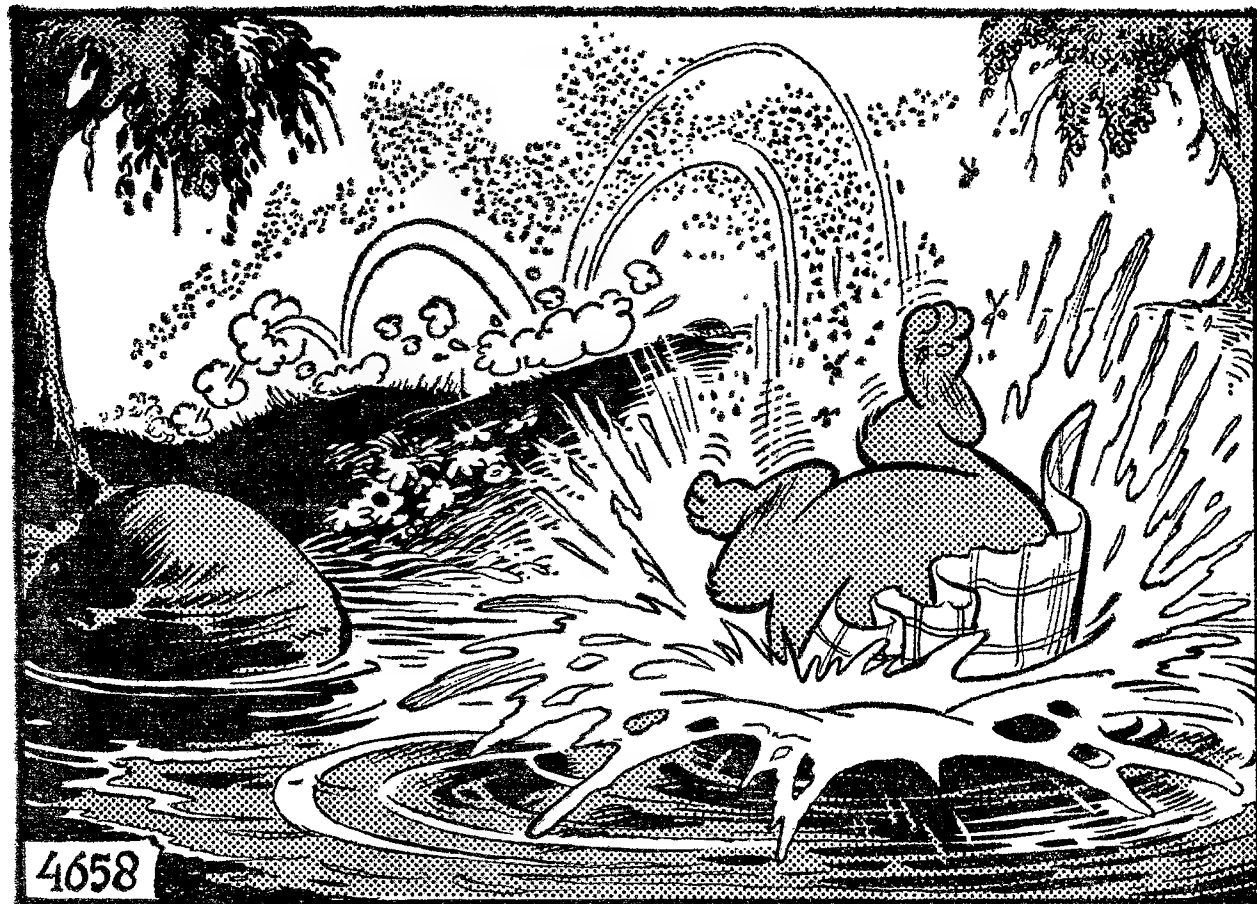
Op dat moment werd hij krachtig aan het achterhoofd getroffen door het bijennest, dat Urgje zo ruw van de tak had geslagen. Het was een flinke klap, die de oogstende heer geheel uit zijn evenwicht bracht. Met een doffe kreet liet hij zich naast de knol neerzinken om zich de schedel te wrijven en de oorzaak van het gebeuren te onderzoeken. Maar van dit voornemen kwam niets terecht.

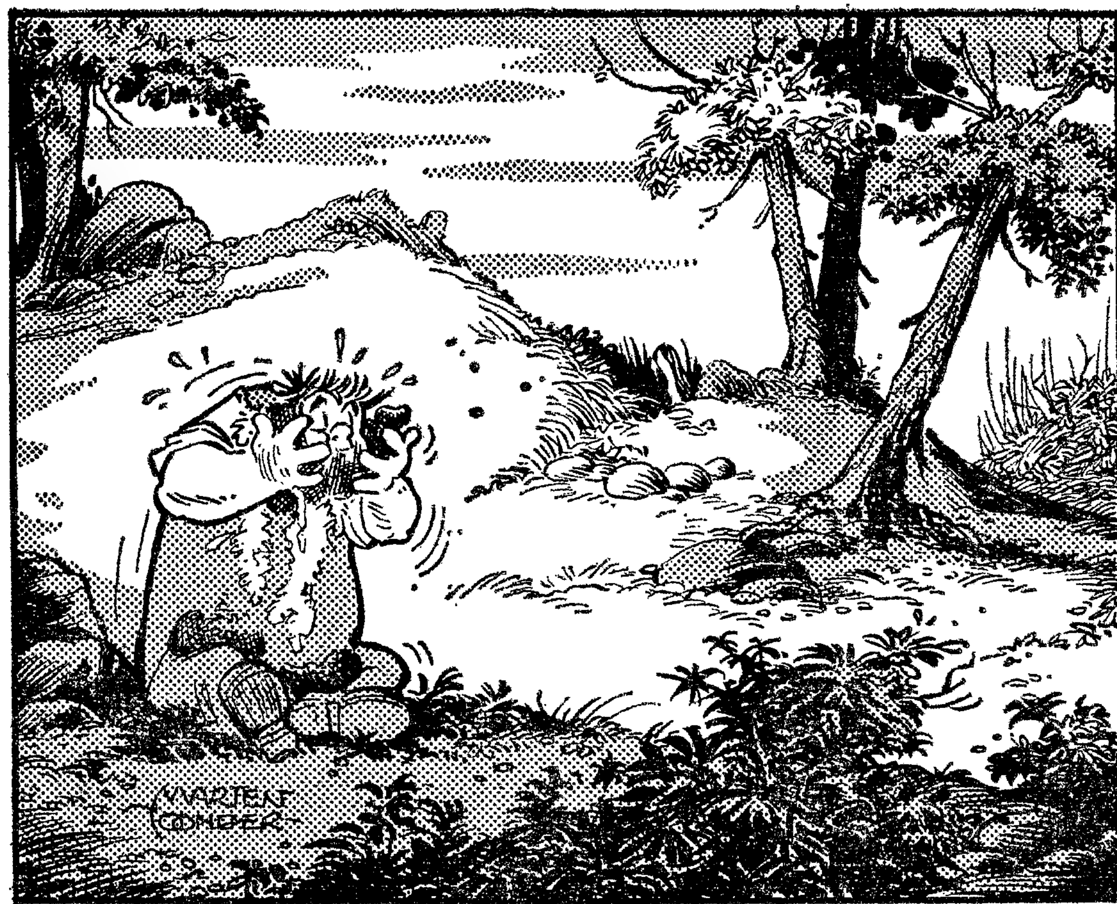
De wilde bijen die het nest bewoonden waren terecht in hevige woede ontstoken — en in hun toorn zochten ze niet lang naar een schuldige. Onder woest gezoem stortten ze zich uit hun onbewoonbare woning op de getroffene en deze begreep terstond dat er geen tijd was voor kalm overleg.

Hij sprong overeind en rende voort, zo snel als zijn benen hem konden dragen. Zo kon men hem enige tijd voor de zwerm uit door het landschap zien hollen totdat hij ten slotte achter een heuvelrug verdween.

Urgje had de bewegingen van de ongelukkige met grote aandacht gevolgd. Het was duidelijk, dat het ventje zich vermaakte en dat er geen spoor van medelijden in zijn hartje te vinden was. Toen zijn opvoeder uit het gezicht verdwenen was zuchtte hij tevreden, wierp de tak weg en dribbelde naar de plek waar het bijennest was neergekomen. Het was nu geheel verlaten, want de bewoners hadden eensgezind de vervolging van heer Ollie ingezet. Het kereltje had dan ook vrij spel toen hij de honingraten er uit haalde en die knappend begon te eten.

„Tjum tjum", sprak hij genietend.

Heer Bommel rende door het eenzame landschap terwijl de bijenzwerm als een lange, golvende staart achter hem aan hing.

Het bleek de ongelukkige al gauw, dat snelheid hier niet baatte, want hoewel hij het uiterste van zijn krachten vergde raakte hij de woedende insectjes niet kwijt en hij liep dan ook menige steek op. Het zou er stellig slecht voor hem hebben uitgezien wanneer er niet een meertje in het zicht gekomen was. Zonder zich te bedenken stortte hij zich voorover in het heldere nat, dat een ogenblik hoog opspatte en zich toen boven hem sloot, zodat de bijen het nakijken hadden.

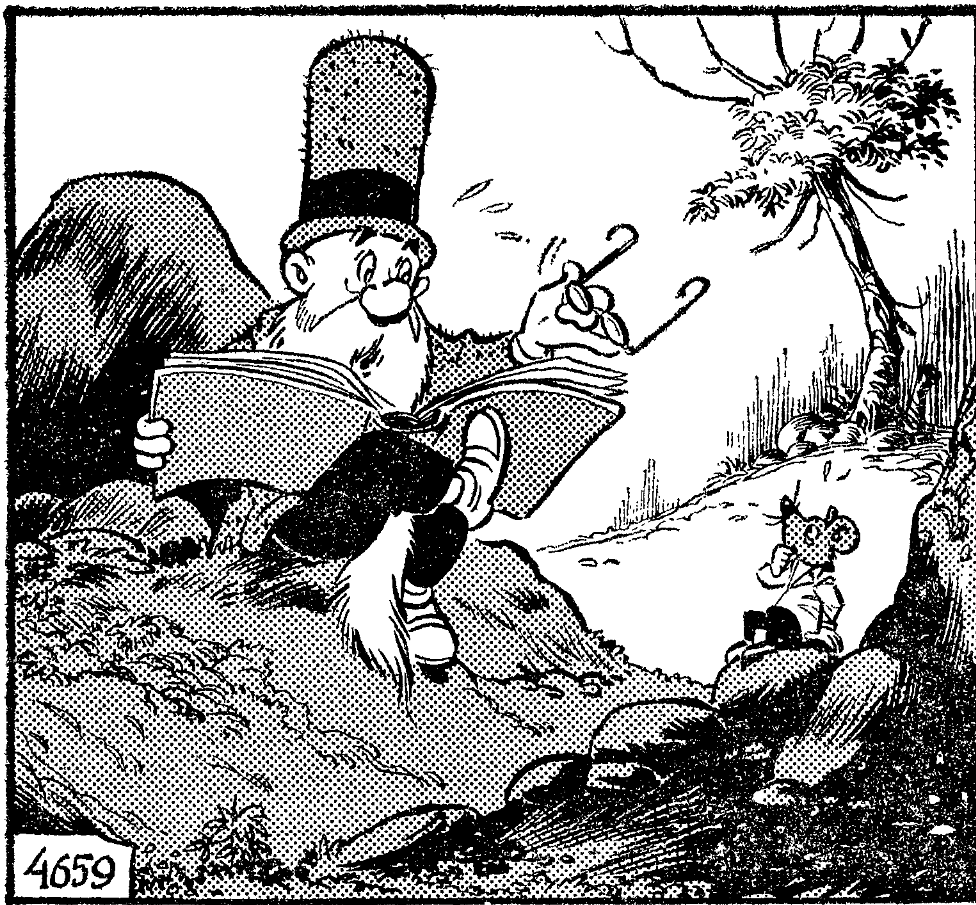
Intussen zat Urgofrodel met een tevreden glimlach honing te eten. De leeggezogen honingraten lagen slordig om hem heen en de kleverige inhoud droop hem langs de tors zodat hij een ontoonbare aanblik opleverde. Het is misschi[illegible] beste om niet te lang bij dit weerzinwekkende tafereeltj[illegible] staan en in plaats daarvan een blik te werpen op de wetenschappelijke arbeid die professor Prlwytzkofsky verrichtte.

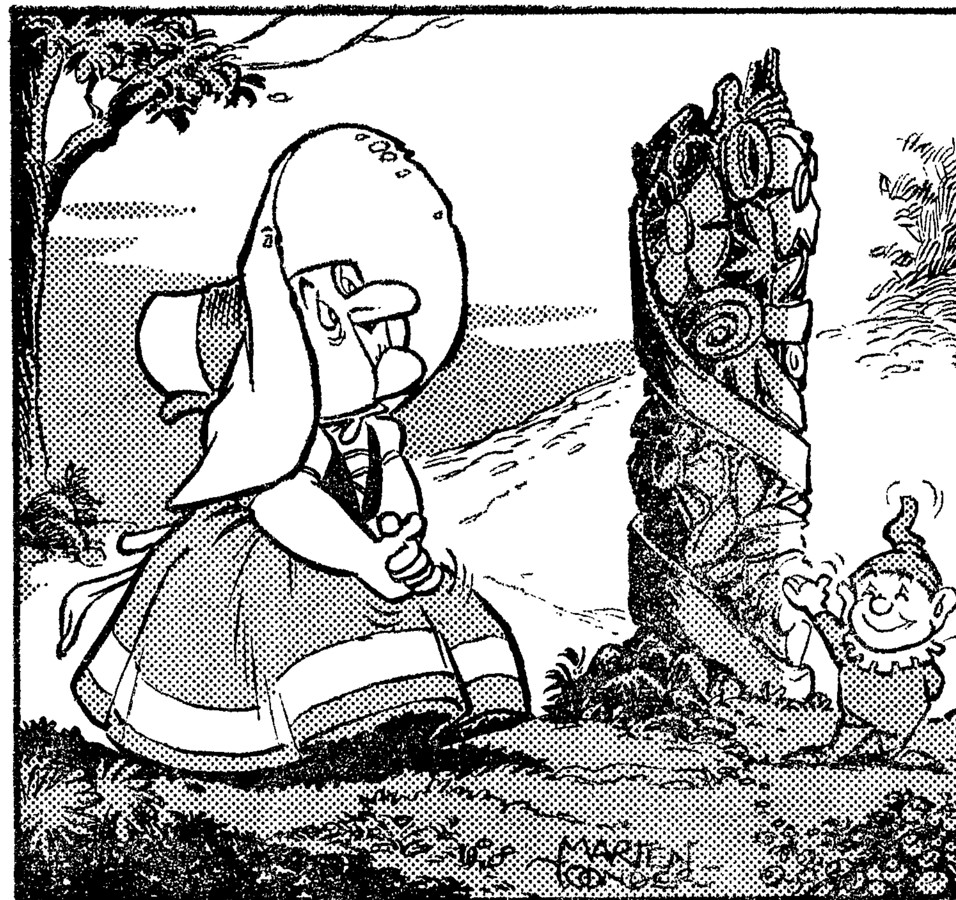
De geleerde had tot zijn genoegen vastgesteld dat de spanning weer was afgenomen. Daarom legde hij zijn apparatuur terzijde en nam het boek ter hand waarmee hij zich de tijd placht te korten.

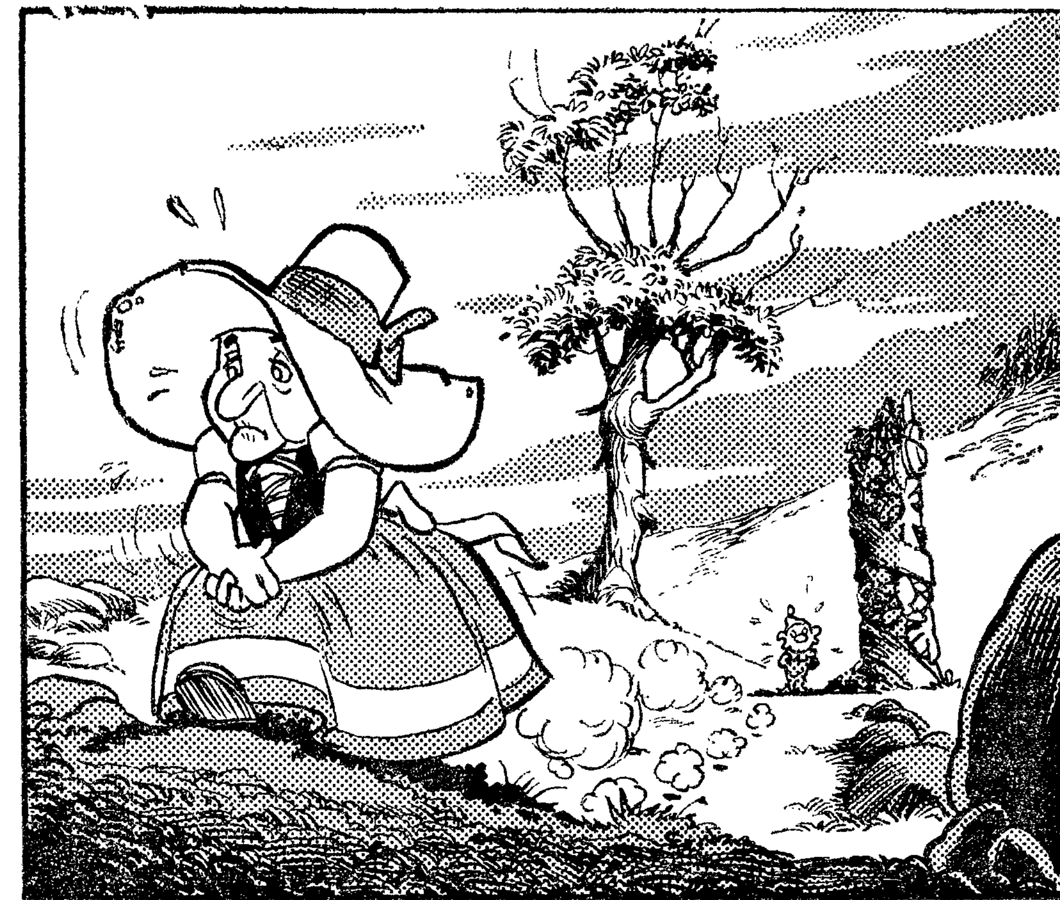
„Wij gaan ene wijle voort met Schiml's Flaptrultheorie," sprak hij.

„Maar professor", zei de assistent bezorgd. „Die theorie heeft niets met ons werk te maken! Ieder ogenblik kan er weer een supersonische trilling komen, en dan..."

„Hoort toe, mijnheer Pieps", hernam de professor krachtig, „ook dit is interessant — en het verpoost ons. 'In tijden van spanning', zo schrijft Schiml, 'geeft men de massa vermaak en voedsel!' Brood en spelen, mijnheer Pieps; dat houdt de rust bij het volk in stand."

„Brood en spelen houden de massa rustig", las professor Priwytzkofsky met sonore stem. Hij liet zijn boek zakken en staarde zijn assistent ernstig aan.

„Verstaat u wel, mijnheer Pieps?" vroeg hij.

„Ja, ja", bevestigde de ander nerveus. „Maar dat brood heeft toch niets met ons werk te maken? We moeten . . ."

„Alles op zijner tijd", verklaarde de geleerde. „Dit is een aardige vergelijking van der Schiml. Want een lastig kind houdt men rustig met zoetigheid en spelerij — net zoals de massa. Gans vernuftig gevonden, wat? Maar men moet het kind geen vrijheid geven. Dat is de hele lossing van der jeugdprobleem."

„Het is mogelijk", prevelde de assistent. „Misschien had ik beter jeugdzorg kunnen gaan studeren. Maar nu maakt die Schiml me knap zenuwachtig, hoor."

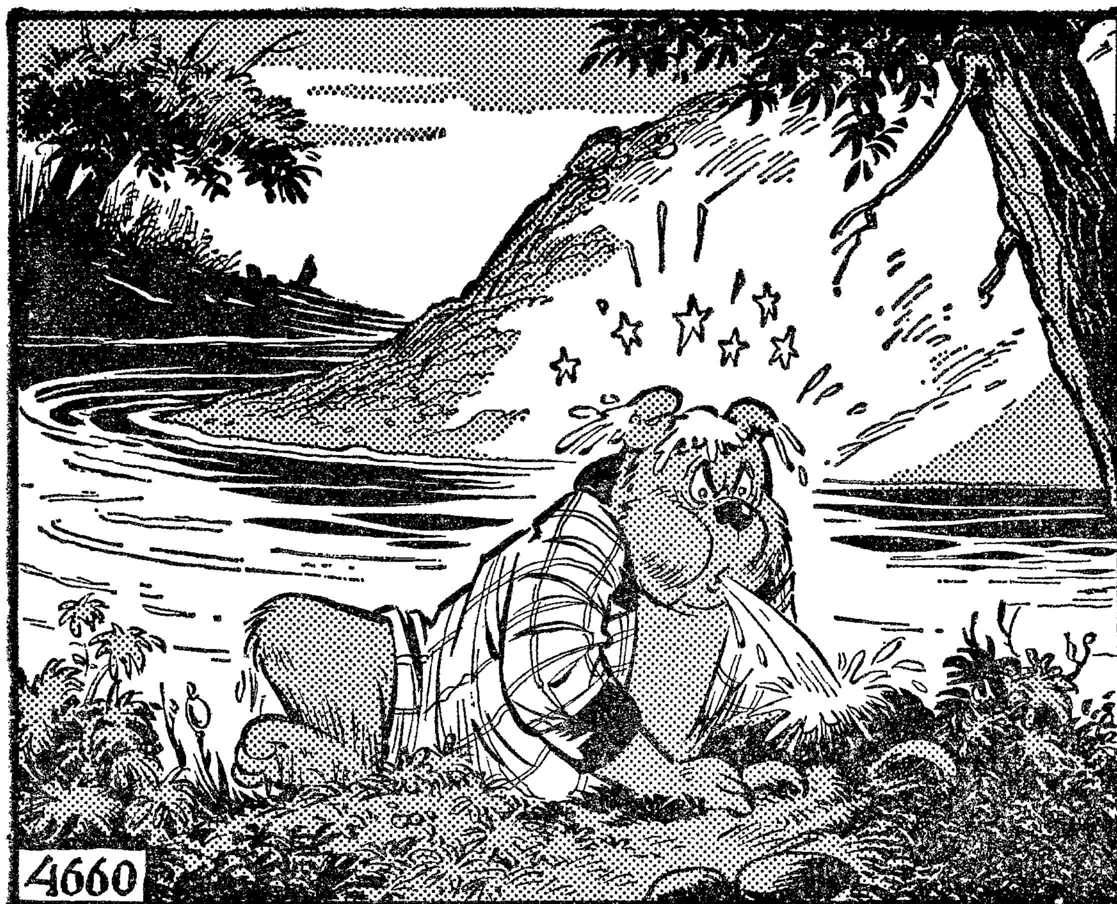
De professor had daar geen last van. Hij nam het boek weer op en even later galmde zijn stem opnieuw over het stille landschap.

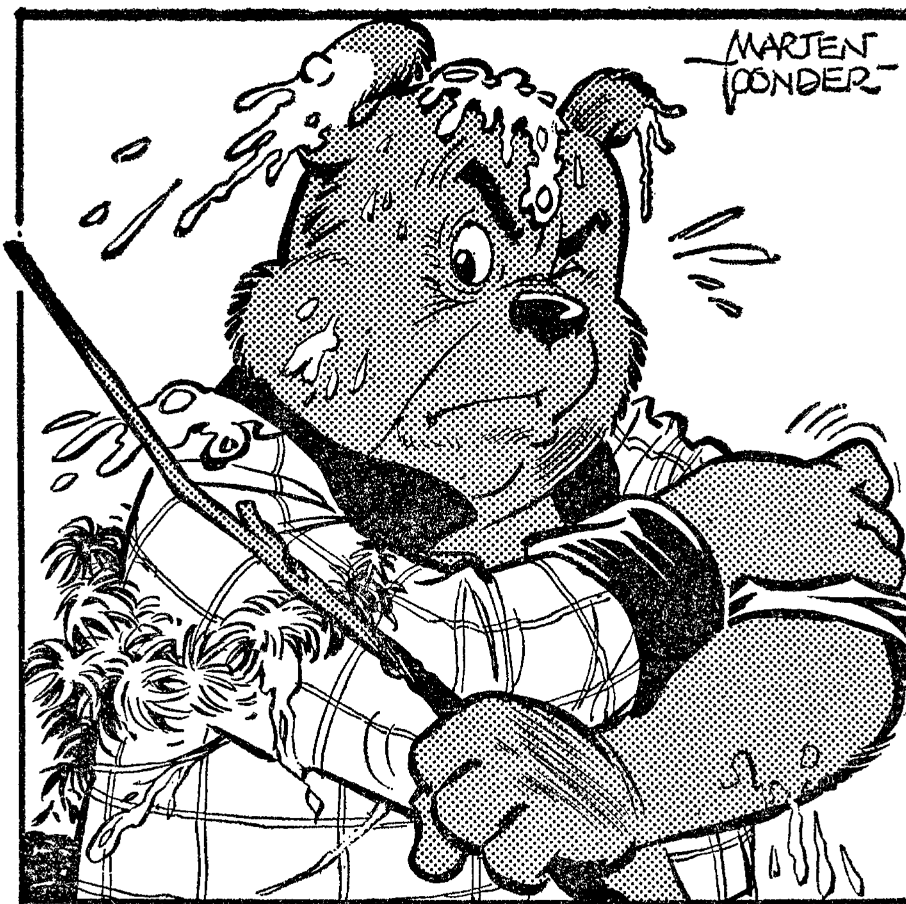
Niet ver vandaar dwaalde Urgjes moeder tussen de heuvels. Ze wierp een bekommerde blik op een oude boom die door Hotterkwoot kunstig uitgesneden was en schudde het hoofd.

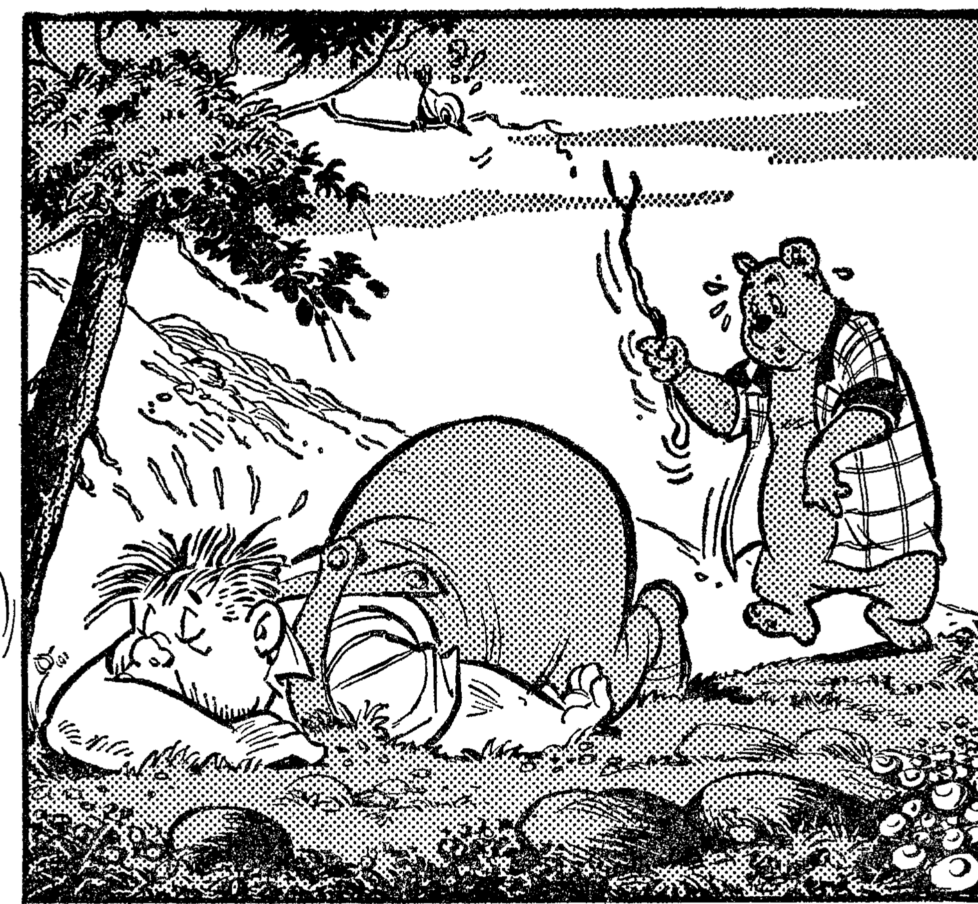
„Dat herinnert me aan de lekkere oelepetoet", mompelde ze. „Ach, wat zou hij het enig gevonden hebben om daar met zijn bijltje op te hakken . . ."

„Nou", zei het ventje, „maar Hotterkwoot vindt het erg prettig om eens iets te kunnen maken, dat blijft staan, moe!"

„Jongen toch", hernam de moeder, „wat heb je daar nu aan wanneer Urgje er niet naar komt kijken? Je denkt alleen maar aan jezelf!" Ze zuchtte en hervatte droevig het zoeken naar haar jongste kind. „De ukkepuk is nog veel te klein om alleen te staan", prevelde ze. „Maar ach, een moeder wordt nooit begrepen . . ."

Het wordt tijd om eens te kijken hoe het met heer Bommel staat, want de toestand waarin we hem de laatste keer hebben gadegeslagen was zeer zorgwekkend. Maar kijk, daar verrijst hij reeds uit de wateren van het meer. Zoals oplettende lezertjes nog zullen weten was hij ondergedoken om te ontkomen aan de steken van de woedende bijen. Dit was hem weliswaar gelukt, want na een benauwd halfuur waren de insectjes afgetrokken, maar toch was het geen opgeruimd zwemmer, die daar op de oever klom. Zijn schedel zat van buiten vol bulten en kroos en van binnen vol bittere gedachten.

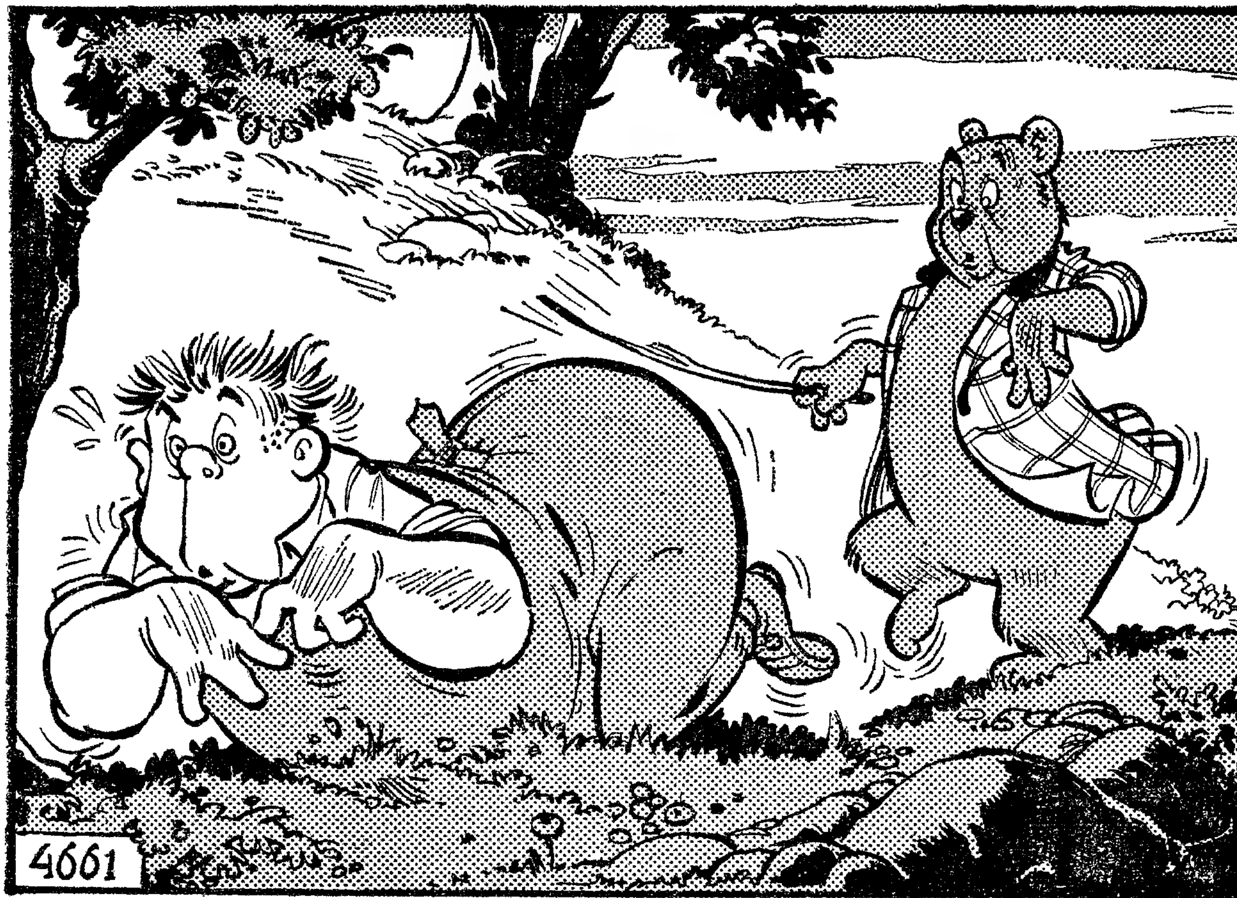
„Blmpfs!" zo sprak hij, nadat hij enig overtollig water was kwijtgeraakt. „Blah! Nu isset uit. Mijn gleduld is op! Alle pelken zijn te bluiten, als iemand beglijpt wattik bledoel."

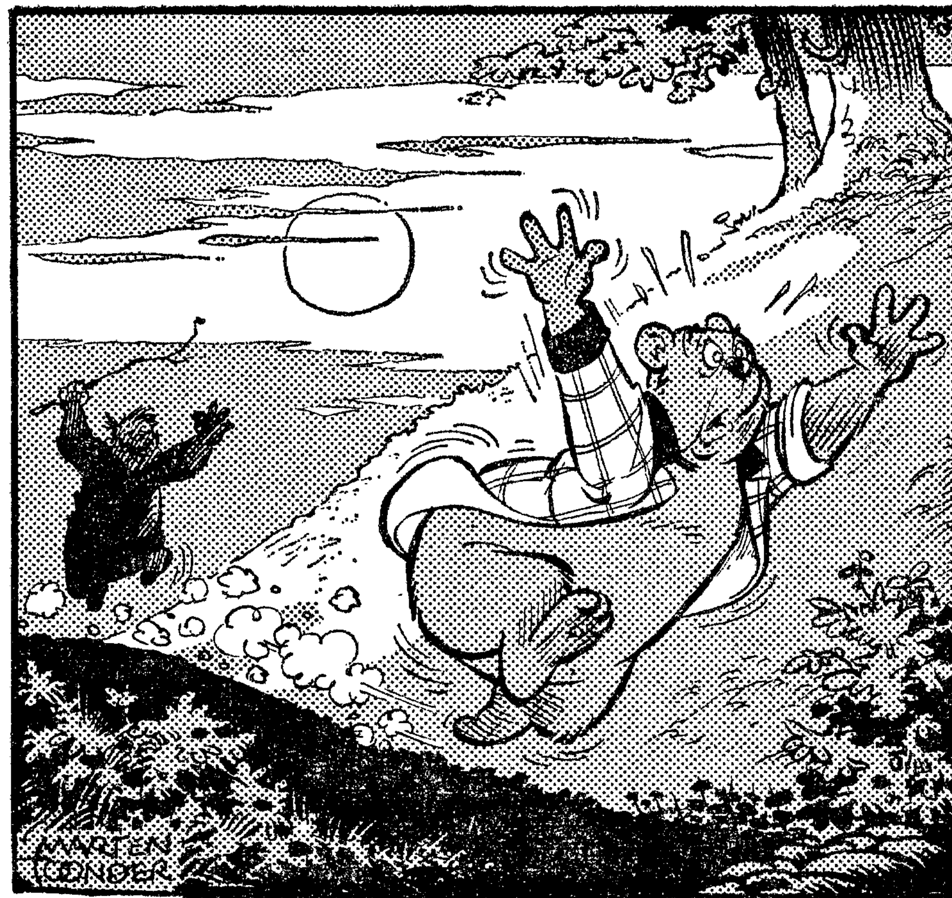
Met deze woorden raapte hij een tak van de grond en begon grimmig de mouwen op te rollen.

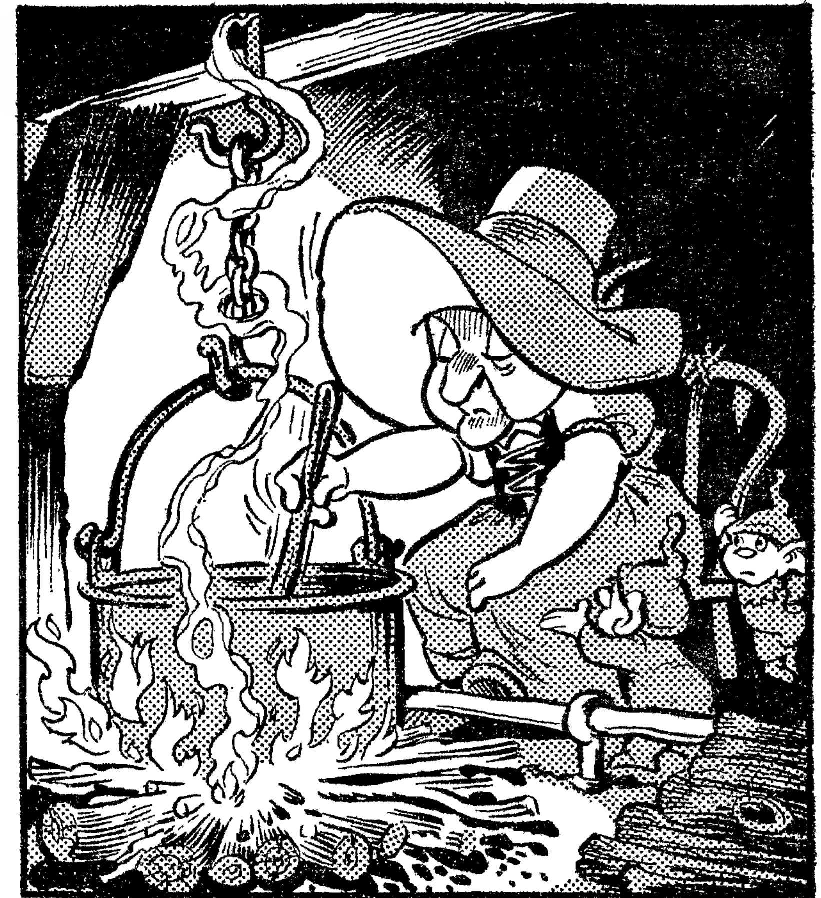
„Ik heb er genoeg van!" riep hij met toenemende levenskracht. „Het is tijd om een sterke arm te laten voelen. Zachtheid geeft stank voor dank zei mijn goede vader altijd — en daar ga ik me aan houden. Ha, nu gaat er wat zwaaien voor de lummel!"

Dit was vastberaden taal en het zag er dan ook naar uit, dat Urgje een flinke les ging krijgen. Doch toen heer Ollie de plek naderde waar het ventje na een uitputtende honingmaaltijd in slaap was gevallen, zakte zijn toorn.

„Nu g-gaat er w-wat zwaaien", hernam hij terwijl hij het takje aarzelend ophief. „Maar eh ... hmpf ... het staat me tegen. Dit zal mij meer pijn doen dan Urgofrodel ..."

Heer Bommel staarde enige tijd naar de slapende gedaante van Urgje en hij voelde zijn woede zakken.

„Spelensmoe", prevelde hij. „Ver van huis en zonder zorgende moederhand. Ach, hij kan het ook niet helpen, dat hij niet beter is opgevoed . . ."

Doch toen schoot een bijensteek hem pijnlijk door de schedel en zijn gelaat betrok. „Maar ik ken mijn plicht", hernam hij. „Ik zal de lummel leren om een onderwijzend heer met wespen te gooien. Wat denkt hij wel?"

Zo sprekende hief hij het takje op en gaf er met bevende hand een tik mee op de sluimerende Urgofrodel.

„Dit doet mij meer pijn dan jou!" riep hij nog. Doch reeds rees het wakker geschrokken ventje overeind en ontrukte hem het slagwerk. Het was duidelijk, dat hij in heer Ollie's handeling een nieuw soort spel zag, want luid kraaiend sprong hij voorwaarts, terwijl hij de tak door de lucht zwiepte.

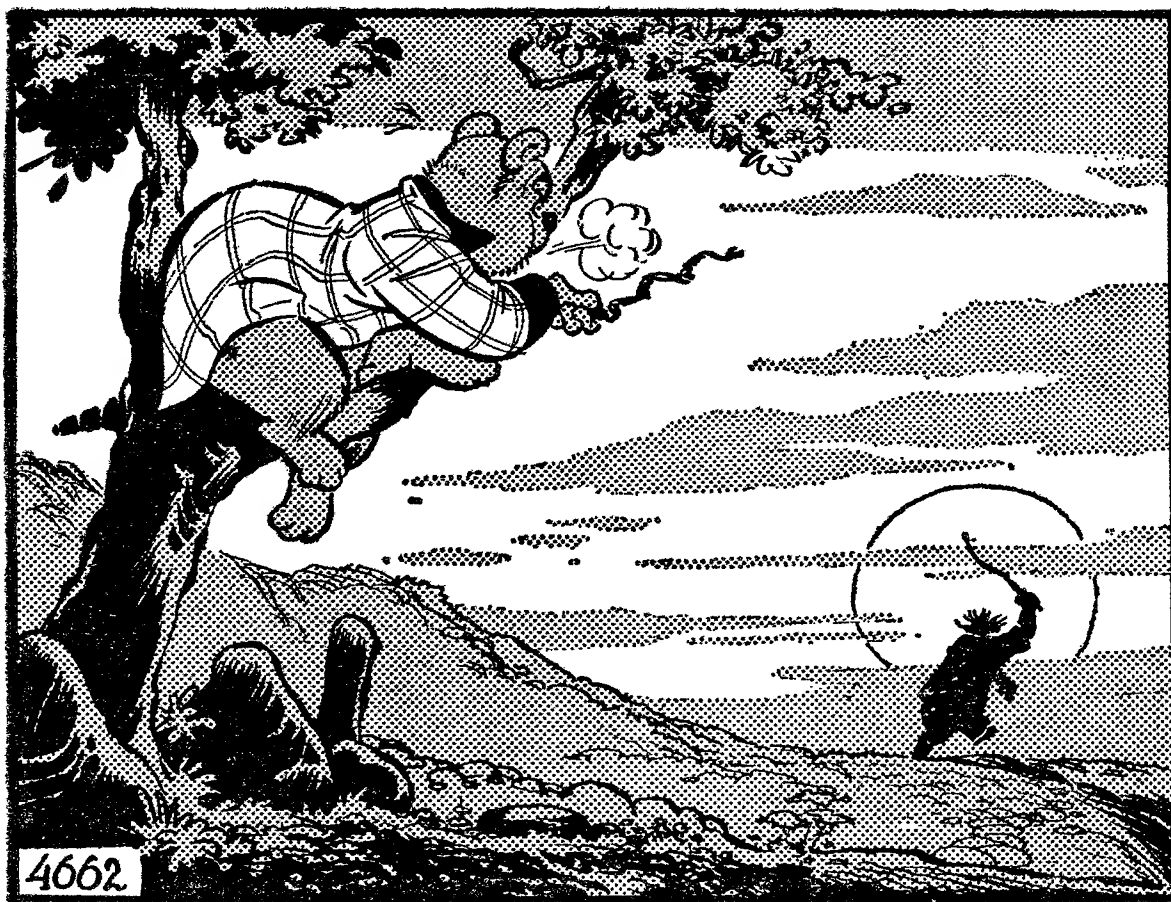
„Halt! Help!" riep zijn opvoeder met overslaande stem terwijl hij zich met grote haast uit de voeten maakte.

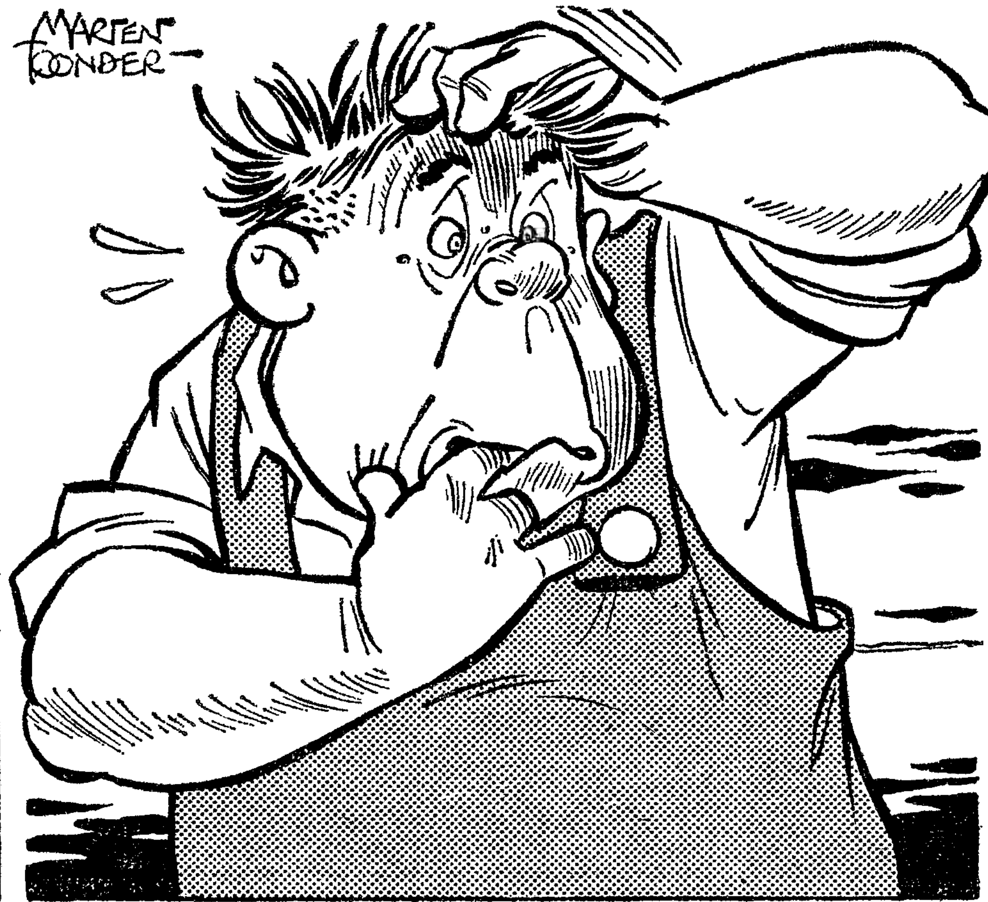
De schemering was inmiddels reeds gevallen en in het huisje bij het woud roerde de moeder in haar avondpap.

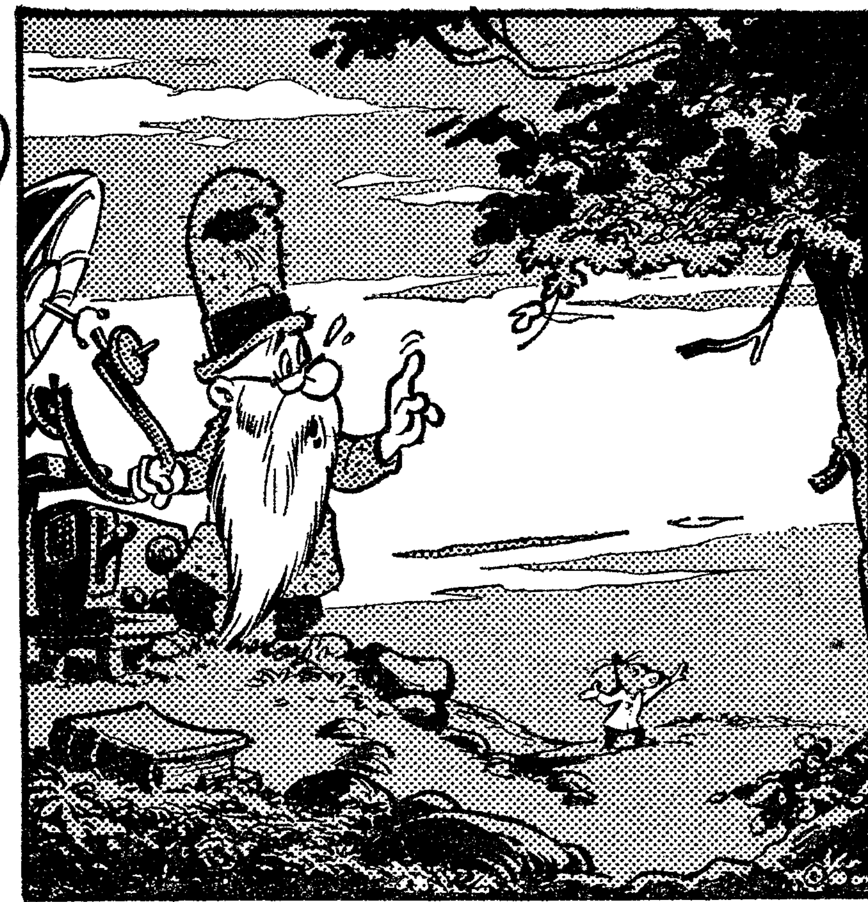
„Hoe moet dat nou?" vroeg ze droevig. „De zon gaat onder en Urgje is nog steeds niet terug!"

„Ach moe", zei Hoppenkwintel. „Het is wel goed voor hem. Er zit voor het eerst geen hoofdpijn in de lucht."

„Urgofrodel heeft nog steeds niet gehuild", vulde Hotterkwoot aan. „Hij schijnt pret te hebben!"

Heer Ollie was na het ronden van een heuvel ijlings in een boom geklommen en drukte zich dicht tegen de stam aan om minder op te vallen. Deze eenvoudige list slaagde, want Urgje snelde voorbij zonder zijn opvoeder op te merken. Het ventje was geheel verdiept in het zwiepen met de tak, zodat het sjokkerig voortdraafde zonder naar boven te kijken. Doch toen hij de hoogte achter zich had, bevond hij zich tegenover een verlaten vlakte waar de avondwind overheen suisde en plotseling viel de eenzaamheid van het toneel hem op.

Ook drong het tot hem door, dat de zon op het punt stond onder te gaan, terwijl zijn maag hem waarschuwde dat de genoten honing niet voldoende voeding had bevat. Hij liet de tak vallen en een grote droefheid maakte zich van hem meester.

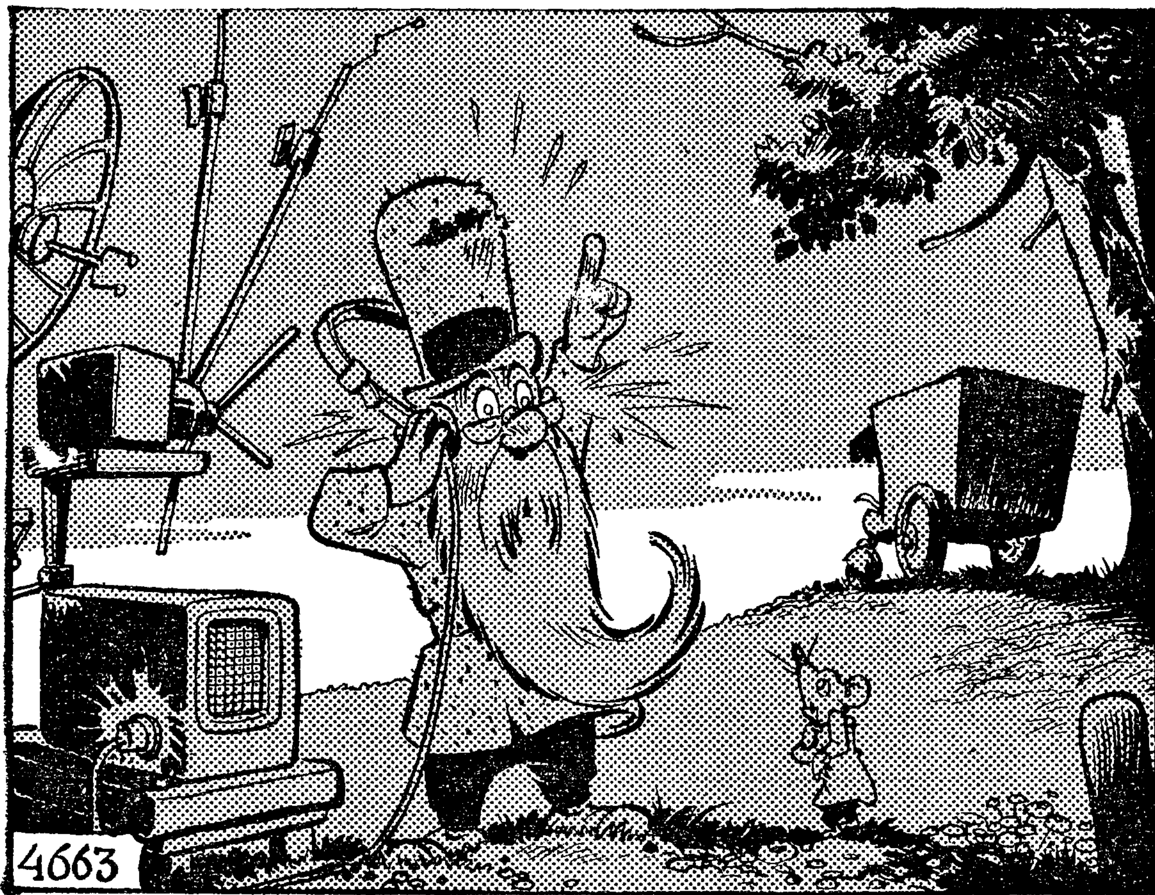
„Urgje heeft honger," mompelde het kereltje beklemd. „Waar is die snoeshaan met zijn geruite bloes nou gebleven?"

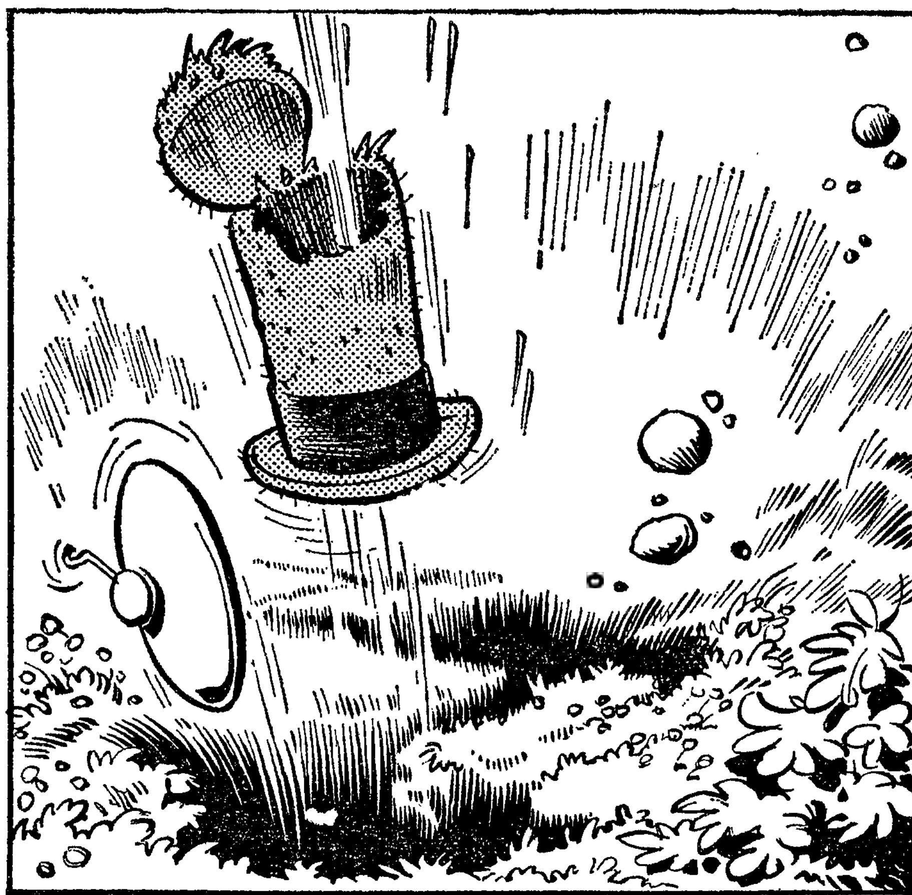
Nog even keek hij zoekend rond, doch toen betrok hij geheel en zijn onderlip begon te trillen.

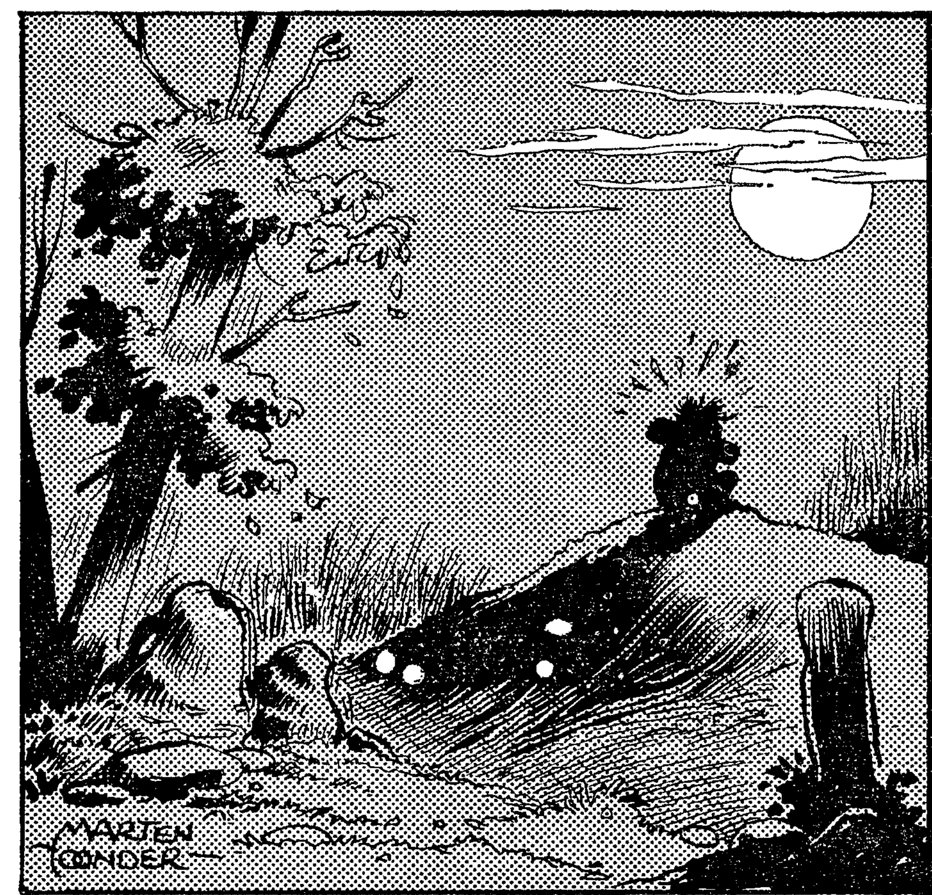
„Urgje wil geen vaderhand", riep hij huilerig. „Ikke wil naar moe toe!"

„Gaan we nog niet naar huis, profesor?" vroeg de assistent Pieps een eindweegs daar vandaan. „De zon gaat onder — en ik begin trek te krijgen."

„U hebt recht", gaf de geleerde toe. Hij legde zijn boek terzijde en nam de koptelefoon ter hand. „Nog ener meting", vervolgde hij. „Het is gans merkwaardig rustvol geweest, de laatste uren — maar men kan ja niet weten".

Professor Prlwytzkofsky hield zijn apparaat aan het oor en luisterde een kort ogenblik. De assistent Alexander Pieps, die hem oplettend gade sloeg, zag zijn gelaat betrekken en hij merkte op, dat de geleerde aan een heftige aandoening ten prooi was. „Is er iets mis?" vroeg hij angstig.

„Jawel", verklaarde de professor. „Ene ongehoorde spanning is er mis. Nu gaat het los, mijnheer Pieps".

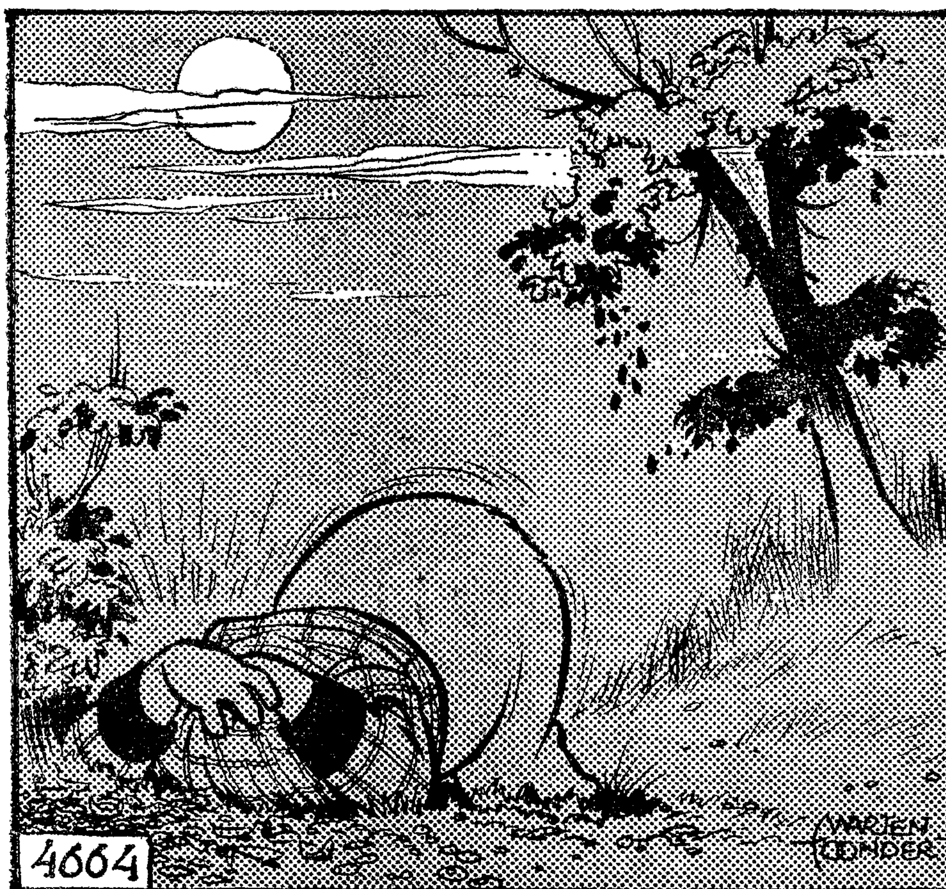
„Vlug, laten we gaan eten!" riep de ander. Doch de geleerde vervolgde: „Is der springvat aangesloten? Is alles in der gereedheid?"

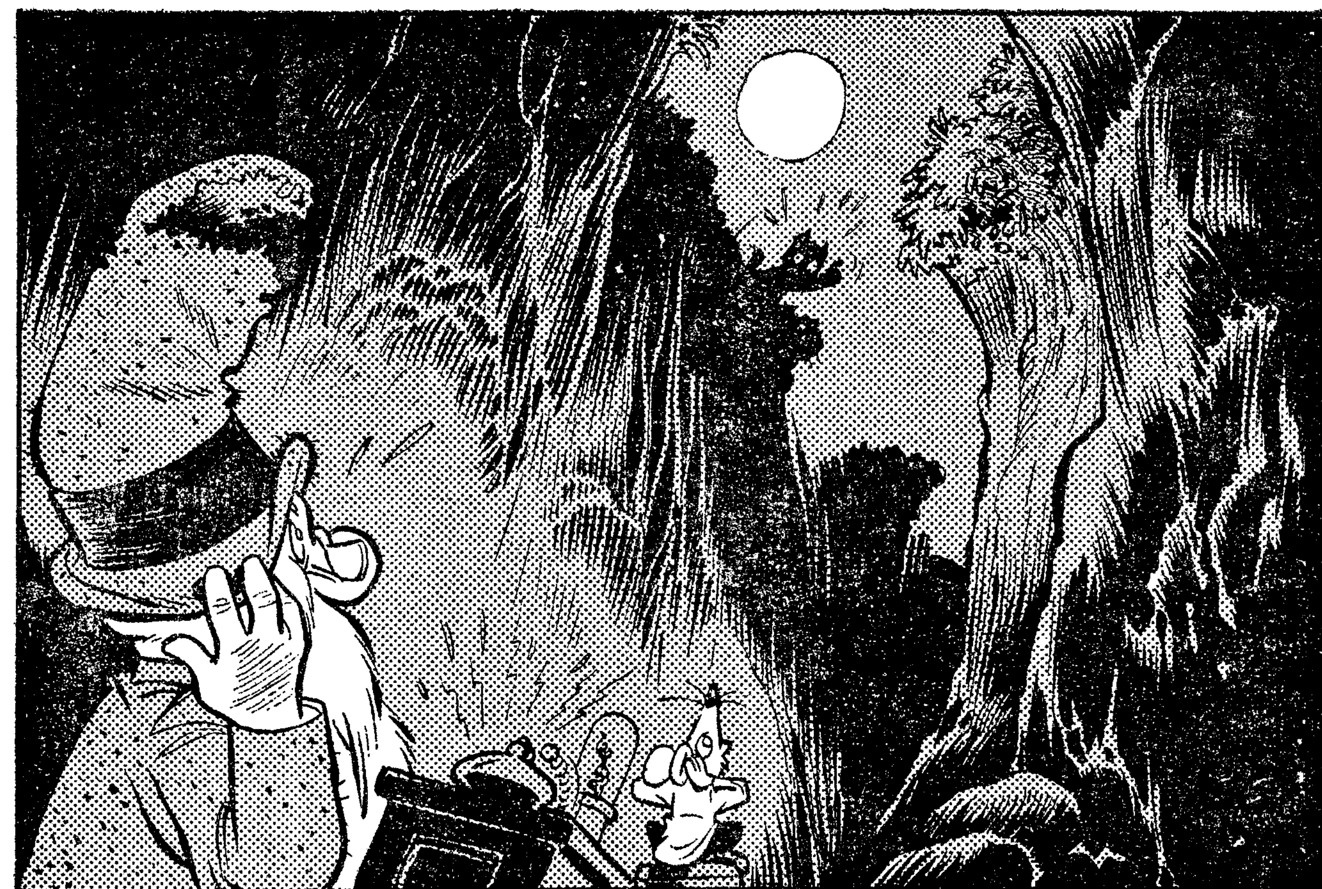
„Ja, ja", stamelde de assistent. „Laten we de zaak vlug afbreken, prof!"

„Niets daarvan!" schalde de hooggeleerde. „Wanneer der supersonische trillingsfrekwens doorkomt moet der oorzaak gelijk omhooggespringd wordens. En wij blijven ter plaatse, mijnheer Pieps! Wij mogen een weinig terzijde gaan, maar wij moeten zeker zijn, dat der donderwederse fnawkorsjr gans krobskfolt! Hier is onze plats!"

Hij zweeg, overmand door ontroering, en op hetzelfde moment voer er een vreemde trilling door het landschap. Voordat de onderzoeker nog „Praw" had kunnen zeggen scheurde de bodem krakend open, zodat er een wijde kloof ontstond waardoor hij met zijn assistent en apparatuur werd opgeslokt.

Het was een sterke uitbarsting, die lang aanhield en die het gehele landschap tot in verre omtrek bewoog. Het middelpunt ervan werd gevormd door Urgje. Eenzaam en overmand door honger en verdriet zat het ventje op een heuvel te schreien....

De maan bescheen het trillende landschap met zilveren stralen en in het licht daarvan kon men heer Ollie waarnemen. Hij had het hoofd in een kuil met bladeren gestoken en zich de jas ten overvloede over de oren getrokken, maar hij slaagde er niet in aan het onhoorbare geluid te ontkomen.

„Ach, hoe vreselijk”, prevelde hij, terwijl de hoofdpijn hem rood langs de ogen trok. „Ik had lief moeten zijn voor Urgje, want anders gaat hij huilen, dat is bekend. Het schreien van het ventje breekt mij de hersens, als iemand begrijpt wat ik bedoel... en het houdt niet op...”

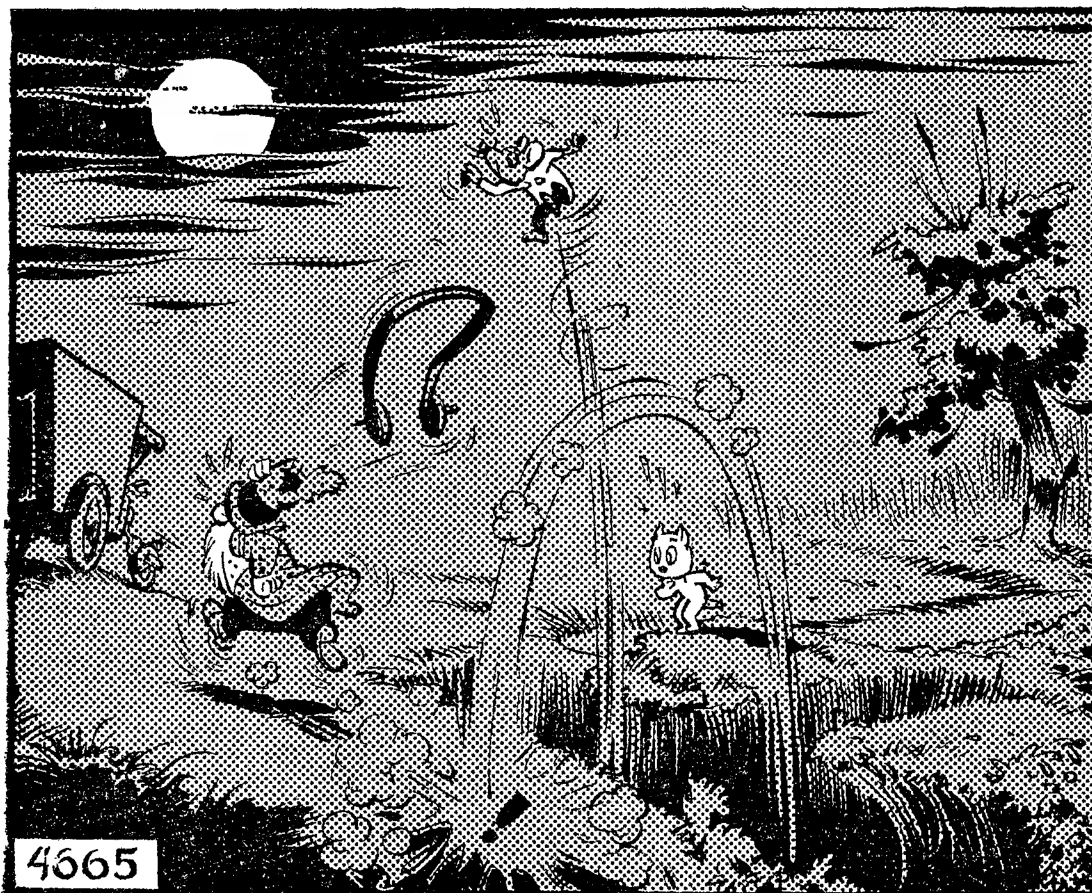
„Het houdt maar aan!” klaagde ook professor Prlwytzkofsky. De geleerde zat op de bodem van de kloof waarin hij samen met zijn assistent was terecht gekomen en hij luisterde ontdaan naar het gerinkel van de apparatuur.

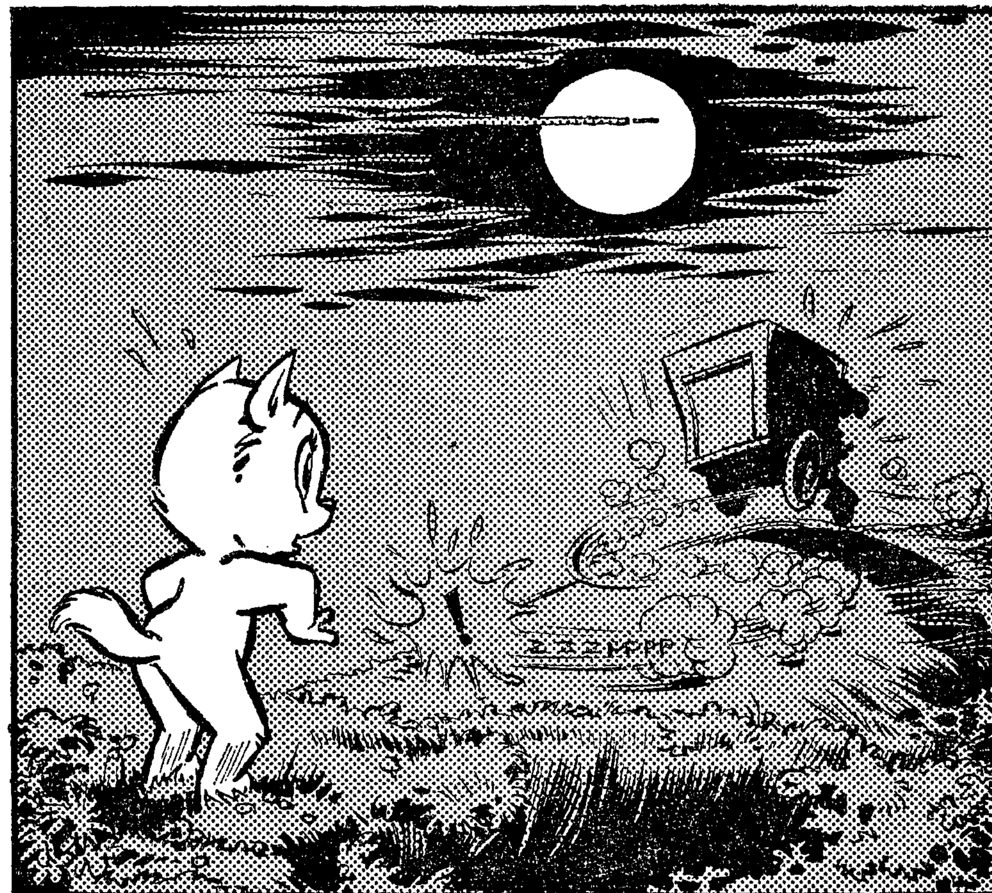
„Dit is alles gans onwetenschappelijk”, hernam hij met gebarsten stem. „Dit kan ja niet, mijnheer Pieps! Onzer springstof is niet omhoog geknald! Wat beduidt dat?”

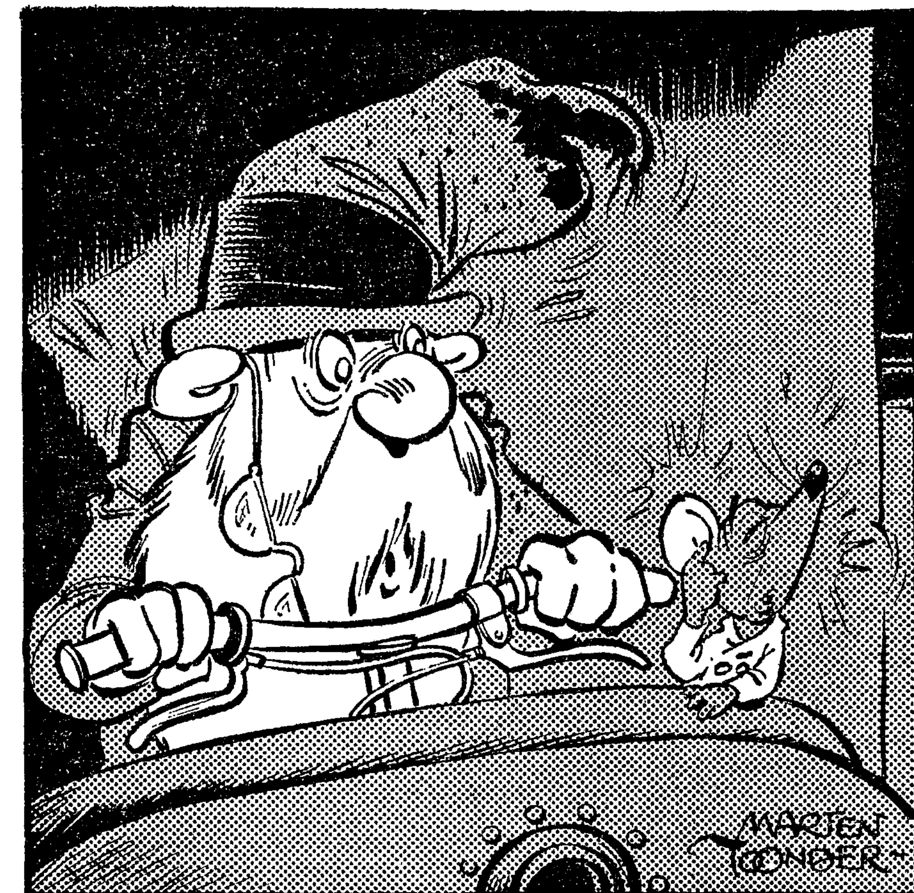
„We zitten fout!” piepte de assistent. „W-we hebben ons vergist! D-de oorsprong van de trilling is niet hier! Hij heeft zich verplaatst...”

Op dat moment verscheen er een gedaante boven aan de kloof, zwart afstekend tegen het maanlicht. Het was Tom Poes, die zich bezorgd over de rand boog. „Jullie zijn er gelukkig goed afgekomen”, riep hij. „Gelooft u nu, dat al deze ellende van Urgje komt, professor? De lummel zit ergens op een heuvel te huilen!”

De geleerde slikte moeilijk. „Praw!” sprak hij. „Strowolski plotsko!”

Tom Poes had het plan om de beide geleerden, in de beschutting van het ravijn, alles duidelijk en rustig uit te leggen.

„Wanneer ze begrijpen, dat Urgje deze aardbevingen veroorzaakt, kunnen ze er allicht iets wetenschappelijks aan doen”. dacht hij, terwijl hij zich gereed maakte om de kloof af te dalen.

Maar dat was al niet meer nodig. De professor kwam met een snelheid naar boven klimmen, die verrassend was voor een grijsaard van zijn postuur en de assistent schoot uit de afgrond omhoog als een kurk uit een fles.

„Der beving houdt aan!” riep de eerste, zich de hoed over de oren trekkend. „Hier dreigt ja ener katastroof!”

„Ik moet hier weg!” riep de tweede. „Dit houd ik niet uit!”

De heer Prlwytzkofsky begon naar zijn voertuigje te rennen. „Der aardschil ook niet!” brulde hij onder het gaan. „Wij halen andere apparatuur, mijnheer Pieps! Als de donderwederbliksem!”

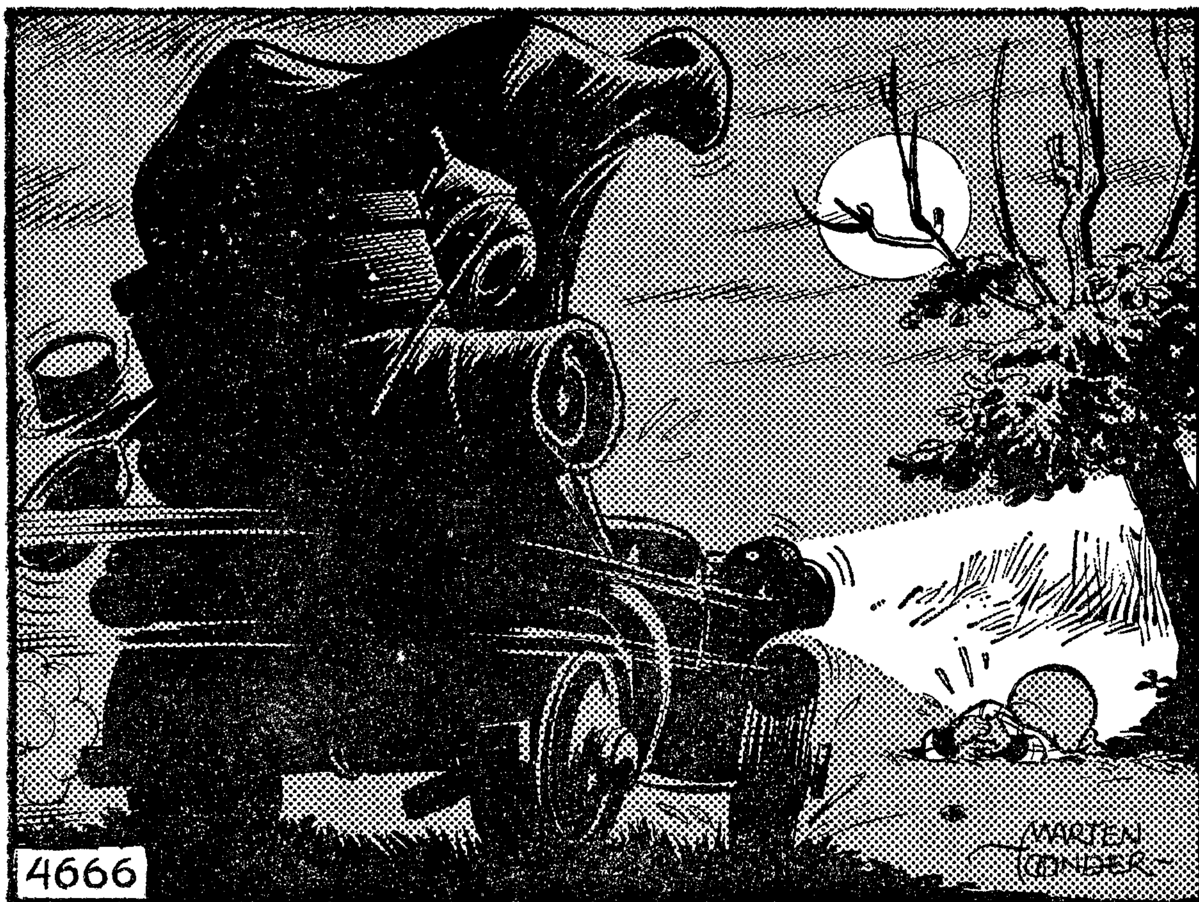
„Wacht even!” riep Tom Poes. „U hebt geen apparaten nodig! Het komt alleen maar door het huilen van Urgje, die zich alleen voelt!”

De geleerden schonken echter geen aandacht aan zijn woorden. Zij sprongen in hun driewieler, gaven gas en reden ronkend heen over de trillende heuvels.

„Spaar mij uw geween”, sprak de professor. „Wij staan voor een gans groter taak; het uitraderen van der trillingsoorsprong!”

„Maar die heeft zich verplaatst”, jammerde de ander met dunne stem.

„Dat doen wij ook”, hernam zijn meerdere. „Er achter aan, mijnheer Pieps”.

Tom Poes reed in de Oude Schicht bekommerd door het trillende landschap. Om hem heen verschoven de rotsblokken en kraakten de bomen — en een kille nachtwind streek door het omvallende gewas.

Temidden van dit onaangename natuurtafereel viel het licht van de koplampen plotseling op een geruite jas, die uit een kuil omhoog stak.

„Heer Ollie!" riep Tom Poes, verheugd remmend.

En ja hoor, toen hij was uitgestapt en naar voren reed, stak heer Bommel een door hoofdpijnen vertrokken gelaat omhoog.

„Jonge vriend", sprak hij treurig. „Je komt net op tijd om afscheid te nemen. Met mij is het gedaan. Urgje is me uit de hand gelopen en nu verscheurt zijn gehuil mijn schedel, als je begrijpt wat ik bedoel. Ik voel het einde naderen...."

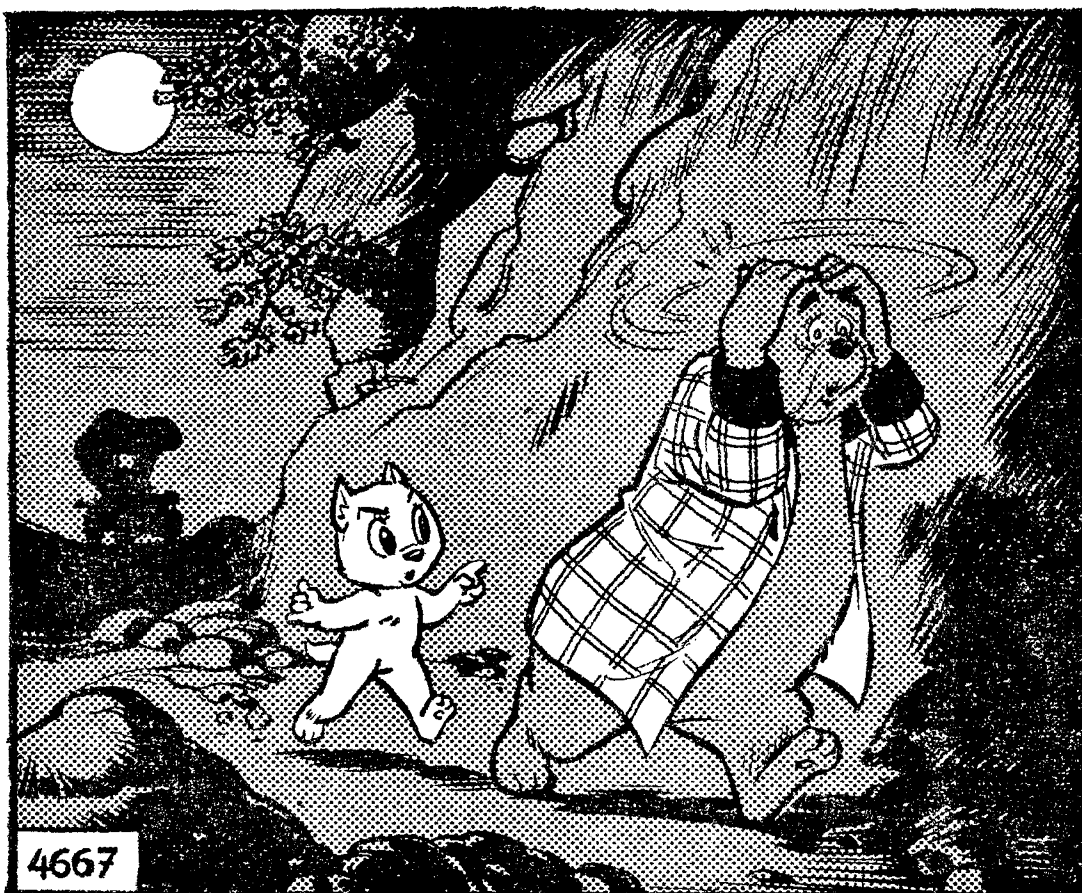
„Kom, zo erg is het niet", zei Tom Poes. „Maar we moeten een einde aan dat gehuil maken".

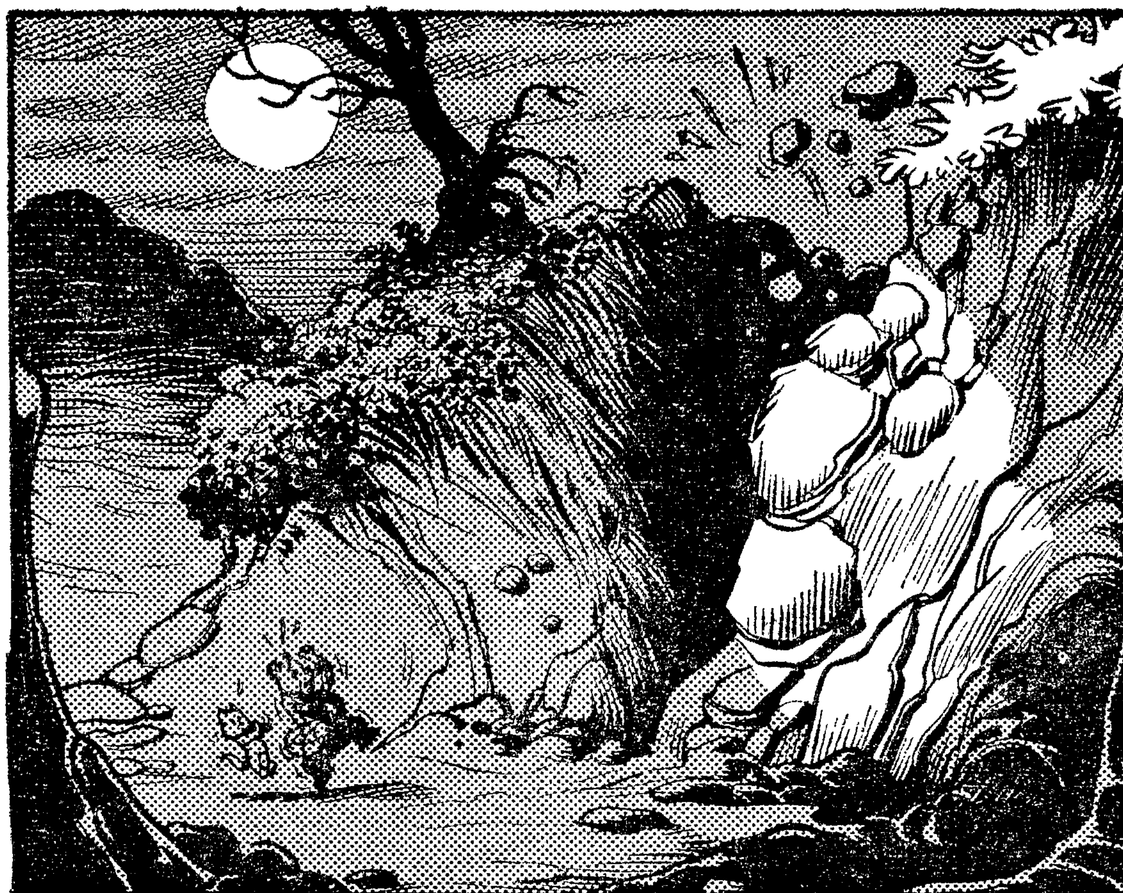
„Ik niet", hernam heer Ollie. „Na ernstig wangedrag heb ik de bengel gekastijd — maar dat kostte me bijna het leven. Dan blijf ik nog liever in deze kuil om als een eenzaam heer te overlijden".

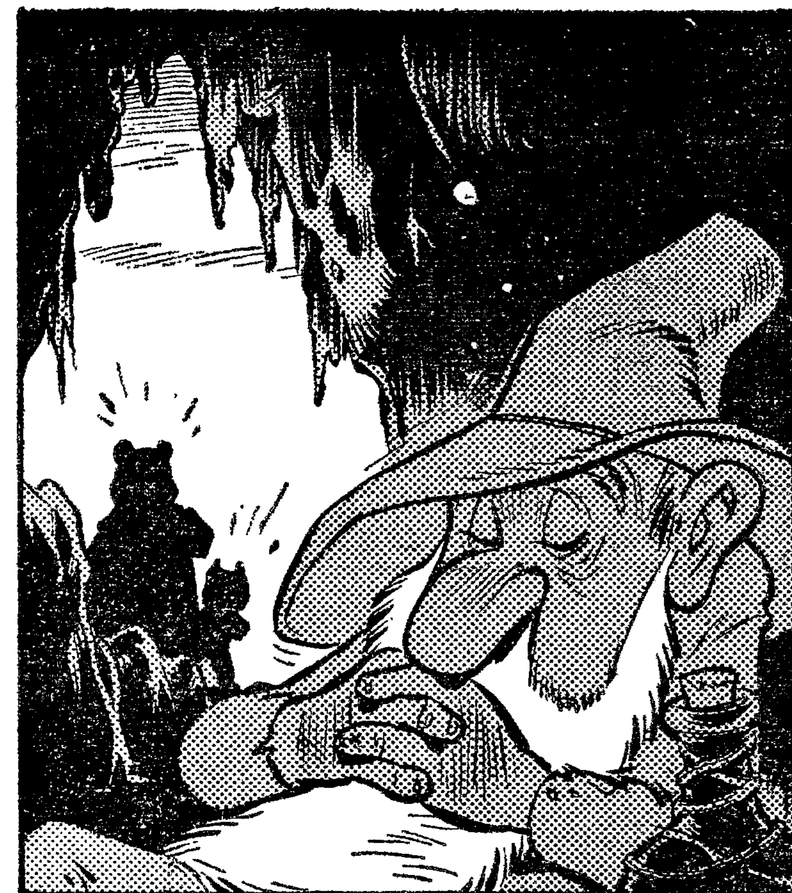
„Onzin!" riep Tom Poes boos. „Kom mee! We moeten Urgje zoeken!"

„We moeten Urgje zoeken", sprak op dat moment ook zijn moeder. „Hij huilt nu al uren; dit is geen leven. Maak de pappot in orde, jongens — en nu geen tegenspraak meer".

De broertjes wisten wanneer het geduld van het vrouwtje ten einde was en zuchtend spoedden ze zich met toortsjes naar buiten om aan hun taak te beginnen.

Heer Bommel scheurde zich met moeite los uit de verdoving waarin hij zich bevond.

„Voortgejaagd", prevelde hij, terwijl hij met waggelende tred begon te lopen. „Wat geeft het of de aarde splijt en de schedel barst? Een heer moet voort op zijn eenzaam pad. . . ."

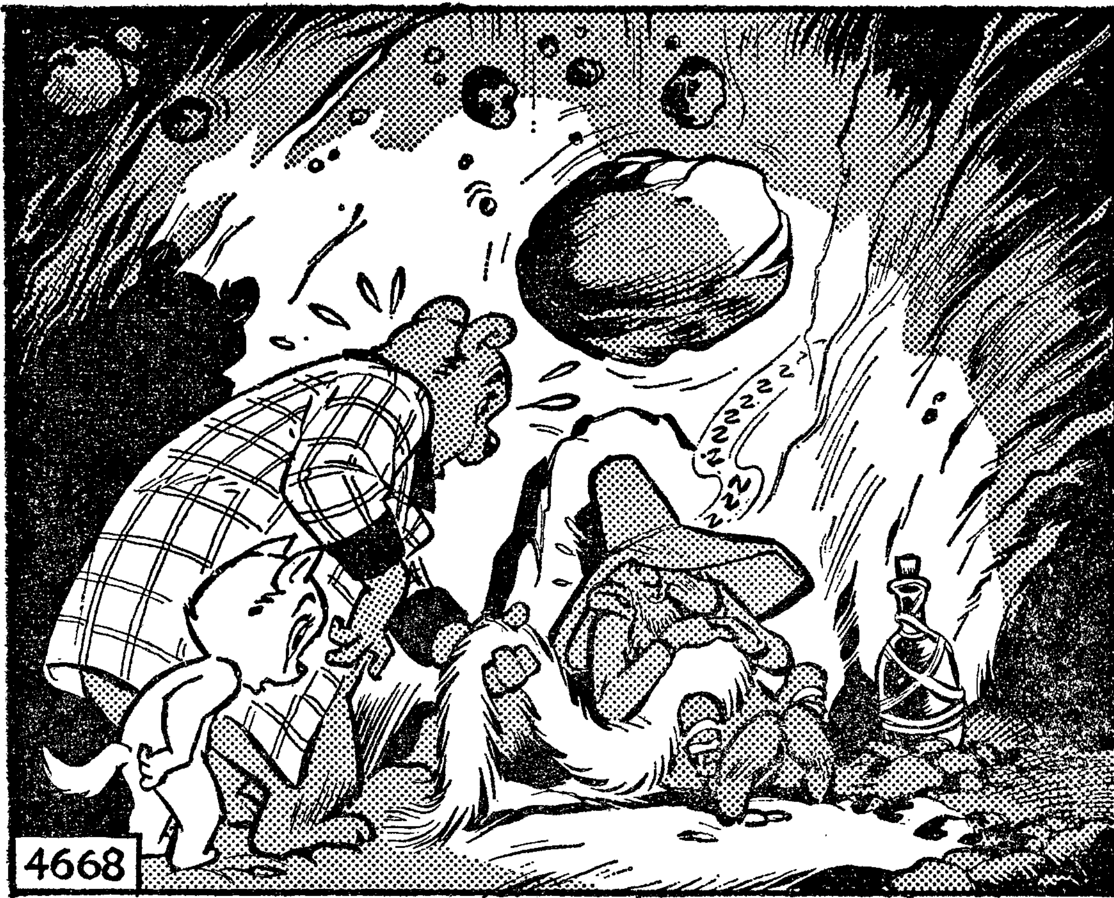
„Zo eenzaam is uw pad niet", zei Tom Poes, een beetje kribbig. „Ik laat u niet meer alleen, want dan eindigt u in een kuil met bladeren. En het is uw schuld, dat Urgje zo huilt".

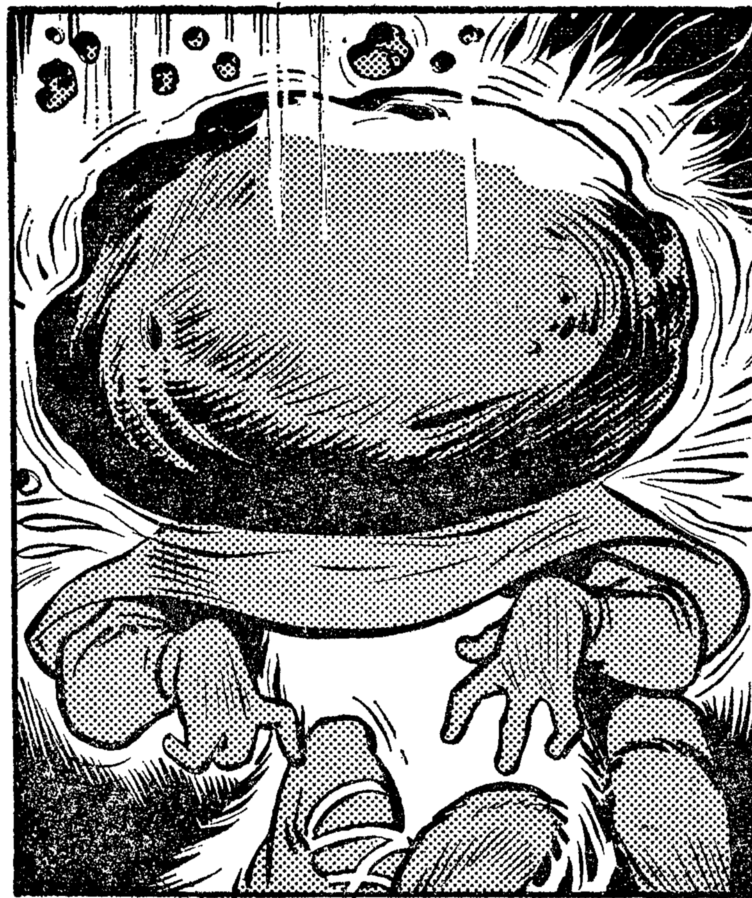
Heer Ollie antwoordde niet. Hij hield de handen tegen de oren gedrukt om het supersonische geschrei buiten te sluiten en daardoor ontging het gesprokene hem.

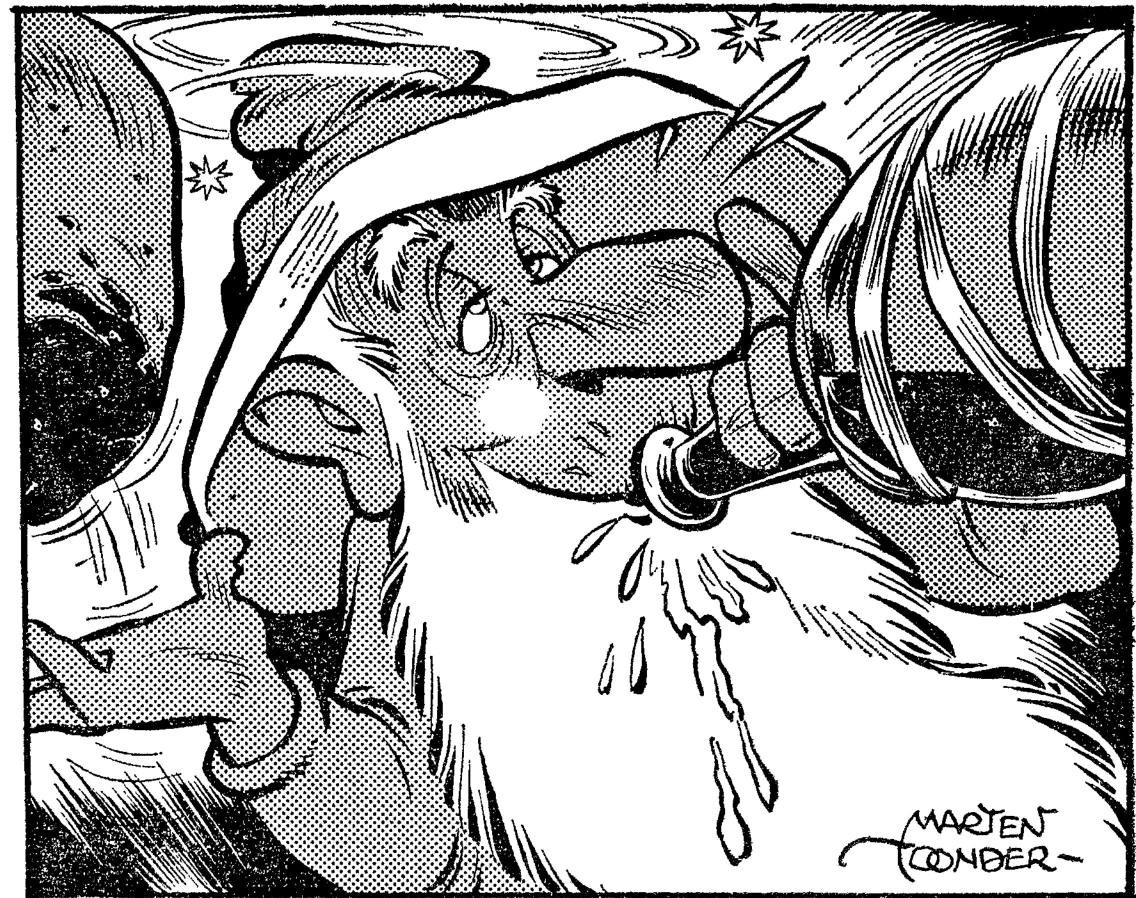
„We gaan trouwens de verkeerde kant op", hernam Tom Poes. „De Oude Schicht staat achter ons — en als we willen zoeken kunnen we beter de auto nemen. Er is haast bij want het getril wordt steeds sterker".

Op hetzelfde moment verwijdde zich een kloof in de rotswand die ze passeerden. Het gesteente scheurde krakend verder uiteen, zodat er een grot vrijkwam, die tot dusver verborgen was geweest. En nu deed een onverwacht schouwspel de beide zoekers verrast stilstaan.

In de spelonk lag namelijk een kleine, knokige grijsaard te slapen. Om hem heen vielen er stenen kletterend omlaag en de kille wind die plotseling toegang vond rukte hem aan zijn bovenmaatse baard. Maar het ventje sluimerde rustig voort zonder dat het rumoer of de trillingen hem schenen te deren. . . .

Heer Bommel en Tom Poes staarden enige tijd verrast naar de sluimerende grijsaard en traden toen op de tenen de grot binnen.

„Heel eigenaardig", prevelde heer Ollie. „Hoe kan iemand slapen onder deze omstandigheden?"

„Ja", zei Tom Poes. „Een vreemd iemand. We moeten hem wekken, heer Ollie. Hij ligt hier gevaarlijk met al die vallende stenen".

Nauwelijks had hij dit gezegd of een omvangrijk rotsblok trof het bejaarde ventje vol op de schedel, zodat het galmde.

De beide toeschouwers slaakten een kreet van schrik en keken verstard naar de getroffen slaper. Maar deze ontwaakte met een licht gegrom en wierp de steen van zich af. Toen richtte hij zich op en keek wezenloos rond totdat zijn blik op de fles viel, die naast hem stond.

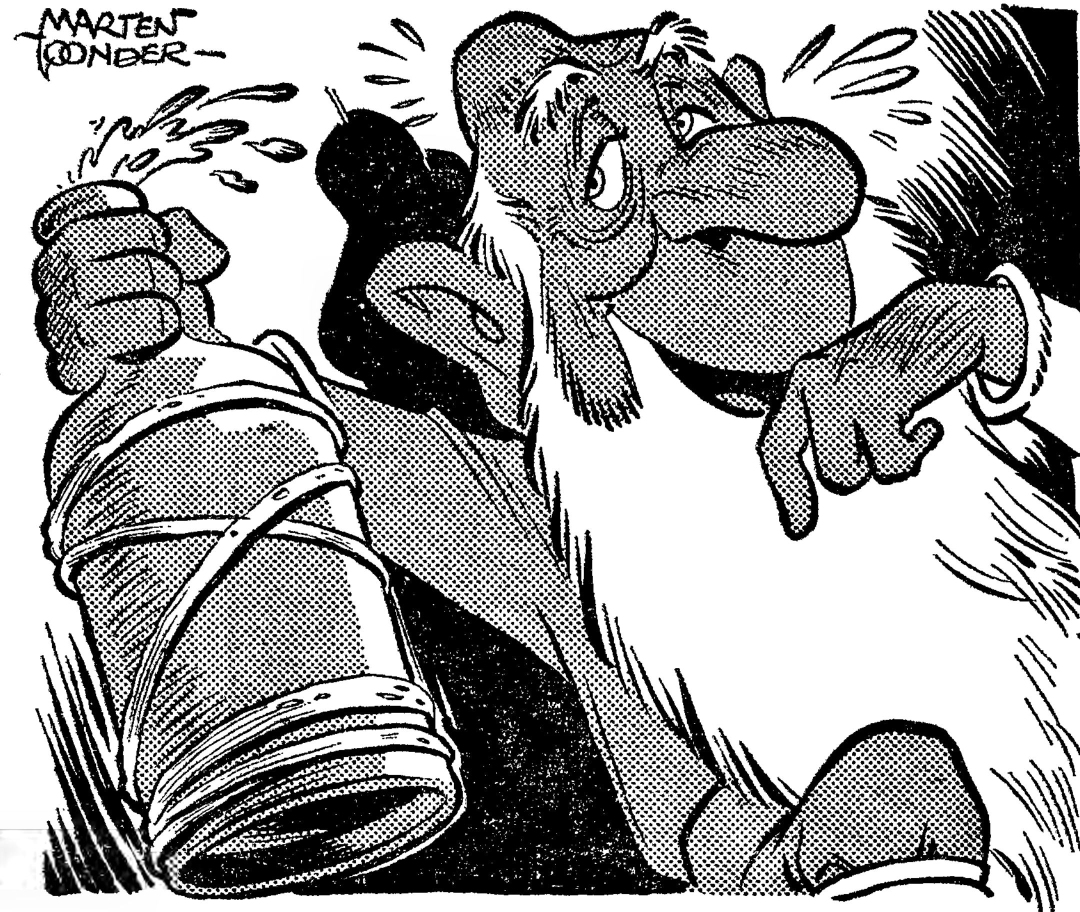
„Geblèr", zo mompelde hij. „Het grut blèrt weer. Maar de fles is nog heel".

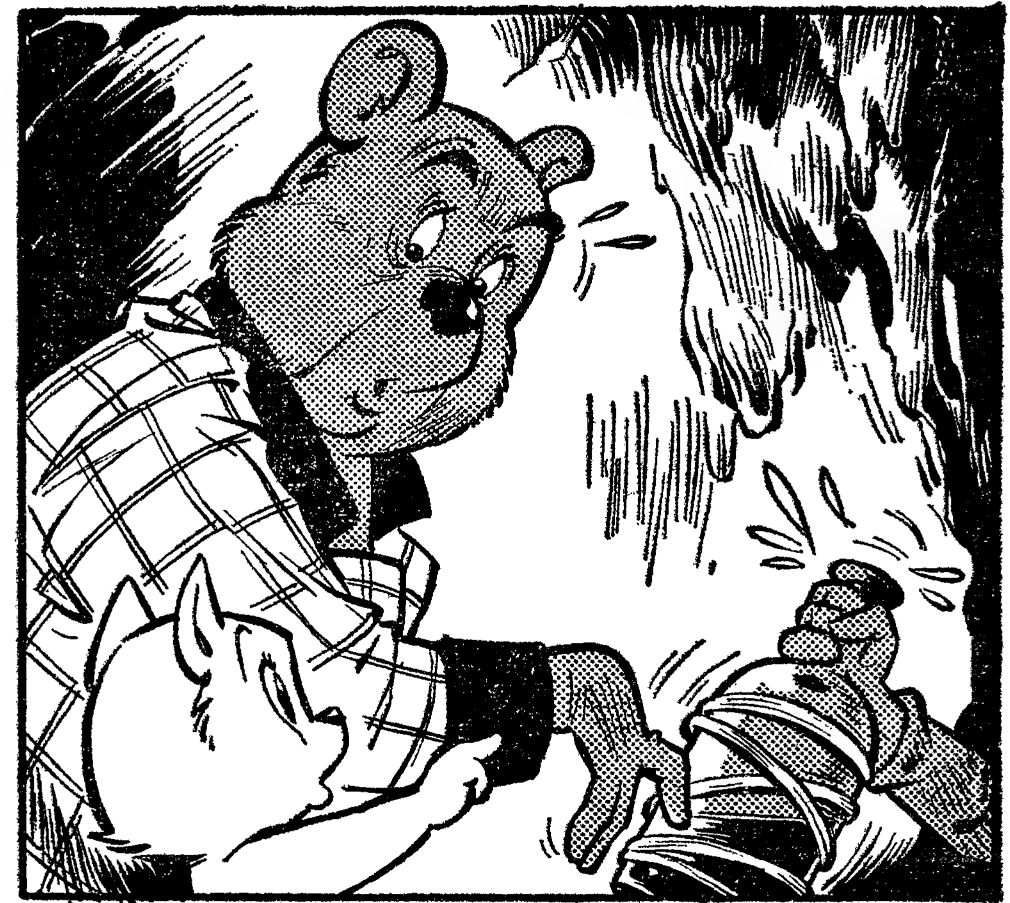
Zo sprekende ontkurkte hij de flacon en nam er een lange teug uit. Terwijl hij dronk ontspanden zich zijn trekken en kwam er een vaag leven in zijn blik.

„Donders", hernam hij. „Daar schijnt de maan. De grot is opengebarsten. Dan moet er wel gruwelijk geblèrd worden. Natuurlijk Urgofrodel weer, altijd dezelfde "

Hij schudde peinzend het hoofd en bracht de fles opnieuw naar de mond, zonder zich aan zijn onthutste bezoekers te storen.

Het oude ventje wierp zijn beschadigde hoed terzijde zodat er een kolossale buil zichtbaar werd. Hij betastte de zwelling met voorzichtige vingers, schudde meewarig het hoofd en bracht opnieuw de fles aan de mond om een verversing te nemen.

„Hebt u zich bezeerd?” vroeg heer Ollie, die voelde, dat hij iets zeggen moest.

Nu liet de grijsaard zijn drinkgerei zinken om een blik op de bezoekers te kunnen werpen.

„Bezeerd?” herhaalde hij. „Dat zou ik menen! Jullie soms ook?”

„Wij hebben geen steen op het hoofd gehad”, hernam heer Bommel. „Maar overigens lijden wij aan ernstige hoofdpijnen. Mij persoonlijk splijt het de schedel. Mijn jonge vriend hier schijnt er minder last van te hebben omdat zijn gestel minder gevoelig is — maar ik.... ik ben ten einde raad, als u begrijpt wat ik bedoel”.

„Natuurlijk ventje”, zei de oude goedig. „Ik begrijp je, hoor. Hier, neem ook maar een slokje. Dan verandert het gebler van Urgofrodel vanzelf in muziek — dat zal je merken. Het is echt gruwelwater. En zoiets heb je wel nodig in een wereld vol narigheid en gehuil”.

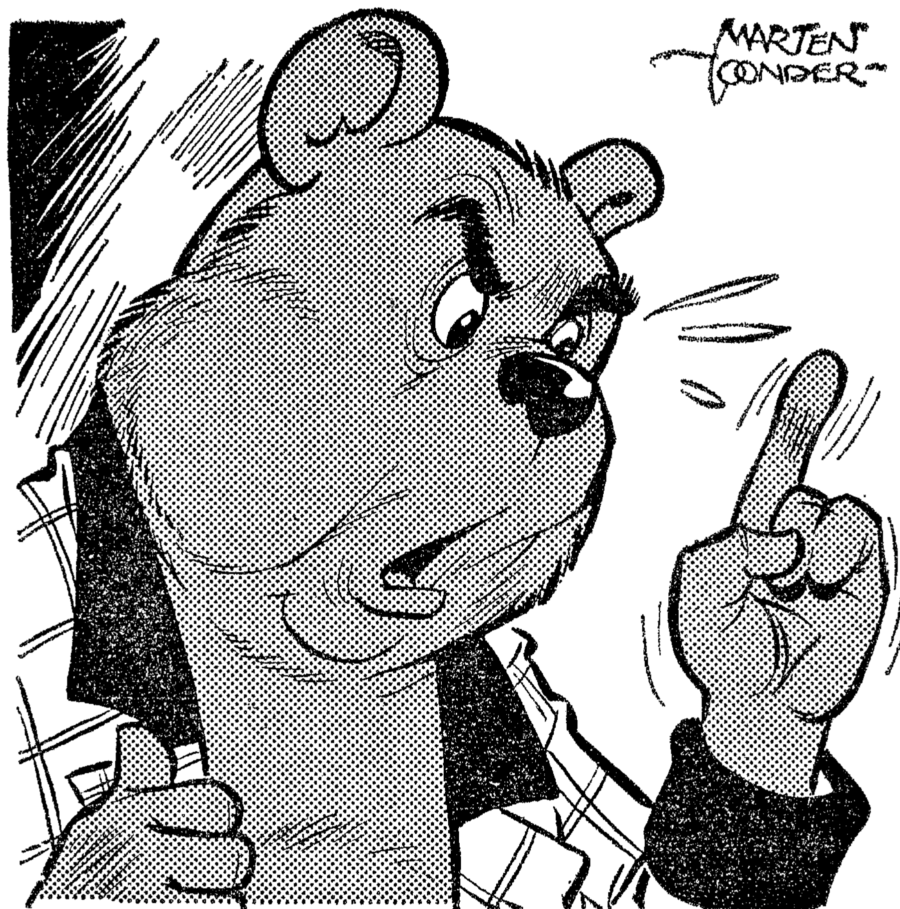
Zo sprekende reikte hij met een milde glimlach de fles over en heer Ollie stak gretig zijn hand uit. Maar Tom Poes hield hem tegen.

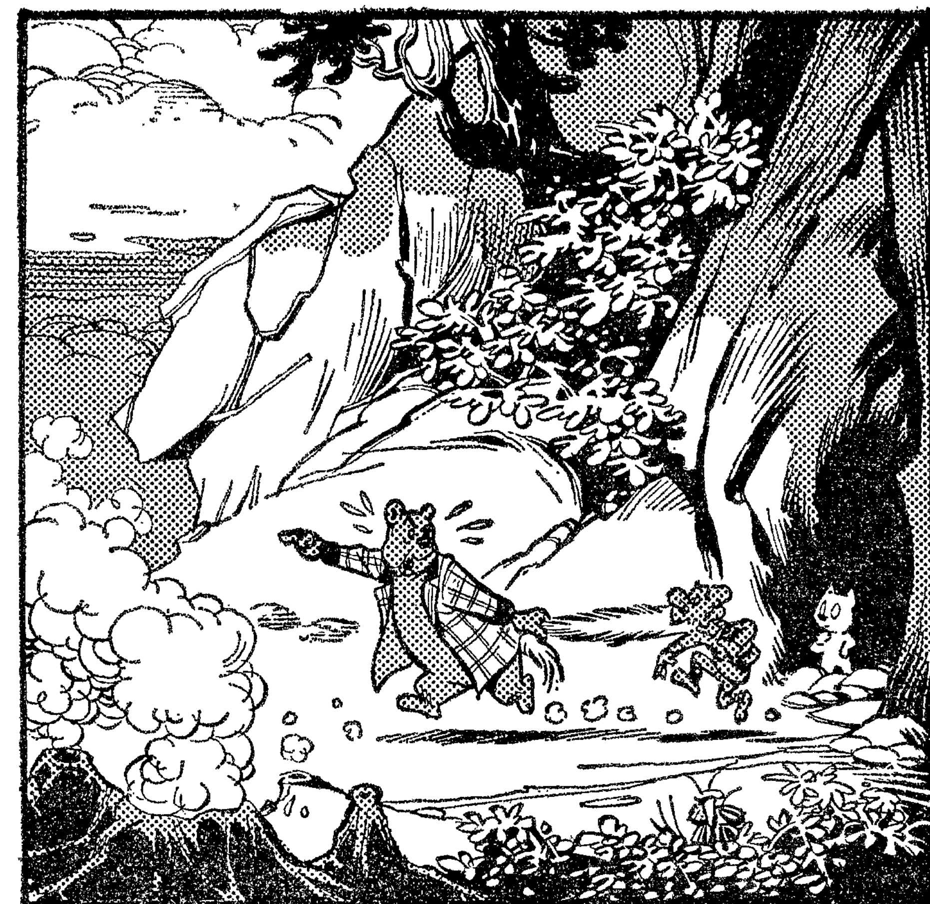
„Wacht even!” riep hij uit. „Zei u: gruwelwater?”

„Zeker, meneer”, gaf de grijsaard toe. „Gruwelwater, dat de wereld op z'n kop zet. Prettig, hoor!”

„Maar”, riep Tom Poes, „dan bent u de vader van Urgje! Die was driehonderd jaar geleden weggegaan om gruwelwater te halen, weet u nog wel, heer Bommel?”

Heer Ollie trok de hand, die hij naar de fles had uitgestoken, haastig terug.

„Is het waar, wat de jonge vriend hier zegt?" vroeg hij op scherpe toon. „Bent u de vader van Urgje?"

De grijsaard knikte en een schaduw gleed over zijn wezenloos gelaat.

„Urgje", prevelde hij. „Jawel, ventje. Urgofrodel is mijn jongste zoon. Een bengel, hoor. Een jengelaar vol gegrien en jankers. Het was niet uit te houden en daarom ben ik even weggegaan om gruwelwater te halen. Dat spul keert alles om, hè? Als je dat drinkt klinkt gebler als muziek. Hier, neem toch een slokje. De kwaaie aap is weer bezig en hij houdt maar niet op...."

Heer Bommel ging rechtop staan en een strenge rimpel verscheen boven zijn ogen.

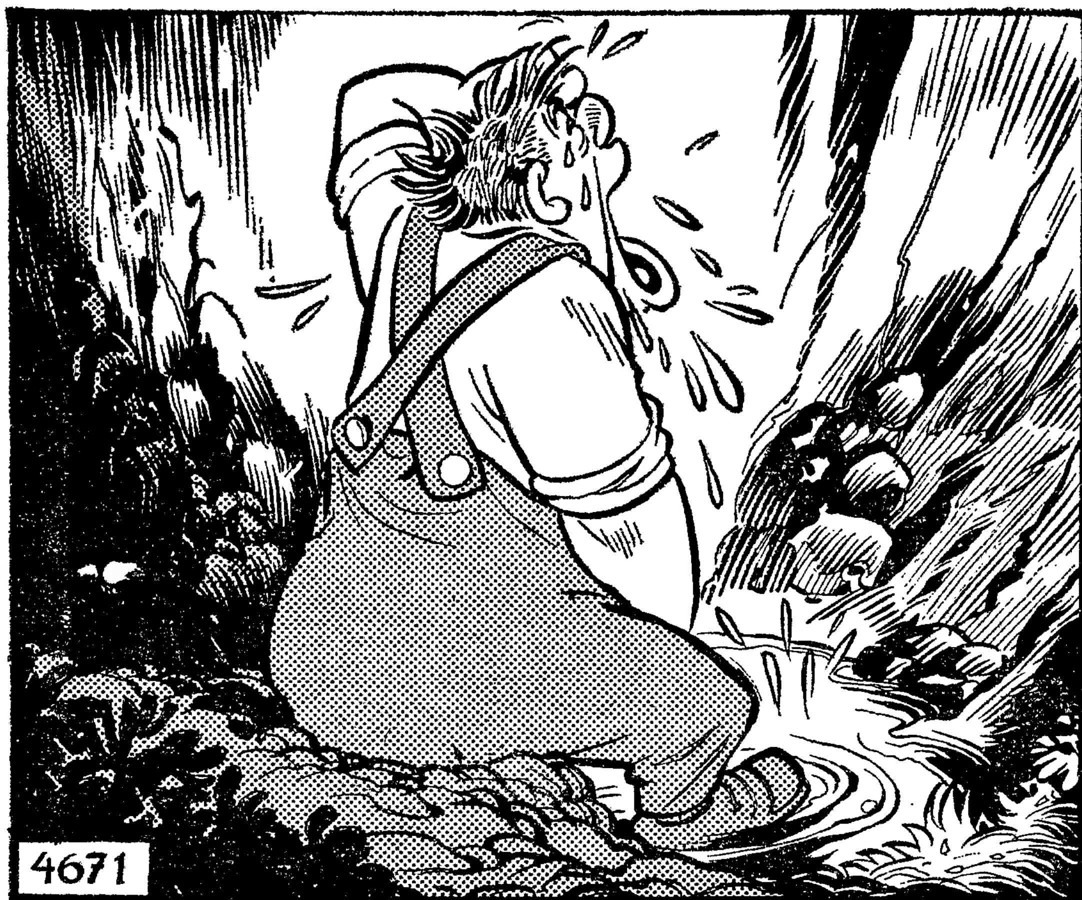
„Mijnheer Heul", zo sprak hij, „het is een schande om heen te gaan en vrouw en kroost onverzorgd achter te laten. Op zo'n manier laat u passerende heren met de hoofdpijn van uw kinderen zitten! U bent een ontaarde vader!"

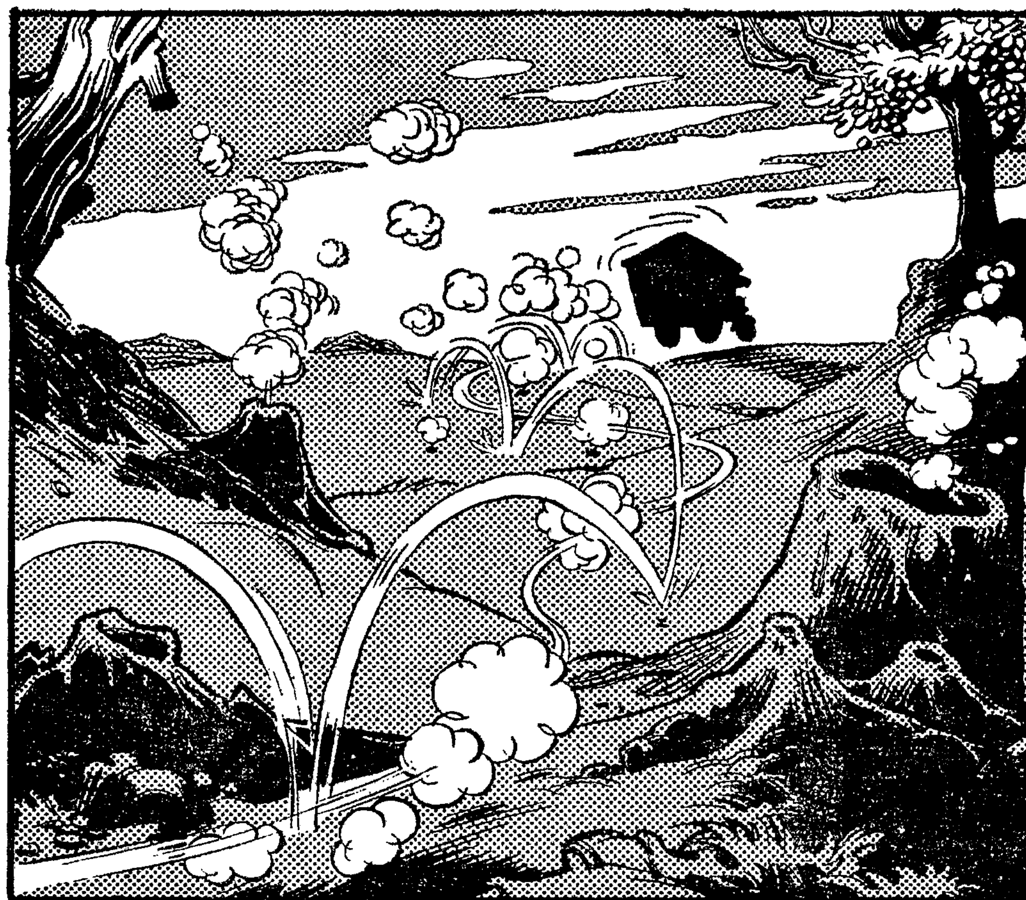
De ander dankte geroerd. Het was duidelijk, dat hij heer Ollie's woorden als een groot compliment opvatte.

„Het komt van het gruwelwater", zei Tom Poes. „Dat keert alles om".

„Best mogelijk", riep heer Bommel verontwaardigd uit. „Maar hier ga ik ingrijpen! Dit is een ergerlijk geval. Kom mee! Doe iets aan je zoon, of ik doe jou iets!"

Met deze woorden vatte hij de grijsaard bij de baard en leidde hem krachtig de grot uit.

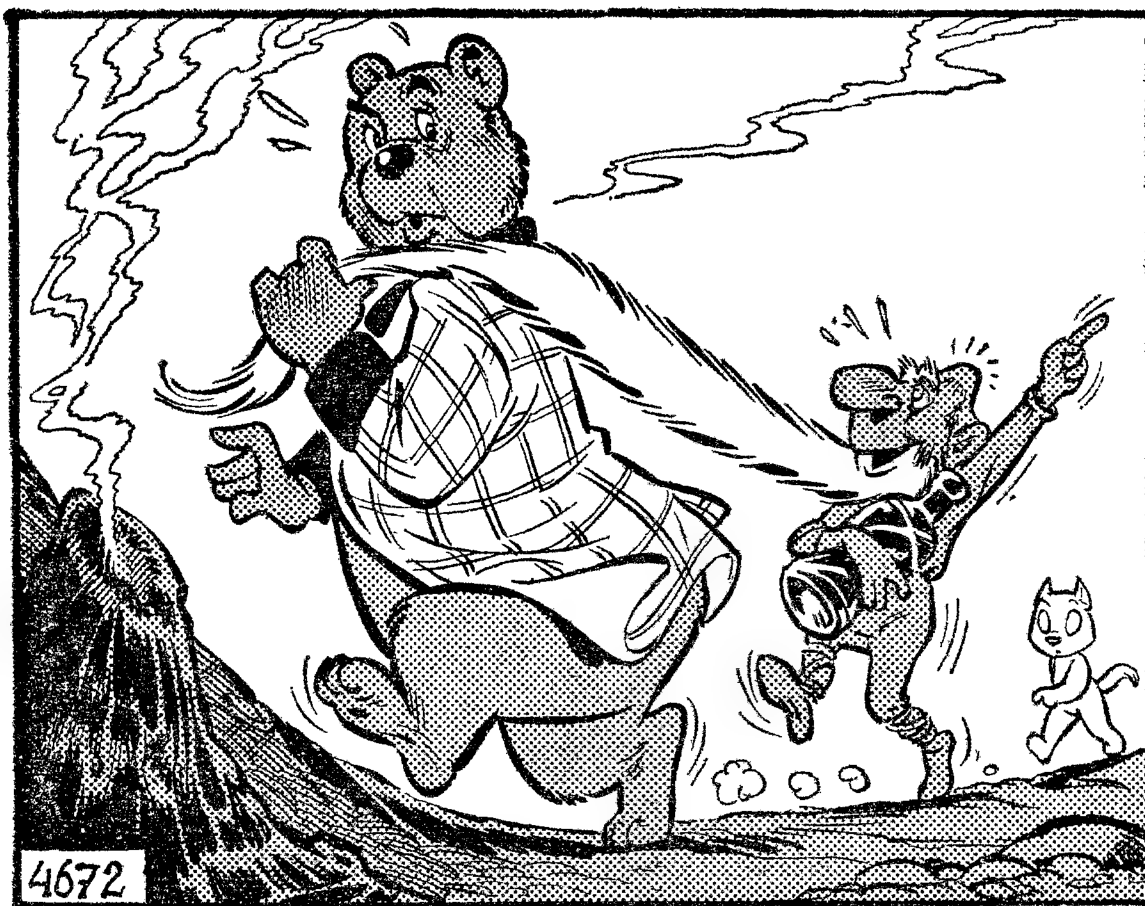
Terwijl heer Bommel met driftige pas Urgjes vader door het landschap leidde, begon de ochtend reeds te krieken. De eerste stralen van de zon beschenen het trillende landschap met een rode gloed waarin rook- en stofwolken opkrinkelden. Want er waren vele spleten in de bodem ontstaan en ook kon men enkele kleine vulkaantjes waarnemen waaruit lava sijpelde.

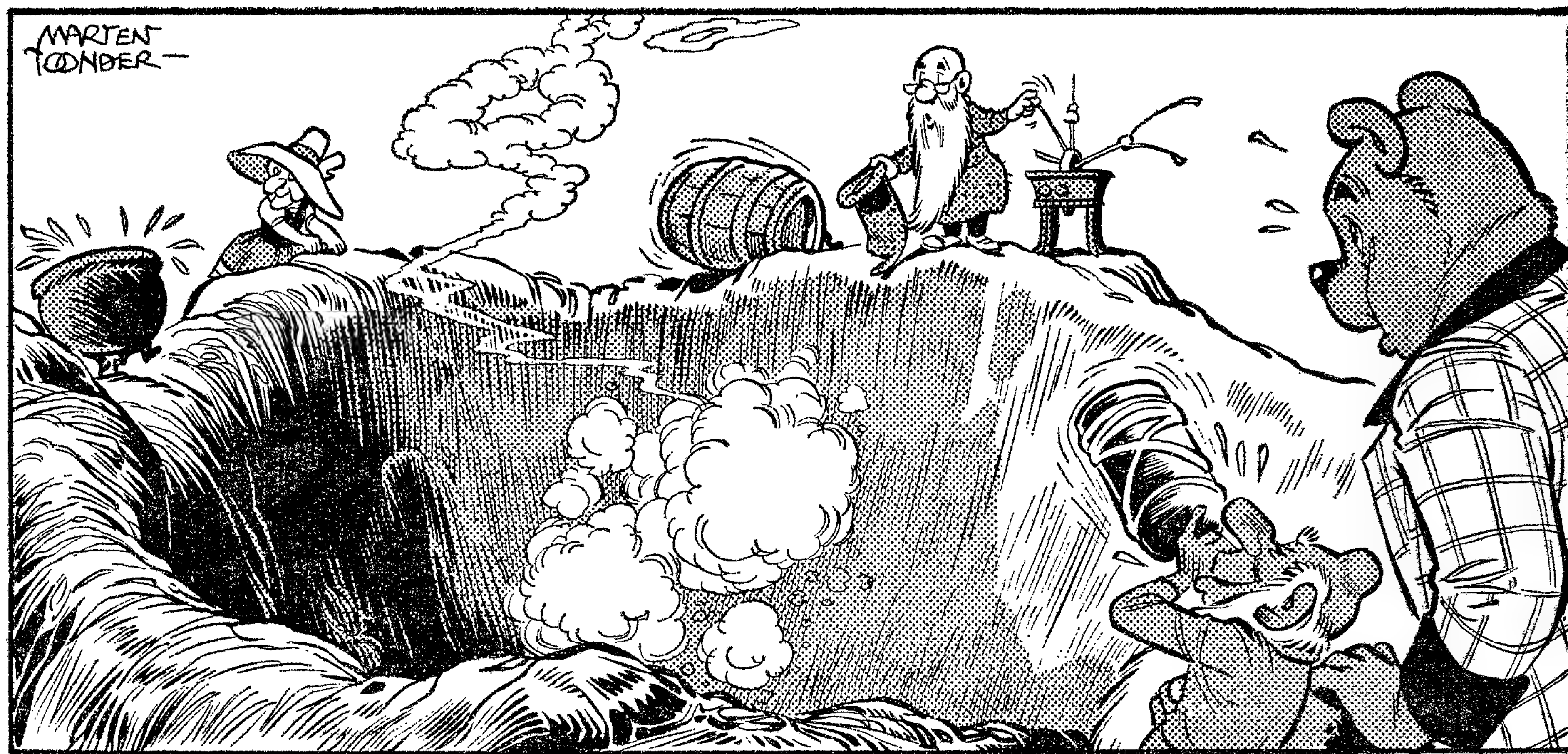
Temidden van deze aardbevingen en verwoesting zat Urgje op de bodem van een krater te schreien — en daar zijn huilen maar geen einde nam kon het niet lang meer duren of de aarde zou aan dit voortgezet geweld ten onder gaan.

Maar behalve heer Bommel waren er nog twee andere groepjes op weg om er een einde aan te maken. In de eerste plaats zien we hier professor Prlwytzkofsky per automobile door de heuvels razen. De wakkere geleerde had de voorsprong van de trillingen opnieuw gelocaliseerd — en nadat hij een vat met krachtige springstoffen had opgeladen begaf hij zich met grote spoed op weg.

Ook Urgjes moeder had zich gerept. Met behulp van haar oudste zoons had ze een pot vol voedzame pap bereid die nu op een draf over het rotsige terrein gedragen werd.

Weliswaar werd het voortgaan alle drie de partijen bemoeilijkt door de rokende spleten die voortdurend in de grond verschenen; maar ze hielden vol in het besef dat alles van hen afhing. Toen de zon dan ook vol boven de heuvels verschenen was, naderden allen de krater waaruit het huilen van Urgje smartelijk opklonk.

De kleine grijsaard liet zich gewillig meetrekken naar de krater waaruit Urgjes huilen opsteeg.

„Je hebt haast, ventje!" sprak hij vrolijk. „De jeugd denkt altijd maar dat er geen tijd te verliezen is!"

„Er is ook geen tijd te verliezen!" riep heer Ollie korzelig uit. „En noem me geen ventje! Ik ben een volwassen heer die een jeugdprobleem op gaat knappen!"

Deze opmerking verbaasde de oude.

„Je bent veel te groot en te dik om volwassen te zijn!" verklaarde hij. „Maar misschien zie ik het fout door het gruwelwater. Dat keert alles om, zie? Hihihi!"

„Schei uit met die onzin!" riep heer Bommel. „Laat je zoon ophouden met dat lawaai. Vlug een beetje!"

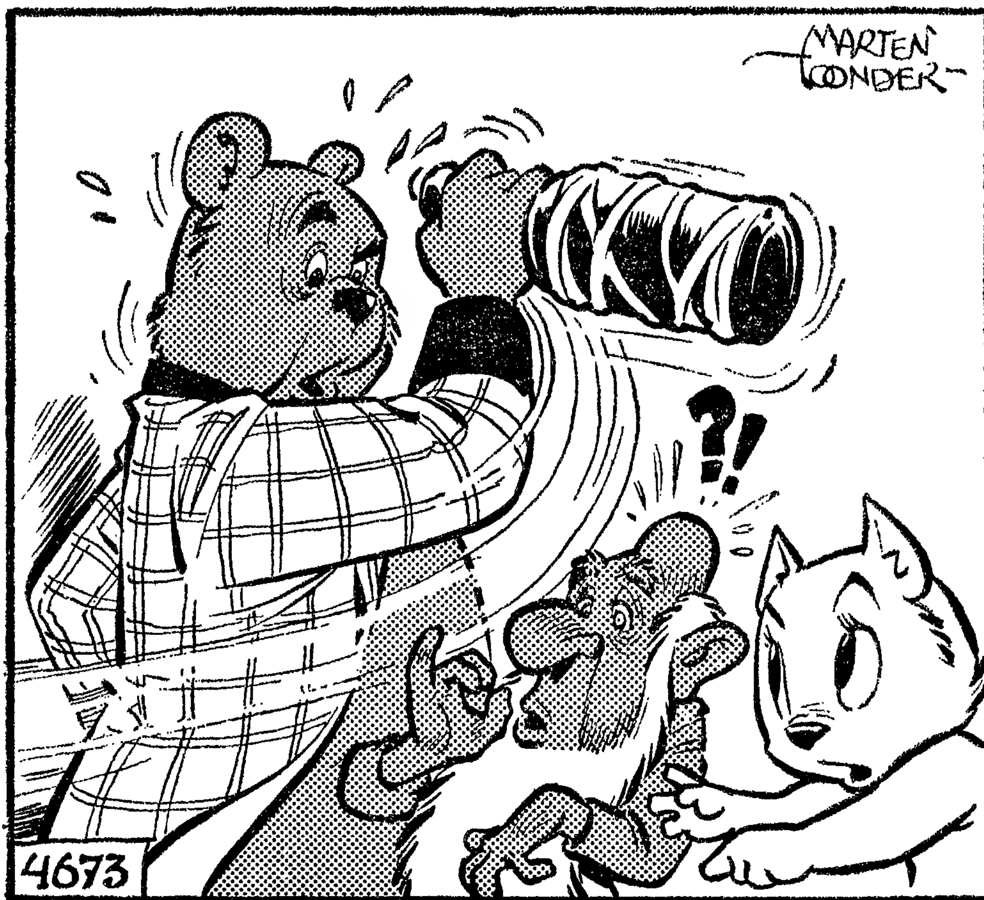
„Wat een brutaaltje", mompelde de bejaarde Heul. „De jeugd leidt de ouderdom bij de baard voort en heeft nog praatjes ook! Wanneer ik niet vlug een slokje gruwelwater neem kan ik het niet langer verdragen!"

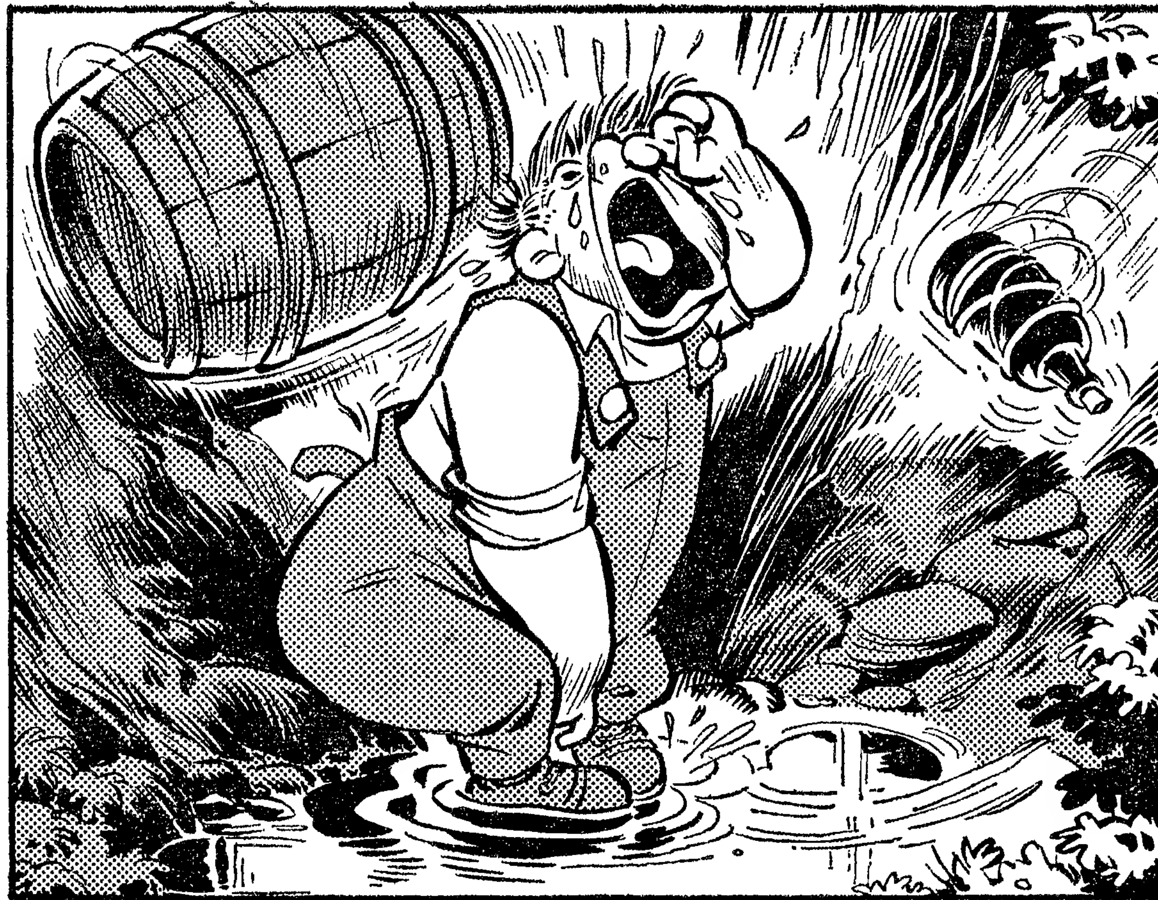
Hij zette de fles aan de mond en begon klokkend te drinken. Maar heer Bommel, die nu met hem op de rand van de krater was aangekomen schonk er geen aandacht aan. Tot zijn verrassing dook aan de andere kant van de wal de gestalte van professor Prlwytzkofsky op, die driftig naar beneden wees.

„Daar beneden is der bron der supersonische trillings!" hoorde hij de geleerde roepen. „Snel, mijnheer Pieps! Wentel der knalwerkvat in der diepte heronder!"

De assistent gehoorzaamde nerveus en zo verscheen ook het kruitvat op de kraterrand. Op hetzelfde moment vertoonde zich Urgjes moeder ter linkerzijde.

„Daar zit de lekkere oelepetoet te huilen!" riep ze ontdaan. „Vlug, Hotterkwoot! Naar beneden met de pappot!"

Heer Bommel staarde verrast naar de professor, die zonder omwegen het kruitvat met brandende lont omlaag liet bolderen. Toen drong het tot hem door dat Urgje daar beneden zat en dat de moeder op weg was met de pappot naar hem toe.

Intussen verfriste de vader zich op zijn gemak met gruwelwater.

„Onmens!" riep heer Ollie woedend, terwijl hij de verraste grijsaard de fles uit de handen griste. „Zie je dan niet, wat er gebeurt? Ik bedoel.... eh.... Doe iets, Tom Poes!! Help dan toch voordat er iets vreselijks gebeurt, als je begrijpt wattikbedoel!"

„Ja zeker", zei Tom Poes, die goed had opgelet. „Gooi gauw die fles omlaag!"

Urgje hoorde het opgewonden gepraat boven zich met grote tevredenheid. Hij begreep, dat er nu eindelijk aandacht aan hem geschonken werd en daarom verdubbelde hij zijn gehuil; want zo zijn kinderen. Maar al schreiend ontging hem het vat dat op hem af kwam rollen — en ook merkte hij de fles niet op die heer Ollie zonder begrip naar beneden wierp.

„Halt! Stop!" riep de assistent Pieps nog. „Daar beneden zit iemand!"

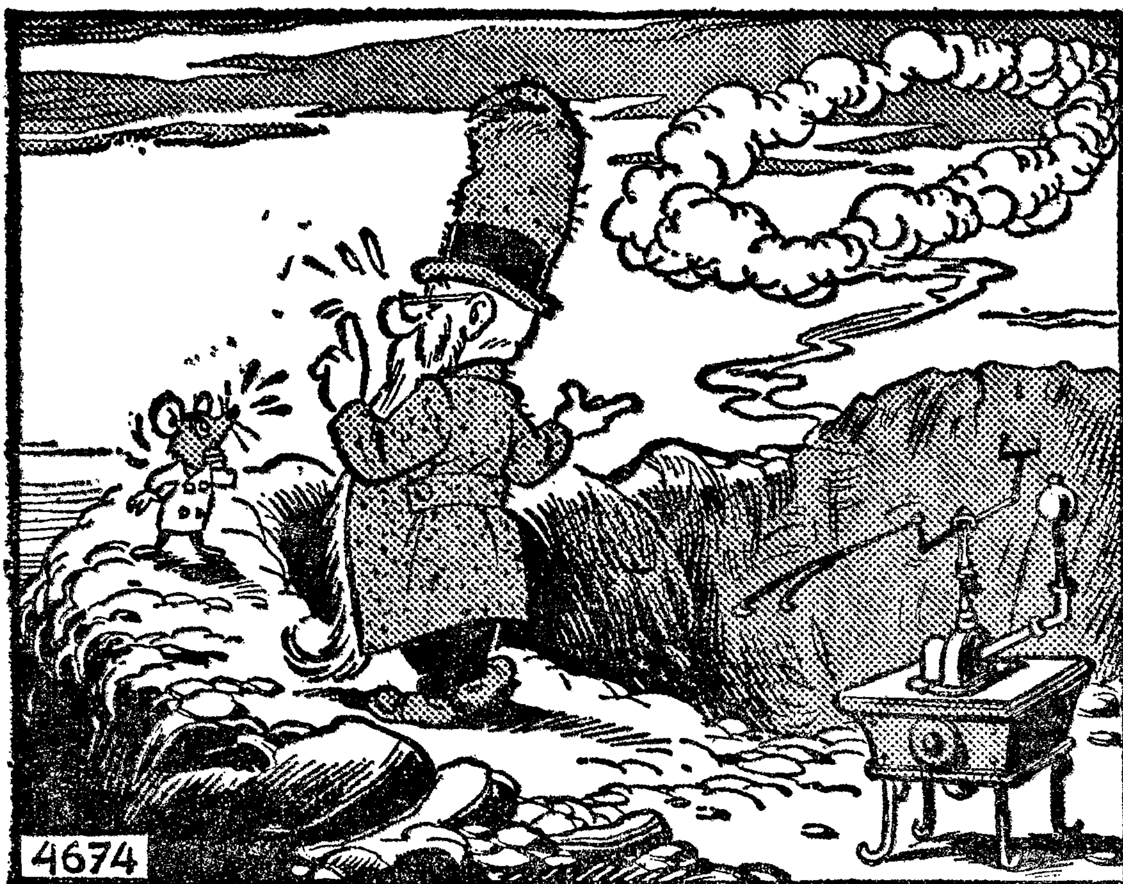
En terzijde klonk de stem van de moeder, die Hotterkwoot en Hoppenkwintel tot groter spoed aanzette. „Schiet op, lummels!" riep ze. „Die monsters gooien naar het arme ventje!"

Maar het was te laat. De flacon en het fust bereikten Urgje gelijktijdig; de springlading ontplofte en de fles versplinterde in een heldere vlam.

Boven op de kraterwand nam de professor de hoed af.

„Schade", sprak hij, „dat er nu juist iemand op de oorzaak des supersonischen trillings moest zitten. Maar der wetenschap heeft zijne plicht gedaan".

Ach, de brave man vermoedde niet hoe onwetenschappelijk de gevolgen van het gebeuren zouden zijn....

Het kruitvat ontplofte met een grote knal en een fel lichtverschijnsel. Maar in plaats van de gebruikelijke smook ontsnapte er slechts een enkel zachtviolet rookwolkje, terwijl de vlam zich met een ruk tot een punt samentrok en toen verdween.

„Gans zonderbaar", prevelde de professor. „Geeft u acht, mijnheer Pieps? Dit is geen explosie, maar een implosie!"

„Daar beneden zat Urgje!" jammerde de assistent. „En nu is hij weg! Het is vreselijk!"

„Een implosie", hernam de geleerde, „die de oorzaak der supersonischen trillings uitgeradeerd heeft. Praw! Nu kan ik mij rustig in Schiml's Flaptrul-theorie verdiepen. Wist u, mijnheer Pieps, dat de massa ongevaarlijk is wanneer men haar tot individuën ontbindt?"

Zo sprekende opende de hoogleraar zijn vervelende boek en begon glimlachend te lezen. Doch Alexander Pieps bleef op de kraterrand staan en staarde verbijsterd naar beneden.

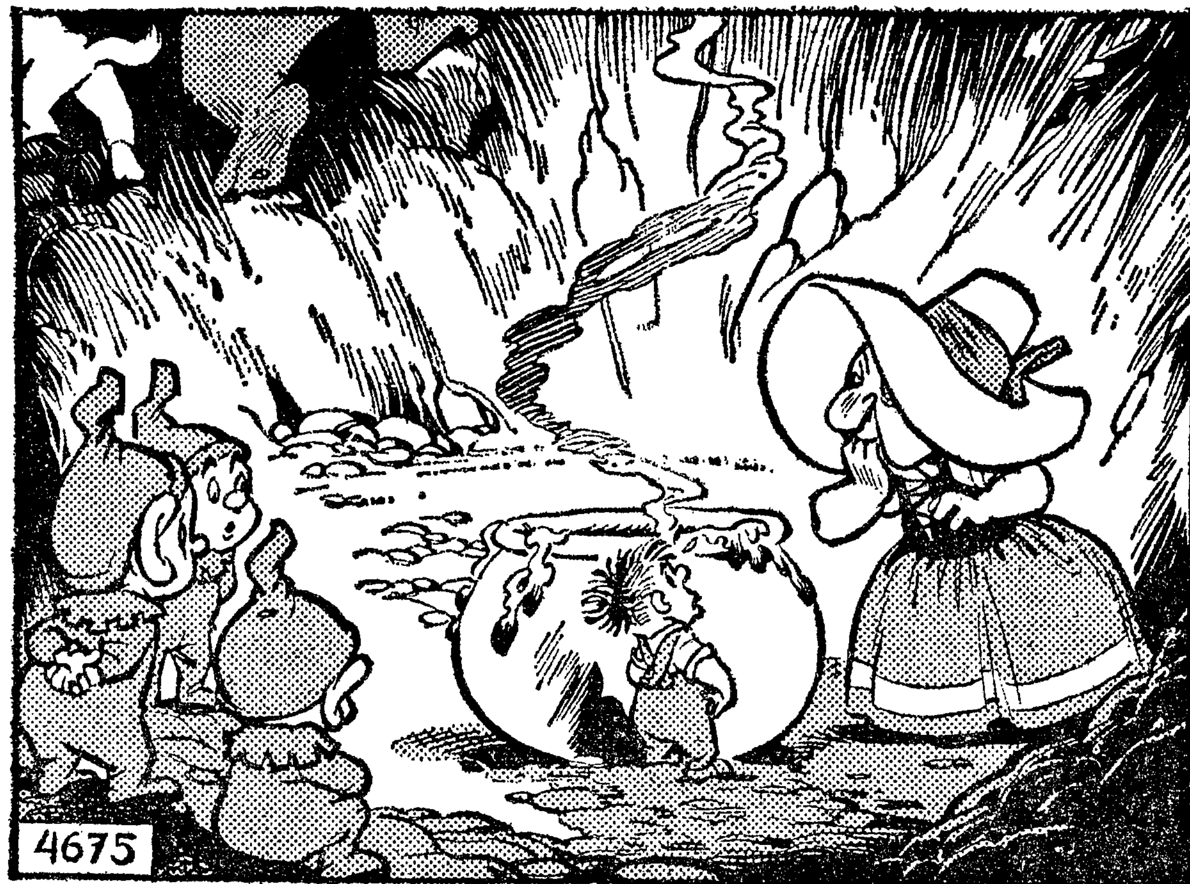
Daar was het vrouwtje inmiddels met de pappot aangekomen, doch hoe ze ook keek, haar lekkere poeteloeris was verdwenen.

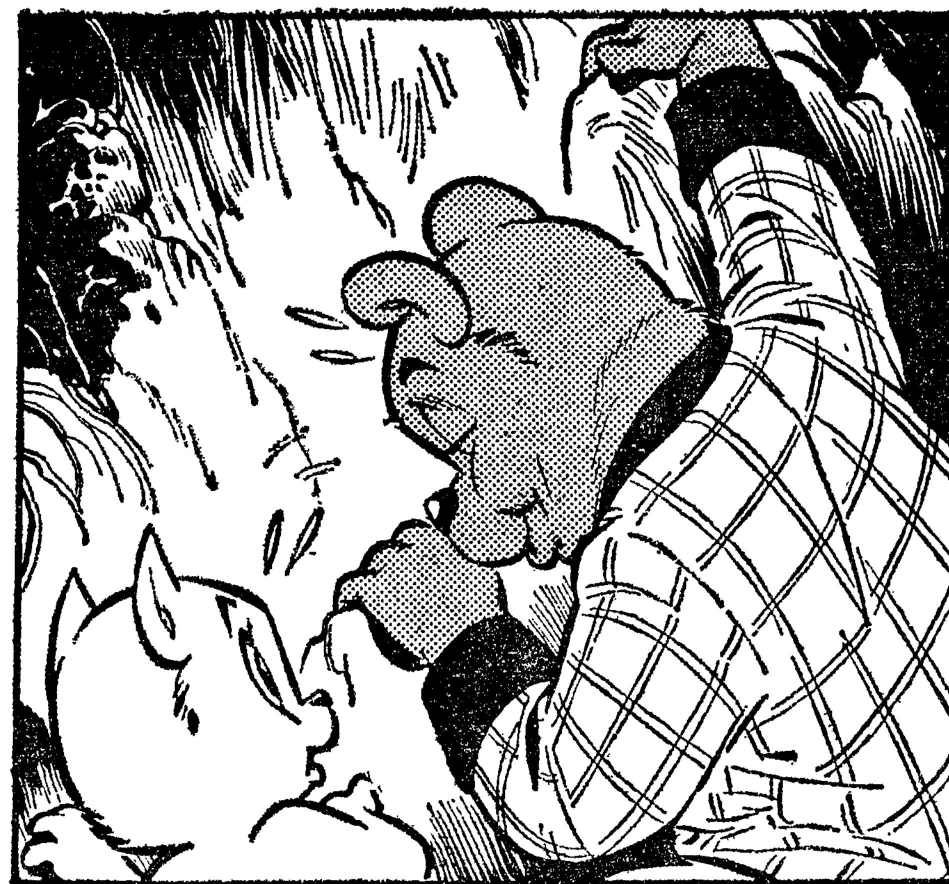
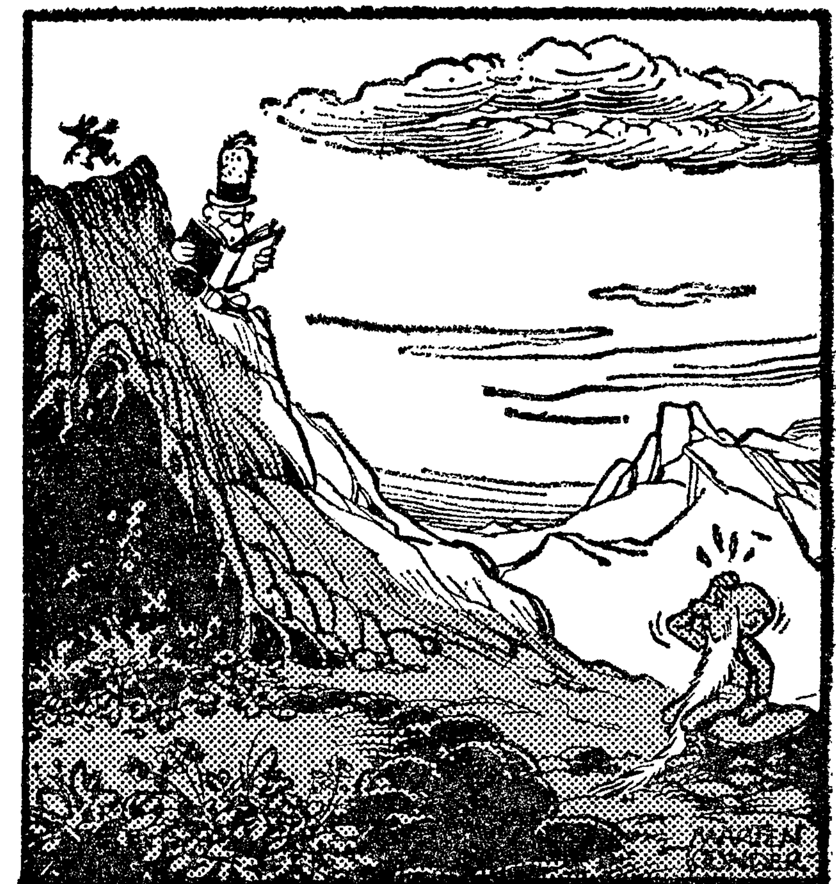
„Waar is hij dan?" riep ze smartelijk. „Urgje! Hebben de boze mannen je pijn gedaan? Kom dan, Urgofrodeltje! Hier is mamma met de pap!"

„Hier ben ik, moe", sprak een zware basstem — en nu trad er een piepklein ventje van achter een steen te voorschijn.

„Urgje is volwassen geworden", mompelde Tom Poes. „Dat komt van het gruwelwater dat alles omkeert. De ontploffing en Urgje".

„Het is vreemd", zei heer Ollie, „waartoe een Bommel in staat is. Maar ik heb het knap gedaan, al zeg ik het zelf...."

Het vrouwtje boog zich ontroerd over haar jongste zoon en de broertjes zetten haastig de pappot neer. .

„Kijk eens naar Urgofrodel!" riep Hotterkwoot uit. „Hij is geen weke massa meer!"

„Hij is volwassen geworden!" prevelde Hoppenkwintel.

„Nu zal Urgje niet meer huilen", vulde Herrowindus aan. „Want als men oud en klein is slaat het huilen naar binnen en dan krijgt men zelf hoofdpijn in plaats van anderen".

„Het is toch wat", zuchtte de moeder. „De jongsten zijn de grootsten — en dat is een hele zorg. Maar het was toch zo'n lekkere mollige poeteloeris. . . ."

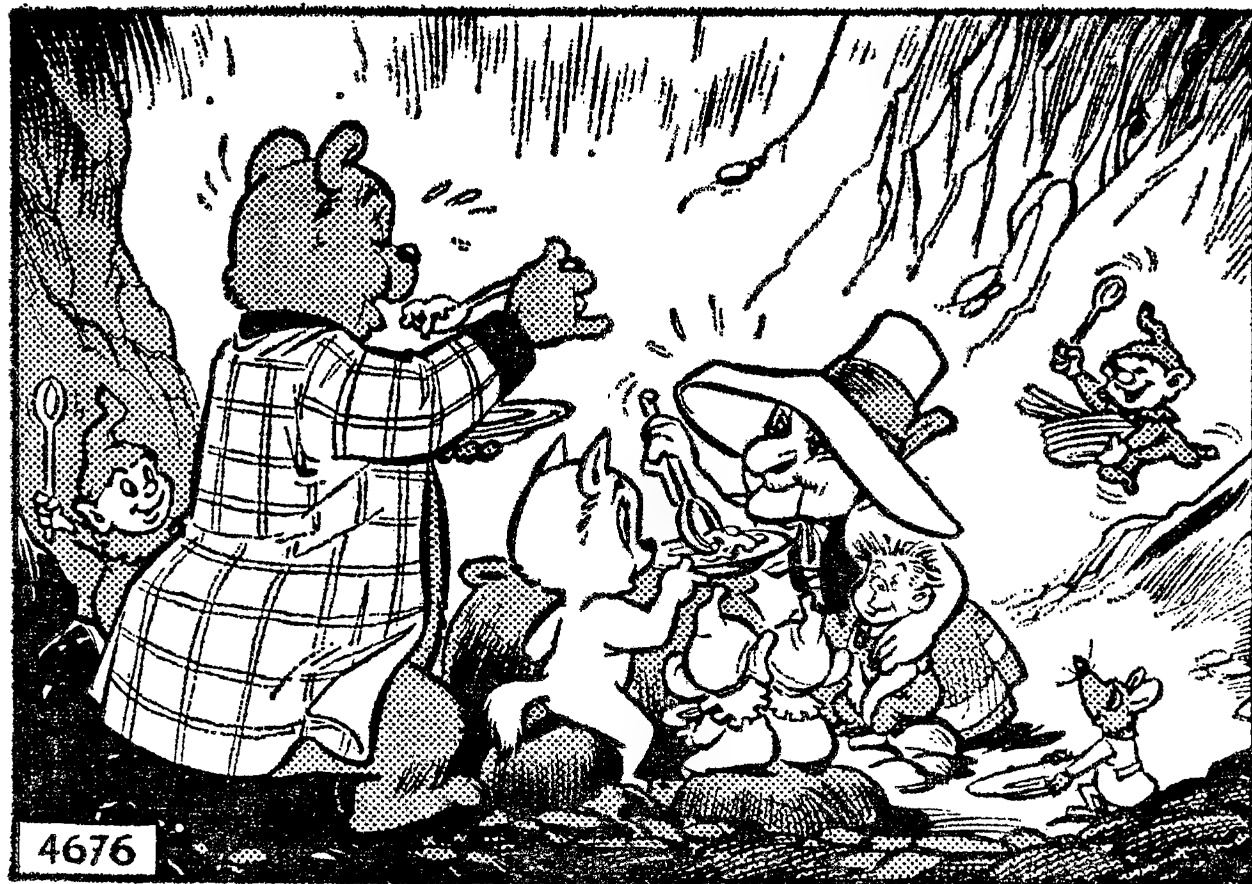
Op dat moment verschenen ook de voeten van heer Bommel en Tom Poes in het beeld. Het is begrijpelijk dat hun belangstelling gewekt was door het plotselinge krimpen van Urgje en daarom spoedden ze zich ter plaatse om een blik op het kereltje te kunnen slaan.

„Ik begrijp het niet, wat er gebeurd is", sprak heer Ollie onder het afdalen. „Maar het is wel duidelijk, dat ik de lummel klein gekregen heb, als je begrijpt wat ik bedoel".

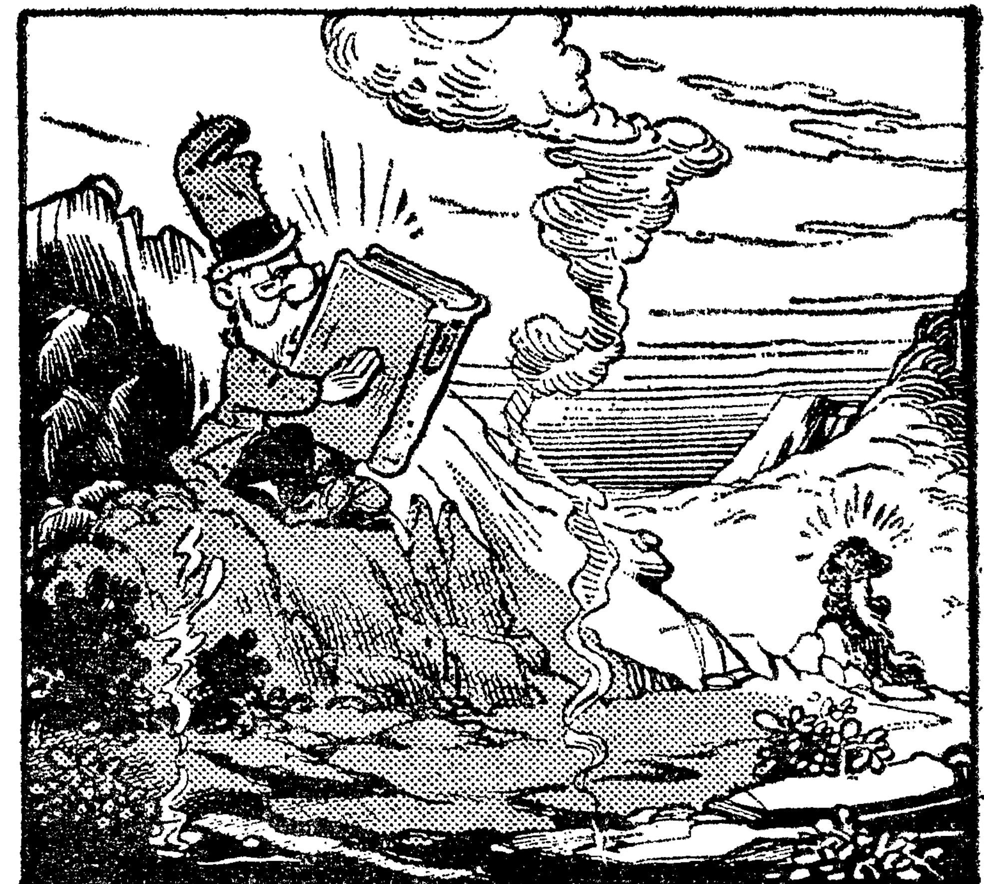
„Hm", zei Tom Poes, „ik geloof dat het meer door het gruwelwater kwam. En de professor heeft er ook iets mee te maken. Waar is die eigenlijk?"

Nu, de geleerde zat eenzaam op de kraterrand te lezen. Want toen de oorzaak van de supersonische trillingen verdwenen was had hij de belangstelling in het verschijnsel verloren, zodat hij zich ongestoord in zijn boek kon verdiepen.

„Praw", prevelde hij. „Dat is goed gezegd! Men moet de massa terugbrengen tot enkelingen. Eén enkele persoon kan ouder en wijzer worden, maar de massa blijft een twaalf-jariger. Der Schiml heeft recht!"

Voor een klein ventje als Urgje was zo'n grote pappot niet meer nodig. En daarom diende de bovenmaatse hoeveelheid voedsel nu als een soort feestmaal voor alle betrokkenen.

Voor het eerst sinds lange tijd konden de broertjes eten zoveel ze lustten, terwijl er toch nog voldoende overbleef voor heer Bommel en Tom Poes. Ja, zelfs de assistent Alexander Pieps kon zijn honger stillen — en die was toch werkelijk niet gering na de langdurige hoofdpijn die hij geleden had.

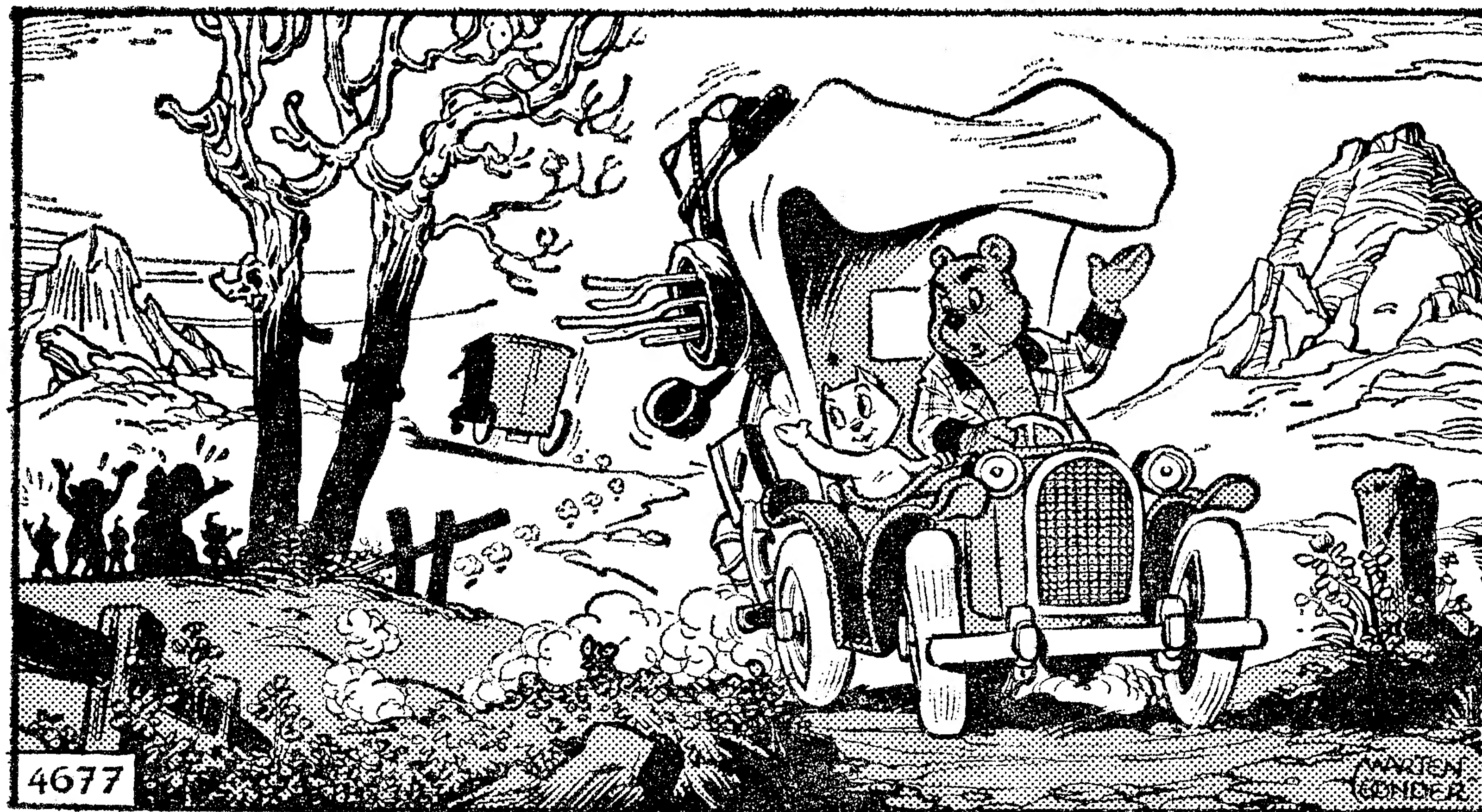
„Dat smaakt, mevrouw", sprak heer Ollie. „Ach ja, na gedane arbeid worden rauwe bonen zoet. En ik mag wel zeggen, dat er hier gewerkt is. Ik heb alles toch maar goed opgelost, wat jij, Tom Poes?"

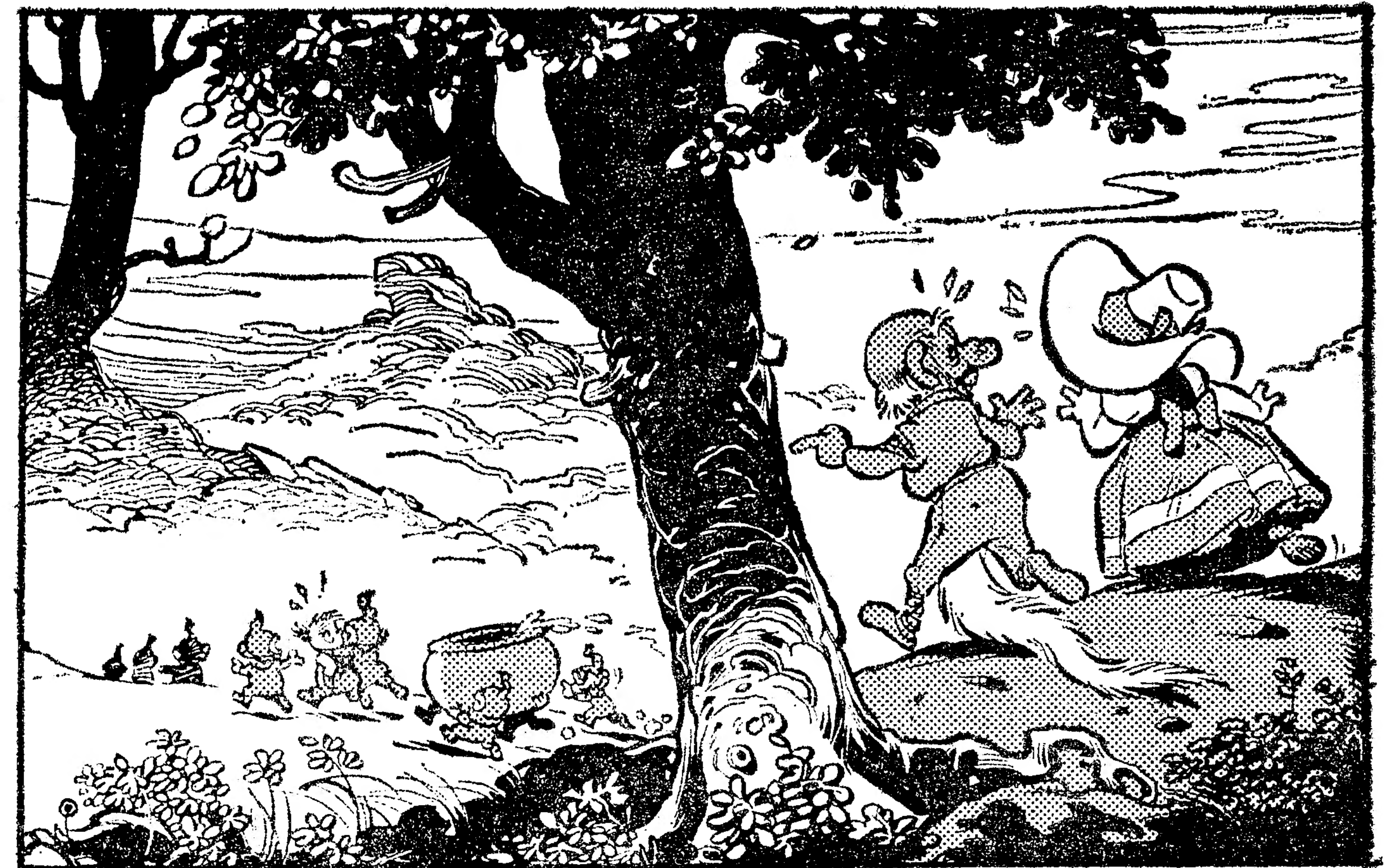
„Hm", zei Tom Poes.

„Ik bedoel", hernam heer Bommel haastig, „dat de opvoeding van een moeder meestal overvoeding is, als u begrijpt wat ik bedoel. Urgje had een vaderhand nodig".

Urgjes vader zei echter niets. De grijsaard zat buiten, op de kraterrand en had schele hoofdpijn van het gruwelwater. Niet ver van hem vandaan sloeg professor Prlwytzkofsky zijn boek dicht.

„Uit", zei hij voldaan.

Professor Prlwytzkofsky laadde zijn apparatuur in en reed met zijn assistent in snelle vaart naar de horizon. Hij had een welbestede tijd achter de rug en daarom was hij blij van zin.

„Niet alleen hebben wij een supersonischer trilling wetenschappelijk uitgeradeerd", zo sprak hij, „doch ik heb ook Schiml's boek doorgearbeid. En dat geeft een schoner voldoening, mijnheer Pieps".

„Ik ben voldaan", zei ook heer Ollie, die zich met Tom Poes huiswaarts spoedde. Het was wel eens héél moeilijk om de opvoeding van Urgofrodel in juiste banen te leiden. Hij was een verwend ventje — en zo groot, als je begrijpt wat ik bedoel. Maar ik heb hem met vaste hand kleine gekregen".

„Hm", zei Tom Poes.

Heer Bommel betrok een weinig. Hij ergerde zich over het gebrek aan geestdrift van zijn jonge vriend; doch al spoedig zette hij zich er over heen.

„Zo is de jeugd van tegenwoordig", sprak hij tot zichzelf. „Altijd zuur en gemelijk. Maar het zal wel overgaan bij het ouder worden, dat is een troost".

Glimlachend wuifde hij naar de familie Heul die hem uitgeleide had gedaan.

„Zo, die zijn weg", zei het vrouwtje tevreden. „Vreemdelingen brengen altijd onrust — en ze zijn niet goed voor de kinderen. Wat denk je, pa? Zou Urgje geen verkeerde gedachten gekregen hebben door al die toeristen?"

„Hrmpf", bromde de vader, „hij is al vroeg klein voor zijn leeftijd. En een beetje stil, hè? Maar ik vind het al lang goed; het gebler van de rakker was zonder gruwelwater niet om uit te houden".

„Mannen", prevelde het wijfje weemoedig. „Ze begrijpen niet wat het voor een moeder is om zo'n lekkere oelepetoet te verliezen".

UITGAVE EN DRUK:
HET VADERLAND

TOM POES

en het huilen van Urgje

1,10

TOM POES:

„het huilen van Urgje"